

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 41

Dimecres, 19 de març de 1997

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 29, primera reunió

Í N D E X

Projecte de llei

d'instal·lació de grans establiments comercials

Declaració

institucional sobre l'Any Europeu contra el Racisme

Preguntes

Proposició de llei

sobre serveis funeraris

Proposició de llei

sobre la regulació dels cabals del riu Ter (presa en consideració)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei 17/1993, de 16 de novembre, sobre el desenvolupament de l'article 154 de la Constitució (presa en consideració)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de muntanya

Interpellació

al Consell Executiu sobre el desplegament del sistema català de serveis i de la xarxa de responsabilitat pública

Interpellació

al Consell Executiu sobre el Decret 394/1996, de 12 de desembre, pel qual s'estableix el règim de contraprestacions dels usuaris en la prestació de serveis socials i s'aproven els preus públics per a determinats serveis socials prestats per la Generalitat de Catalunya

S U M A R I

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts.

1. Dictamen de la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme sobre el Projecte de llei d'instal·lació de grans establiments comercials (Tram. 200-00021/05) (Punt primer de l'ordre del dia.) (10:09)

Presentació del Projecte: conseller d'Indústria, Comerç i Turisme. 2664

ESMENES A LA TOTALITAT

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 1, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Novella i Izquierdo. 2665

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 2, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Puigcercós i Boixassa. 2667

Torn en contra conjunt: Sra. Neras i Plaja (CiU). 2670

El Sr. Puigcercós i Boixassa (ERC) intervé per contradiccions. 2671

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà. 2671

Posició del G. P. Popular: Sr. Ros i Casas. 2672

Posició del G. Socialista: Sr. Clofent i Rosique. 2673

Votació conjunta (11:24): rebutjades per 16 vots a favor, 89 en contra i cap abstenció. 2674

ARTICLE 1

— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 3 i 4)

Torn a favor: Sr. Novella i Izquierdo, que tot seguit anuncia la retirada de l'esmena núm. 3. 2674

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sra. Neras i Plaja. 2674

Votació de l'esmena núm. 4 (11:27): aprovada per unanimitat. 2674

Votació del text del Dictamen (11:28): aprovat per 82 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions. 2674

ARTICLE 2

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 5)

Torn a favor: Sr. Puigcercós i Boixassa. 2674

Torn en contra: Sra. Neras i Plaja (CiU). 2674

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 6)

El Sr. Novella i Izquierdo n'anuncia la retirada, juntament amb la de les esmenes núm. 10 i 11. Tot seguit, fa el torn a favor de les esmenes núm. 14 (en la part no afectada per l'esmena transaccional aprovada per la Comissió com a article 3.5 del Dictamen) i 16 a 20. 2675

Torn en contra: Sra. Neras i Plaja (CiU). 2675

— Esmenes del G. Socialista (núm. 7 a 9)

Torn a favor: Sr. Clofent i Rosique, que tot seguit anuncia la retirada de les esmenes núm. 8, 9, 58, 59 i 67, en benefici d'una esmena transaccional, i fa el torn a favor de l'esmena núm. 12, en la part no afectada per l'esmena transaccional aprovada per la Comissió com a article 3.5 del Dictamen. 2676

Torn en contra: Sra. Neras i Plaja (CiU). 2677

— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 10 i 11)

Retirades abans (esmena núm. 6).

— Esmena del G. Socialista (núm. 12)

Debatuda abans (esmena núm. 7).

— Esmena del G. Mixt (núm. 13)

Torn a favor: Sr. Morera i Tanyà, juntament amb l'esmena núm. 15. 2678

Torn en contra: Sra. Neras i Plaja (CiU). 2678

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 14)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

— Esmena del G. Mixt (núm. 15)

Debatuda abans (esmena núm. 13).

— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 16 a 20)

Debatudes abans (esmena núm. 6).

Votació de l'esmena núm. 5 (11:55): rebutjada per 7 vots a favor, 82 en contra i 15 abstencions. 2678

<i>Votació de la frase «iniciatives comercials de caràcter col·lectiu promogudes pels ajuntaments» de les esmenes núm. 12 i 14 (11:56): rebutjada per 40 vots a favor, 58 en contra i 6 abstencions.</i>	2679
<i>Votació de l'esmena núm. 13 (11:57): rebutjada per 4 vots a favor, 82 en contra i 18 abstencions.</i>	2679
<i>Votació de l'esmena núm. 15 (11:58): rebutjada per 4 vots a favor, 59 en contra i 42 abstencions.</i>	2679
<i>Votació de l'esmena núm. 16 (11:59): rebutjada per 20 vots a favor, 58 en contra i 25 abstencions.</i>	2679
<i>Votació de l'esmena núm. 17: rebutjada per 17 vots a favor, 59 en contra i 28 abstencions.</i>	2679
<i>Votació de l'esmena núm. 18: rebutjada per 16 vots a favor, 59 en contra i 28 abstencions.</i>	2679
<i>Es procedeix a la votació de l'esmena núm. 19 i, en acabar, el Sr. Clotas i Cierco (S) intervé per avisar que ha tingut caràcter de secreta.</i>	2679
<i>El president, després d'intentar la votació electrònica ordinària de l'esmena núm. 20, deixa en suspens les votacions pendents d'aquest article 2.</i>	2679
ARTICLE 3	
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 21 i 22)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Novella i Izquierdo, juntament amb l'esmena núm. 25.	2680
<i>Torn en contra:</i> Sra. Neras i Plaja (CiU).	2680
— Esmena del G. Mixt (núm. 23)	
<i>El Sr. Morera i Tanyà n'anuncia la retirada. Tot seguit, fa el torn a favor de l'esmena núm. 26.</i>	2681
<i>Torn en contra:</i> Sra. Neras i Plaja (CiU).	2681
— Esmena del G. Socialista (núm. 24)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Clofent i Rosique.	2681
<i>Torn en contra:</i> Sra. Neras i Plaja (CiU), que anuncia l'acceptació de la primera frase de l'esmena, fins a «obtenir la llicència».	2682
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 25)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 21).</i>	
— Esmena del G. Mixt (núm. 26)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 23).</i>	
ARTICLE 4	
— Esmenes del G. Socialista (núm. 27 a 29)	
<i>El Sr. Clofent i Rosique n'anuncia la retirada. Tot seguit, fa el torn a favor de les esmenes núm. 38 i 68.</i>	2682
<i>Torn en contra:</i> Sra. Neras i Plaja (CiU).	2683
— Esmena del G. Mixt (núm. 30)	
<i>El Sr. Morera i Tanyà n'anuncia la retirada. Tot seguit, fa el torn a favor de les esmenes núm. 35 i 39.</i>	2683
<i>Torn en contra:</i> Sra. Neras i Plaja (CiU).	2684
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 31)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Novella i Izquierdo, juntament amb les esmenes núm. 36 i 43 a 45. Alhora, anuncia la retirada de les esmenes núm. 33 i 37.	2684
<i>Torn en contra:</i> Sra. Neras i Plaja (CiU).	2686
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 32)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Puigercós i Boixassa, juntament amb les esmenes núm. 34, 41 i 42. Alhora, anuncia la retirada de l'esmena núm. 40.	2686
<i>Torn en contra:</i> Sra. Neras i Plaja (CiU).	2687
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 33)	
<i>Retirada abans (esmena núm. 31).</i>	
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 34)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 32).</i>	
— Esmena del G. Mixt (núm. 35)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 30).</i>	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 36)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 31).</i>	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 37)	
<i>Retirada abans (esmena núm. 31).</i>	
— Esmena del G. Socialista (núm. 38)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 27).</i>	

— Esmena del G. Mixt (núm. 39) <i>Debatuda abans (esmena núm. 30).</i>	
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 40) <i>Retirada abans (esmena núm. 32).</i>	
— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 41 i 42) <i>Debatudes abans (esmena núm. 32).</i>	
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 43 a 45) <i>Debatudes abans (esmena núm. 31).</i>	
<i>El president anuncia la presentació d'una esmena transaccional a l'esmena núm. 55, consistent a afegir una lletra j) a aquest article 4 i un apartat 3 a l'article 11 bis, la qual és llegida pel secretari primer.</i>	2687
ARTICLE 5	
— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 46 a 48) <i>Torn a favor:</i> Sr. Puigcercós i Boixassa.	2688
<i>Torn en contra:</i> Sra. Neras i Plaja (CiU).	2688
<i>El president intenta reprendre les votacions pendents de l'article 2, però el sistema electrònic continua fallant.</i>	2688
ARTICLE 6	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 49) <i>Torn a favor:</i> Sr. Novella i Izquierdo.	2689
<i>Torn en contra:</i> Sra. Neras i Plaja (CiU).	2689
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 50) <i>Torn a favor:</i> Sr. Puigcercós i Boixassa, juntament amb l'esmena núm. 52.	2689
<i>Torn en contra:</i> Sra. Neras i Plaja (CiU).	2689
— Esmena del G. Socialista (núm. 51) <i>El Sr. Clofent i Rosique n'anuncia la retirada, juntament amb la de les esmenes núm. 65 i 66, en favor d'una esmena transaccional.</i>	2689
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 52) <i>Debatuda abans (esmena núm. 50).</i>	
ARTICLE 7	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 53) <i>Torn a favor:</i> Sr. Novella i Izquierdo, juntament amb les esmenes núm. 60 i 63.	2689
<i>Torn en contra:</i> Sra. Neras i Plaja (CiU).	2691
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 53 bis) <i>Torn a favor:</i> Sr. Puigcercós i Boixassa.	2692
<i>Torn en contra:</i> Sra. Neras i Plaja (CiU).	2692
ADDICIÓ DE NOUS ARTICLES	
— Esmena del G. Socialista (núm. 54) <i>Torn a favor:</i> Sr. Clofent i Rosique, juntament amb les esmenes núm. 56 i 57.	2692
<i>Torn en contra:</i> Sra. Neras i Plaja (CiU).	2692
— Esmena del G. Socialista (núm. 55) <i>Retirada abans (final de l'article 4).</i>	
— Esmenes del G. Socialista (núm. 56 i 57) <i>Debatudes abans (esmena núm. 54).</i>	
— Esmenes del G. Socialista (núm. 58 i 59) <i>Retirades abans (esmena núm. 7).</i>	
<i>El secretari primer llegeix una esmena transaccional a les esmenes núm. 8, 9, 58, 59 i 67, consistent a afegir un article 12 bis al text del Dictamen, i una esmena transaccional a les esmenes núm. 51, 65 i 66, consistent a afegir-hi una nova disposició addicional.</i>	2694
ARTICLE 8	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 60) <i>Debatuda abans (esmena núm. 53).</i>	
ARTICLE 11	
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 61) <i>Torn a favor:</i> Sr. Puigcercós i Boixassa.	2694
<i>Torn en contra:</i> Sra. Neras i Plaja (CiU).	2694
— Esmena del G. Mixt (núm. 62) <i>Torn a favor:</i> Sr. Morera i Tanyà.	2694
ARTICLE 11 BIS	
<i>Esmena transaccional llegida abans (final de l'article 4).</i>	
ADDICIÓ DE NOUS ARTICLES	

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 63) <i>Debatuda abans (esmena núm. 53).</i>	
ARTICLE 12	
— Esmena del G. Socialista (núm. 64) <i>El president n'anuncia la retirada, en favor d'una esmena transaccional.</i>	2694
<i>El secretari primer llegeix el text de l'esmena transaccional.</i>	2695
ARTICLE 12 BIS	
<i>Esmena transaccional llegida abans (final de l'article 7).</i>	
DISPOSICIÓ ADDICIONAL	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 64 bis) <i>Torn a favor: Sr. Novella i Izquierdo, que n'anuncia la retirada.</i>	2695
— Esmena del G. Socialista (núm. 65) <i>Retirada abans (esmena núm. 51).</i>	
ADDICIÓ DE NOVES DISPOSICIONS ADDICIONALS	
— Esmena del G. Socialista (núm. 66) <i>Retirada abans (esmena núm. 51).</i>	
— Esmena del G. Socialista (núm. 67) <i>Retirada abans (esmena núm. 7).</i>	
— Esmena del G. Socialista (núm. 68) <i>Debatuda abans (esmena núm. 27).</i>	
ADDICIÓ DE NOVES DISPOSICIONS TRANSITÒRIES	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 69) <i>Torn a favor: Sr. Novella i Izquierdo, que intervé també per contradiccions.</i>	2695
<i>Torn en contra i resposta: Sra. Neras i Plaja (CiU).</i>	2695
— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 70 a 73) <i>Torn a favor: Sr. Puigercós i Boixassa.</i>	2696
<i>Torn en contra: Sra. Neras i Plaja (CiU).</i>	2696
PREÀMBUL	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 74) <i>El president anuncia la retirada de les esmenes 75 a 81, en benefici d'una esmena transaccional.</i>	2696
<i>El Sr. Novella i Izquierdo (IC-EV) demana la lectura de l'esmena transaccional.</i>	2696
<i>El secretari primer n'explica el contingut, consistent a modificar tot el text del preàmbul.</i>	2696
<i>La Sra. Neras i Plaja (CiU) intervé per aclariments i per demanar que s'eximeixi el secretari de la lectura de l'esmena transaccional.</i>	2696
<i>El Sr. Novella i Izquierdo (IC-EV) manté la seva petició.</i>	2697
<i>El secretari primer, a petició del president, llegeix l'esmena transaccional.</i>	2697
<i>El Sr. Novella i Izquierdo (IC-EV) anuncia la retirada de l'esmena núm. 74.</i>	2698
<i>La Sra. Neras i Plaja (CiU) intervé per proposar una rectificació del text de l'esmena transaccional, la qual és acceptada per assentiment.</i>	2698
<i>El secretari primer llegeix el text rectificat.</i>	2698
— Esmenes del G. Socialista (núm. 75 i 76) <i>Retirades abans (esmena núm. 74).</i>	
— Esmena del G. P. Popular (núm. 77) <i>Retirada abans (esmena núm. 74).</i>	
— Esmena del G. Mixt (núm. 78) <i>Retirada abans (esmena núm. 74).</i>	
— Esmena del G. Socialista (núm. 79) <i>Retirada abans (esmena núm. 74).</i>	
— Esmena del G. P. Popular (núm. 80) <i>Retirada abans (esmena núm. 74).</i>	
— Esmena del G. Socialista (núm. 81) <i>Retirada abans (esmena núm. 74).</i>	
TÍTOL DE LA LLEI	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 82) <i>El Sr. Novella i Izquierdo n'anuncia la retirada.</i>	2698
— Esmena del G. Mixt (núm. 83) <i>El Sr. Morera i Tanyà n'anuncia la retirada.</i>	2698
<i>El president, un cop comprovat el bon funcionament del sistema electrònic de votació, reprèn les votacions pendents de l'article 2, inclosa la de l'esmena núm. 19, que havia estat anul·lada perquè s'havia fet amb caràcter de secreta.</i>	2698

<i>Votació de l'esmena núm. 19 (13:55):</i> rebutjada per 47 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.	2698
<i>El Sr. Novella i Izquierdo (IC-EV) i el Sr. Camps i Rovira (CiU) intervenen per comunicar problemes tècnics en les votacions.</i>	2698
<i>El president els respon.</i>	2698
<i>Votació de l'esmena núm. 20 (13:57):</i> rebutjada per 20 vots a favor, 60 en contra i 27 abstencions.	2698
<i>El Sr. Guillot i Miravet (IC-EV) intervé per comunicar problemes tècnics en les votacions.</i>	2699
<i>El president li respon.</i>	2699
<i>El president proposa de sotmetre a votació el text de l'article 2.</i>	2699
<i>La Sra. Neras i Plaja (CiU) fa avinent una correcció d'errades posterior a la publicació del text del Dictamen.</i>	2699
<i>Votació del text del Dictamen per a l'article 2 (13:59):</i> aprovat per 86 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions.	2699
<i>Votació de les esmenes núm. 21, 22, 25 i 26 (14:00):</i> rebutjades per 48 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.	2699
<i>Votació de la primera frase de l'esmena núm. 24, fins a «obtenir la llicència» (14:01:00):</i> aprovada per 108 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.	2699
<i>Votació de la segona frase de l'esmena núm. 24, des de «Si l'esmentat Ajuntament» (14:01:42):</i> rebutjada per 48 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.	2699
<i>Votació del text del Dictamen per a l'article 3 (14:02):</i> aprovat per 92 vots a favor, 9 en contra i 6 abstencions.	2699
<i>Votació de les esmenes núm. 31, 36, 38, 43, 44 i 45 (14:04):</i> rebutjades per 39 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.	2699
<i>El Sr. Clofent i Rosique (S) intervé per una qüestió d'ordre.</i>	2700
<i>El president li respon.</i>	2700
<i>Votació de l'esmena núm. 32 (14:06:10):</i> rebutjada per 46 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.	2700
<i>Votació de l'esmena núm. 34 (14:06:46):</i> rebutjada per 9 vots a favor, 60 en contra i 39 abstencions.	2700
<i>Votació de l'esmena núm. 41 (14:07):</i> rebutjada per 21 vots a favor, 60 en contra i 27 abstencions.	2700
<i>Votació de l'esmena núm. 42 (14:08:04):</i> rebutjada per 47 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.	2700
<i>Votació de les esmenes núm. 35 i 39 (14:08:48):</i> rebutjades per 32 vots a favor, 60 en contra i 16 abstencions.	2700
<i>Votació de la part de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 55 que afecta l'article 4 (14:09):</i> aprovada per 92 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions.	2700
<i>Votació del text del Dictamen per a l'article 4 (14:10):</i> aprovat per 92 vots a favor, 17 en contra i cap abstenció.	2700
<i>Votació de les esmenes núm. 45, 47 i 48 (14:11):</i> rebutjades per 17 vots a favor, 61 en contra i 31 abstencions.	2700
<i>Votació del text del Dictamen per a l'article 5 (14:12:00):</i> aprovat per 92 vots a favor, 1 en contra i 16 abstencions.	2700
<i>Votació de l'esmena núm. 49 (14:12:48):</i> rebutjada per 16 vots a favor, 61 en contra i 30 abstencions.	2700
<i>Votació de l'esmena núm. 52 (14:13):</i> rebutjada per 17 vots a favor, 61 en contra i 31 abstencions.	2700
<i>Votació del text del Dictamen per a l'article 6 (14:14):</i> aprovat per 92 vots a favor, 9 en contra i 8 abstencions.	2700
<i>Votació de l'esmena núm. 53 (14:15):</i> rebutjada per 17 vots a favor, 87 en contra i 4 abstencions.	2700
<i>Votació de l'esmena núm. 53 bis (14:16:18):</i> rebutjada per 17 vots a favor, 87 en contra i 4 abstencions.	2700
<i>Votació de les esmenes núm. 54, 56 i 57 (14:16:58):</i> rebutjades per 38 vots a favor, 60 en contra i 9 abstencions.	2700
<i>Votació de l'esmena transaccional a les esmenes núm. 8, 9, 58, 59 i 67 i de l'esmena transaccional a les esmenes núm. 51, 65 i 66 (14:17):</i> aprovades per 91 vots a favor, 1 en contra i 16 abstencions.	2700
<i>Votació del text del Dictamen per a l'article 7 (14:18):</i> aprovat per 92 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions.	2701

<i>Votació de l'esmena núm. 60 (14:19:16): rebutjada per 8 vots a favor, 88 en contra i 12 abstencions.</i>	2701
<i>Votació del text del Dictamen per als articles 8 a 10 (14:19:58): aprovat per 93 vots a favor, cap en contra i 16 abstencions.</i>	2701
<i>Votació de l'esmena núm. 61 (14:20): rebutjada per 20 vots a favor, 62 en contra i 27 abstencions.</i>	2701
<i>Votació de l'esmena núm. 62 (14:21): rebutjada per 12 vots a favor, 62 en contra i 34 abstencions.</i>	2701
<i>Votació de l'esmena núm. 64 (14:22:00): rebutjada per 44 vots a favor, 62 en contra i 1 abstenció.</i>	2701
<i>Votació del text del Dictamen per a l'article 11 (14:22:40): aprovat per 90 vots a favor, cap en contra i 16 abstencions.</i>	2701
<i>Votació del text del Dictamen per a l'article 11 bis, havent-hi incorporat la part que l'afecta de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 55 (14:23): aprovat per 94 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions.</i>	2701
<i>Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 64 (14:24): aprovat per 101 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.</i>	2701
<i>Votació del text del Dictamen per als articles 13 i 14 (14:25): aprovat per 93 vots a favor, cap en contra i 16 abstencions.</i>	2701
<i>Votació de l'esmena núm. 68 (14:26): rebutjada per 47 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.</i>	2701
<i>Votació del text del Dictamen per a la disposició addicional (14:27:04): aprovat per 93 vots a favor, 8 en contra i 8 abstencions.</i>	2701
<i>Votació de l'esmena núm. 69 (14:27:50): rebutjada per 20 vots a favor, 61 en contra i 27 abstencions.</i>	2701
<i>Votació de les esmenes núm. 70 a 73 (14:28): rebutjades per 16 vots a favor, 62 en contra i 31 abstencions.</i>	2701
<i>Votació del text del Dictamen per a les disposicions transitòries (14:29): aprovat per 92 vots a favor, 1 en contra i 16 abstencions.</i>	2701
<i>Votació del text del Dictamen per a les disposicions derogatòria i final (14:30): aprovat per 92 vots a favor, cap en contra i 16 abstencions.</i>	2701
<i>Votació conjunta del text del preàmbul, segons l'esmena transaccional a les esmenes núm. 75 a 81, i del text del Dictamen per al títol de la Llei (14:31): aprovats per 98 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.</i>	2701

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i dos minuts i es reprèn a tres quarts de cinc i set minuts.

2. Declaració institucional sobre l'Any Europeu contra el Racisme (16:48)

El president llegeix el text de la declaració. 2702

3. Preguntes (Punt divuitè de l'ordre del dia.) (16:52)

Preguntes al Consell Executiu sobre el grau de compliment dels acords presos pel Govern de l'Estat i el Govern de la Generalitat relatius al desplegament de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra (Tram. 310-00185/05), sobre les mesures a prendre perquè els mossos d'esquadra que surtin de l'Escola de Policia estiguin en possessió del permís de conduir indispensable per a poder desenvolupar llur tasca (Tram. 310-00186/05) i sobre la retirada dels efectius de les forces i cossos de seguretat de l'Estat de les zones on hi ha el desplegament de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra (Tram. 310-00187/05)

El president n'anuncia la retirada. 2702

Pregunta al Consell Executiu sobre la inclusió de la branca administrativa comercial a l'institut d'ensenyament secundari Daniel Blanxart, d'Olesa de Montserrat (Baix Llobregat) (Tram. 310-00250/05)

Formulació: Sr. Oleart i Comellas (P). 2702

Resposta: conseller d'Ensenyament. 2702

Repregunta: Sr. Oleart i Comellas (P). 2703

Segona resposta: conseller d'Ensenyament. 2703

Preguntes al Consell Executiu sobre l'inici de les obres de construcció d'un mur de contenció de terres en el pk 8,600 de la carretera C-1413 al seu pas per Rubí (Vallès

	Occidental) (Tram. 310-00260/05) i sobre la data prevista per a dur a terme les actuacions per a la millora de la seguretat viària en el tram de la carretera N-152 situat a la sortida del túnel de Terradelles (Ripollès) (Tram. 310-00201/05)	
	<i>El president n'anuncia la retirada.</i>	2703
—	Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals no són considerats símbols de Catalunya els quatre monestirs reials (Tram. 310-00208/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Piella i Vilaregut (S).	2703
	<i>Resposta:</i> conseller de la Presidència.	2704
	<i>Repregunta:</i> Sr. Piella i Vilaregut (S).	2704
	<i>Segona resposta:</i> conseller de la Presidència.	
—	Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris emprats per a escollir els símbols esmentats al llibre <i>Símbols de Catalunya</i> (Tram. 310-00207/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Piella i Vilaregut (S).	2704
	<i>Resposta:</i> conseller de la Presidència.	2704
	<i>Repregunta:</i> Sr. Piella i Vilaregut (S).	2705
	<i>Segona resposta:</i> conseller de la Presidència.	2705
—	Preguntes al Consell Executiu sobre l'import del recàrrec del 50% dels preus de la prestació de serveis acadèmics universitaris per al curs 1996-1997 (Tram. 310-00215/05) i sobre la justificació del recàrrec del 50% dels preus de la prestació de serveis acadèmics universitaris per al curs 1996-1997 (Tram. 310-00216/05)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Duch i Plana (S).	2705
	<i>Resposta:</i> conseller de la Presidència.	2705
	<i>Repregunta:</i> Sra. Duch i Plana (S).	2706
	<i>Segona resposta:</i> conseller de la Presidència.	2706
—	Preguntes al Consell Executiu sobre si la delegació territorial del Departament de Governació a Girona considera que el segell del registre d'entrada de l'Ajuntament de Figueres (Alt Empordà) constata la tradició d'un espectacle taurí (Tram. 310-00224/05) i sobre si hi ha prevista l'obertura d'un expedient en relació amb el permís concedit per la delegació territorial del Departament de la Governació a Girona per a la celebració d'una festa «campera» a Figueres (Alt Empordà) (Tram. 310-00225/05)	
	<i>El president n'anuncia la retirada.</i>	2706
—	Pregunta al Consell Executiu sobre la commemoració de l'any 1997 com a Any Europeu contra el Racisme i la Xenofòbia (Tram. 310-00245/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).	2706
	<i>Resposta:</i> conseller de Benestar Social.	2707
	<i>Repregunta:</i> Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).	2707
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Benestar Social.	2707
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre quina valoració es fa del debat sobre l'estat de les autonomies, tingut recentment al Senat (Tram. 317-00219/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	2708
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	2708
	<i>Repregunta:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	2708
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	2708
	<i>El Sr. Colom i Colom (M) i el president de la Generalitat intervenen per allusions.</i>	2709
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre les negociacions fetes per a reduir el dèficit acumulat de la sanitat a Catalunya (Tram. 317-00222/05)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Figueras i Siñol (S).	2709
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	2709
	<i>Repregunta:</i> Sra. Figueras i Siñol (S).	2710
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	2710
	<i>El Sr. Camp i Batalla (CiU) intervé per una qüestió d'ordre.</i>	2710
	<i>El conseller de Sanitat i Seguretat Social i la Sra. Figueras i Siñol (S) intervenen per contradiccions.</i>	2711

Pregunta al president de la Generalitat sobre la sobirania compartida (Tram. 317-00224/05)

Formulació: Sr. Puigcercós i Boixassa (ERC). 2711

Resposta: president de la Generalitat. 2711

Repregunta: Sr. Puigcercós i Boixassa (ERC). 2711

Segona resposta: president de la Generalitat. 2712

Pregunta al president de la Generalitat sobre la implantació de la formació professional proposada per la reforma educativa (Tram. 317-00227/05)

Formulació: Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV). 2712

Resposta: president de la Generalitat. 2712

Repregunta: Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV). 2712

Segona resposta: president de la Generalitat. 2713

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures a prendre per a garantir que l'adquisició de material de seguretat es faci a empreses legalment constituïdes (Tram. 317-00231/05)

Formulació: Sr. Curto i Casadó (P). 2713

Resposta: president de la Generalitat. 2714

El Sr. Curto i Casadó (P) intervé per agraïments. 2714

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'ampliació de l'aeroport del Prat (Baix Llobregat) (Tram. 317-00233/05)

Formulació: Sr. Camps i Rovira (CiU). 2714

Resposta: president de la Generalitat. 2714

El Sr. Camps i Rovira (CiU) intervé per agraïments. 2715

4. Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposició de llei sobre serveis funeraris (Tram. 202-00055/05) (Punt segon de l'ordre del dia.) (17:55)

Presentació: Sr. Mir i Bagó (S). 2715

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà. 2716

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Huguet i Biosca. 2717

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Fuentes i Navarro. 2718

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

Posició del G. P. Popular: Sr. Ros i Casas. 2719

El president es reincorpora al seu lloc.

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Codina i Castillo. 2720

Votació (18:33): aprovada per 95 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció. 2721

5. Presa en consideració de la Proposició de llei sobre la regulació dels cabals del riu Ter (Tram. 202-00070/05) (Punt tercer de l'ordre del dia.) (18:34)

Torn a favor: Sr. Ferrer i Gironès (ERC). 2721

Torn en contra: Sr. Gavín i Valls (CiU). 2723

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart. 2725

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Boada i Masoliver. 2725

Posició del G. P. Popular: Sr. Herranz i Masó. 2726

Posició del G. Socialista: Sr. Manuel Nadal i Farreras. 2727

Votació (19:30): rebutjada per 42 vots a favor, 47 en contra i 10 abstencions. 2728

Alteració de l'ordre del dia

El vicepresident primer anuncia que el punt cinquè serà substanciat en la reunió del dia següent, no abans de les deu del matí. 2728

6. Presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei 17/1993, de 16 de novembre, sobre el desenvolupament de l'article 154 de la Constitució (Tram. 270-00006/05) (Punt quart de l'ordre del dia.) (19:30)

Torn a favor: Sr. Pujol i Folcrà (P). 2729

<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Tugues i Boliart.	2730
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Ridao i Martín.	2730
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Fuentes i Navarro.	2731
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Mir i Bagó.	2732
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Casas i Bedós.	2732
<i>Votació (20:00):</i> aprovada per unanimitat.	2733
Alteració de l'ordre del dia	
<i>El vicepresident primer proposa que el punt sisè sigui substanciat en la reunió del dia següent. S'aprova per assentiment.</i>	2733
7. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de muntanya (Tram. 300-00110/05) (Punt setè de l'ordre del dia.) (20:00)	
<i>Formulació:</i> Sr. Ganyet i Solé (S).	2733
<i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	2734
8. Interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament del sistema català de serveis socials i de la xarxa de responsabilitat pública (Tram. 300-00139/05) (Punt novè de l'ordre del dia.) (20:20)	
<i>Formulació:</i> Sra. Barenys i Martorell (S).	2736
<i>Resposta:</i> conseller de Benestar Social.	2737
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Rèplica:</i> Sra. Barenys i Martorell (S).	2739
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Benestar Social.	2740
9. Interpellació al Consell Executiu sobre el Decret 394/1996, de 12 de desembre, pel qual s'estableix el règim de contraprestacions dels usuaris en la prestació de serveis socials i s'aproven els preus públics per a determinats serveis socials prestats per la Generalitat de Catalunya (Tram. 300-00188/05) (Punt onzè de l'ordre del dia.) (20:54)	
<i>Formulació:</i> Sr. Lora i Lillo (IC-EV).	2741
<i>Resposta:</i> conseller de Benestar Social.	2742
<i>Rèplica:</i> Sr. Lora i Lillo (IC-EV).	2743
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Benestar Social.	2744

La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre i deu minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 29.1

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, d'Indústria, Comerç i Turisme, de Benestar Social i de Medi Ambient.

ORDRE DEL DIA

1. Projecte de llei d'instal·lació de grans establiments comercials. Tram. 200-00021/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.

2. Proposició de llei sobre serveis funeraris. Tram. 202-00055/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació del dictamen de la Comissió.

3. Proposició de llei sobre la regulació dels cabals del riu Ter. Tram. 202-00070/05. Sr. Francesc Ferrer i Gironès, juntament amb quatre altres diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

4. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei 17/1993, de 16 de novembre, sobre el desenvolupament de l'article 154 de la Constitució. Tram. 270-00006/05. Grup Parlamentari Popular. Debat i votació de la presa en consideració.

5. Designació d'un membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Tram. 284-00020/05. Grups parlamentaris. Designació.

6. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la situació de l'ensenyament a Catalunya i l'aplicació de la reforma educativa. Tram. 301-00041/05. Sr. Higin Clotas i Cierco, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

7. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de muntanya. Tram. 300-00110/05. Sr. Joan M. Ganyet i Solé, juntament amb sis altres diputats del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària. Tram. 300-00035/05. Sr. Joan Ridao i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament del sistema català de serveis socials i de la xarxa de responsabilitat pública. Tram. 300-00139/05. Sra. Rosa Barenys i Martorell, juntament amb cinc altres diputats del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre la democratització de la justícia. Tram. 300-00184/05. Sr. Benet Tugues i Boliart, del Grup Mixt. Substanciació.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre el Decret 394/1996, de 12 de desembre, pel qual s'estableix el règim de contraprestacions dels usuaris en la prestació de serveis socials i s'aproven els preus públics per a determinats serveis socials prestats per la Generalitat de Catalunya. Tram. 300-00188/05. Sr. Fidel Lora i Lillo, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la inversió pública a Catalunya. Tram. 302-00074/05. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya en relació amb la planificació, la distribució i la coordinació dels diferents programes de cooperació i d'inversió en obres i serveis de competència municipal. Tram. 302-00076/05. Sr. Josep Mir i Bagó, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els serveis socials a Catalunya, particularment pel que fa referència al règim de contraprestacions dels usuaris i els preus públics dels serveis. Tram. 302-00075/05. Sra. Marina Geli i Fàbrega, juntament amb un altre diputat del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de joventut. Tram. 302-00078/05. Sr. Fidel Lora i Lillo, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació actual del sector lleter a Catalunya. Tram. 302-00077/05. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la reducció del dèficit de la sanitat a Catalunya. Tram. 302-00079/05. Sra. Carme Figueras i Siñol, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

18. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, s'ha elaborat la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple, així com el nom dels senyors diputats que les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda seguidament, inclosa en el dossier de la sessió d'avui, per la qual cosa es prega que es dispensi de la seva lectura. Al mateix temps, i d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, es fa avinent que les esmentades preguntes seran substanciades a dos quarts de cinc d'aquesta tarda.

Projecte de llei d'instal·lació de grans establiments comercials

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme sobre el Projecte de llei d'instal·lacions de grans establiments comercials. Abans de començar aquest debat, s'ha de fer avinent que en el text del Dictamen publicat al Butlletí número 150 hi ha dues errades: una, a l'article 2.1, i l'altra, que fa referència a la incorporació d'un nou article 11 bis; ambdues correccions han estat publicades al Butlletí número 151. D'altra banda, els ponents disposen d'una proposta de correcció tècnica i lingüística al text del Dictamen; si nin-

gú no s'hi oposa, s'incorporaran aquestes propostes al text definitiu de la Llei.

D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa, per part del Consell Executiu, l'honorable conseller d'Indústria, senyor Antoni Subirà, per un temps màxim de quinze minuts. *(Pausa.)*

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Subirà i Claus)

Senyor president, senyores i senyors diputats, comparec avui davant d'aquest Ple del Parlament de Catalunya per tal, com preveu el Reglament, de presentar aquesta Llei que avui serà debatuda, esmenada i votada. Aquest Parlament va ésser el primer de tot l'Estat espanyol que va legislar sobre el tema que avui ens ocuparà, concretament la Llei 3/1987, que es va aprovar el dia 9 de març –és a dir, pràcticament amb tota exactitud fa deu anys–, que ens donà, aquella llei, una base legislativa, i, sobretot, ens ha donat una experiència d'aplicació durant aquest període de deu anys que acabo d'esmentar. A més a més, el Congrés dels Diputats, a les darreries de la passada legislatura, va aprovar la Llei 7/1997, de bases d'ordenació del comerç minorista, impulsada essencialment per Convergència i Unió, però –també cal dir-ho– aprovada amb un amplíssim consens en el Congrés dels Diputats. Per tant, ara disposem de dos elements clau per poder novament legislar sobre el tema del comerç: l'experiència adquirida en l'aplicació durant deu anys de la Llei del 87 i el nou marc normatiu de la Llei del 96.

Què pretenem amb la Llei que ara presento? L'objectiu de fons és la protecció dels interessos del ciutadà, amb un èmfasi especial en aquest cas que ens ocupa en la seva faceta de consumidor. Les necessitats del consumidor no es poden analitzar pas d'una manera simplista: no es pot dir simplement que es tracta d'assegurar el subministrament del consumidor al mínim cost possible, perquè això conduiria..., les conseqüències d'aquesta visió simplista conduirien a la desaparició de formes de comercialització que donen un molt més alt grau de servei i d'atenció a aquest consumidor, que són béns –el servei i l'atenció–, són béns que també són desitjats pels ciutadans. És a dir, és la combinació de servei i cost, que és molt multidimensional i subtil, i que és percebuda de forma diferent per cada consumidor, el que esdevé l'element clau del problema. Una situació d'aquest tipus, aquesta constatació de la subtilitat i multidimensionalitat del problema, podria portar fàcilment a la conclusió que, precisament per aquests motius, caldria no intervenir-hi i deixar que fossin les forces del mercat les que trobessin l'equilibri adequat; crec que això no és cert, i els explicaré almenys els motius que a mi em fan dir que això no és cert; no vull pas dir que siguin els únics motius, però almenys són els que a mi m'han fet veure-ho de la manera que els explicaré.

Si confiant en una idea molt liberal deixéssim que les forces del mercat actuessin ara sense cap control, es produiria sens dubte una proliferació d'un tipus d'oferta comercial que arruïnaria el comerç urbà. Aquest comerç ha contribuït de manera decisiva a la configuració de la forma de vida urbana en el nostre entorn europeu;

per tant, més enllà de provocar una situació de grans dificultats a tot un sector social –el de les persones que treballen en el comerç urbà–, amb conseqüències econòmiques i socials greus, ens trobaríem amb grans destrosses en la trama urbana i en aquell model de convivència urbana que abans he esmentat. Observant altres països europeus que van fer un llarg recorregut en aquest sentit, dolent, que estic descrivint, ens trobem amb ciutats i pobles desertitzats comercialment, amb les conseqüències de tot ordre que això comporta. I què fa el ciutadà quan es troba en aquesta situació de destrossa del teixit comercial urbà? Naturalment, reclama que es prenguin les mesures per recuperar el comerç urbà, per tornar a una configuració comercial que desitja, que també desitja, perquè també forma part d'aquell binomi eficàcia - servei a què em referia abans.

Finalment, crec que el mercat, si féssim aquella opció liberal, trobaria un nou equilibri, amb una combinació probablement correcta –si volen vostès, correcta entre cometes– de les diferents formes de comercialització, de la qual, evidentment, d'aquest nou equilibri, formaria part una component forta de comerç urbà, però això s'hauria aconseguit amb uns costos socials i econòmics immensos i en un temps molt, massa llarg.

Dit d'una altra manera: el pèndol arribaria finalment a l'equilibri, però amb destrosses notables, i creiem que insuportables, en cada oscil·lació. No ens podem permetre aquests costos socials i econòmics, i per tant és legítim i bo que els poders públics intervinguin per tal d'aproximar-nos al més ràpidament possible, i amb el mínim de costos possibles, a l'equilibri que els nostres ciutadans consumidors desitgen. I vostès, senyores i senyors diputats, són aquí els seus representants.

Hi som a temps? Jo crec que sí. El nombre d'habitants a Catalunya per cada gran superfície, entenent com a gran superfície –que és una definició, si vostès volen, convencional o arbitrària– les superfícies de més de 1.500 metres quadrats, el nombre –dic– a Catalunya d'habitants per cada gran superfície es situa al voltant dels 159.000, quan a tot l'Estat espanyol, a tot Espanya, és de 166.000. Però a França és de 54.000 habitants per cada gran superfície; és a dir, una situació tres vegades pitjor. En el nostre entorn, només Itàlia i Portugal tenen menys incidència d'aquesta forma de comercialització que aquí a Catalunya.

Si ho mirem en termes d'un altre indicador molt utilitzat, que és els metres quadrats de gran superfície per mil habitants, la situació és molt similar, però queda molt clara: a Catalunya, 41 metres quadrats per mil habitants; al conjunt d'Espanya –al conjunt d'Espanya–, 47 metres quadrats per mil habitants; a França, 105 metres quadrats per mil habitants; a Alemanya, 85 metres quadrats per mil habitants; a Bèlgica, 62; al Regne Unit, 46; a Itàlia i Portugal, 17. És a dir, només a Itàlia i Portugal –no entraré a analitzar-ne les causes; seria llarg, prolix i no rellevant– tenen menys incidència, les grans superfícies –dic a Itàlia i a Portugal–, tenen menys incidència, doncs, que a Catalunya. I Catalunya, afortunadament, està molt per sota del que passa a França –exemple a no imitar–, el que passa a Alemanya, el que passa a Bèlgica i –com he dit abans– pràcticament igual a la situació del Regne Unit.

Aquesta situació, relativament –relativament– bona, ens permet afirmar, em permet afirmar, que hi som a temps. De fet, hi som a temps, en bona part, gràcies precisament a la Llei del 87, i a l'ús que se n'ha fet, d'aquesta Llei, durant aquests deu anys. Ara, amb la Llei que avui presento, que avui debatrem, ens dotarem d'un instrument més potent jurídicament, més robust jurídicament, un instrument que estableix com a element nou, i en el marc de la Llei del 96, una llicència comercial; estableix la llicència comercial per a projectes de determinada dimensió cap amunt –determinada dimensió que en el projecte original eren unes dimensions concretes i que vostès han esmenat, però continua havent-hi el mateix concepte. Aquesta Llei que ara debatran, vostès, utilitza a fons el marc de la Llei 23/1983, que és la Llei de política territorial, per introduir els mecanismes de planificació adients, amb la possibilitat d'utilitzar amb garanties jurídiques sòlides el mecanisme de la suspensió de llicències quan es formulï o es modifiqui el pla.

Per finalitzar, i resumir, senyores i senyors diputats, senyor president, estem davant d'una llei que, primer, és més forta –com deia abans, més robusta– que la del 87; que en recull l'experiència d'aplicació i que utilitza els marcs legals més potents que llavors no existien –concretament la Llei del 96–, i que fa servir els instruments planificadors, aprovats per aquest Parlament en la Llei de política territorial de 1983. Per tant, per un cantó, una llei molt més sòlida des del punt de vista jurídic i normatiu. I, segon, té una decidida voluntat, aquesta Llei, de protecció i enfortiment de la trama del comerç urbà, per tal de servir amb la major fidelitat que sabem les necessitats del ciutadà consumidor, intentant arribar a aquest resultat amb els menors costos econòmics i socials possibles.

Com veuran, els objectius no són trivials i les dificultats d'encertar moltes. Per això, senyor president, no puc baixar de la tribuna sense agrair a tots –i subratllo: tots– els grups parlamentaris la seva aportació en aquest cas i, una vegada més, el procés de formulació final de la Llei, tant des de la coincidència com des de l'esmena com des de la discrepància. Per tot això, senyor president, per aquesta contribució de tots els grups parlamentaris, des de tots els punts de vista, moltes gràcies. I dono per presentats els conceptes bàsics de la Llei que ara ocuparà la nostra tasca.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. La Comissió pot presentar el Dictamen; si no és així, començaríem directament el debat posant a discussió les esmenes. *(Pausa.)* Hi ha presentades dues esmenes a la totalitat: una pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i l'altra pel Grup d'Esquerra Republicana per Catalunya. D'acord amb l'article 102 del Reglament, passem al debat d'aquestes esmenes: per defensar la del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Joaquim Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, des del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds iniciem avui la presentació d'aquesta esmena a la totalitat entenen que estem davant d'un tema de significació per a Catalunya: per la importància del sector –ocupa tres-centes mil persones, cent vint mil establiments– i per la importància que té per als sis milions de consumidors catalans. I ho fem sense voler fer aquesta tasca que em toca fer en aquests moments, amb una idea que hem tingut de consensuar, de parlar i de dialogar, com saben els representants del Grup de la majoria; malgrat tot, no ha sigut possible arribar a acords en profunditat.

Nosaltres entenem que el sector es troba en una situació crítica a Catalunya –com després intentaré demostrar–, entenem que allò que s'ha fet per part del Govern de la Generalitat ha sigut insuficient al llarg d'aquests anys –també ho intentaré així mateix demostrar– i entenem que la forma amb què es presenta aquest Projecte de Llei, la forma i el fons, no és l'adequat per resoldre els problemes de Catalunya. I, senyor conseller, es trenca el consens i les ganes de reforma que hi havia en la Llei del 87, que vostè ben bé ha esmenat. Finalment, explicaré per què nosaltres hem presentat aquesta esmena i les propostes genèriques del nostre Grup.

Bé, situació crítica del sector a Catalunya. A Catalunya hem fet reconversió industrial, a Catalunya cal una reforma en profunditat del comerç. I, com els he dit abans a vostès, aquest és un tema important: tres-centes mil persones viuen del comerç a Catalunya i hi ha cent vint mil establiments. I aquests establiments normalment són petits: el 65% dels establiments facturen menys de 10 milions; el 70% de les empreses del comerç tenen dos o menys treballadors; només un 27% tenen formació específica, i hi ha poc associacionisme –només..., el 82% fa l'aprovisionament de forma individual. És a dir, ens trobem davant d'un comerç atomitzat. En canvi, per altra banda, continuen augmentant el número de grans superfícies que detenen el que els economistes en diem poder de mercat; és a dir, un poder sobre els proveïdors, una influència sobre els preus i, naturalment, una influència sobre el petit comerç i sobre la xarxa de transport, el medi ambient i les comunicacions. Els poders públics, entenem que tenen l'obligació de reequilibrar aquesta situació de poder de mercat que tenen aquestes grans superfícies.

Miri, els hípers han augmentat de deu a prop de cinquanta, en dotze anys. Calculem nosaltres que la superfície autoritzada per a venda d'aquestes grans superfícies en el moment actual és de 750.000 metres quadrats, a Catalunya; quan s'executin les aprovades arribarem a 950.000 metres quadrats. Això es dona, a més, en una situació que entenem d'excés d'oferta, d'excés d'oferta: a Catalunya ens trobem que els habitants per establiment són 46; a la Unió Europea són 94. És a dir, hi ha un excés d'oferta a Catalunya.

Per tant, petit comerç, gran superfície que avança, excés d'oferta. I amb canvis, a més, en les formes de venda i en la demanda. Tot això fa que, si no entrem en uns programes de reforma del comerç a Catalunya, el petit

comerç patirà, a Catalunya. I la solució serà més difícil, i a més llarg terme, que si entrem des de les administracions públiques a fer els corresponents plans de reforma. Plans de reforma que... a què haurien d'entrar? Formació, especialització, associacionisme, màrqueting i urbanisme comercial.

Què ha fet, la Generalitat? La Generalitat fa una llei, l'any 87, que, com abans ha dit el conseller, s'aprova per un gran consens en aquesta cambra –si no total, un gran consens en aquesta cambra–, i una llei que tenia la virtut que no només abordava els grans establiments, sinó que intentava, també, reformar el comerç a Catalunya. Però ens trobem amb un problema, i és que els programes d'orientació per al comerç, que dictaminava aquesta Llei que es podien fer a través dels ajuntaments, no s'han posat en pràctica per manca de decisió i manca de finançament –aquest és un tema que nosaltres, en la proposta, després intentarem solucionar. La Generalitat, segons estudis i articles que ha publicat, ha gastat aproximadament una mica més de 700 milions anuals en tot el tema de recuperació del comerç, amb manca de transparència –van sortir fa poc unes notícies a determinat diari que parlava que algunes subvencions no havien estat publicades al DOG, s'ha parlat de cert clientelisme...–, i, en definitiva, nosaltres sí que afirmem que això que s'ha fet és insuficient per fer un pla de reforma, en profunditat, del comerç a Catalunya.

En aquesta Llei del 87 hi ha unes comissions territorials d'equipaments comercials, a les quals se'ls han presentat uns cent setanta expedients, dels quals s'han aprovat el 75% –uns cent vint-i-tres expedients– i s'han denegat el 27%. En aquestes comissions, els representants de l'Administració de la Generalitat són majoria, i al nostre entendre han tingut dues errades fonamentals, des del punt de vista polític.

Primera errada: actuació discrecional. De vegades s'ha dit que sí o s'ha dit que no a un projecte sota consideracions diferents. Exemple, la Maquinista: el 95 sí, el 95 no, el 96 sí. Exemple, Terrassa, Sabadell: els mateixos tribunals han tingut sentències denegatòries. Segon error polític: es demana una moratòria, que també legalment ha sigut rebutjada.

En definitiva, han faltat uns criteris clars. I el que els dic a vostès: han avançat els metres quadrats de gran superfície per habitant i ens estem situant ara actualment –ja els ho he dit– a 750.000, amb una idea de, quan s'executin els que ja estan aprovats, 900.000 metres quadrats de grans superfícies. No entenem que Catalunya necessiti molt més: les dades que nosaltres tenim indiquen que nosaltres estem en una posició intermèdia, i cal veure els problemes que avui dia tenen països com França, on el tema de la gran superfície s'ha excedit, s'ha excedit.

Tenim una preocupació del sector: hem vist la protesta dels comerciants del Baix Llobregat de fa pocs dies, hem vist la protesta dels comerciants en d'altres indrets de Catalunya, hi han manifestacions de les associacions de comerciants, dels sindicats, de la Federació de Municipis de Catalunya; realment, hi ha una preocupació per aquests temes i sembla que les solucions que dona la Generalitat no siguin les més adequades.

Nosaltres entenem que la gran superfície té un poder de mercat i té influència sobre el petit comerç, provoca desertització, influeix en la xarxa de comunicació i transports, el medi ambient i, moltes vegades, té pressió sobre els proveïdors i precarietat en l'ocupació. Hem de pensar que per cada lloc de treball que es crea a la gran superfície es perden tres llocs de treball al petit comerç. Davant d'aquesta situació, se'ns presenta a nosaltres un projecte de llei d'instal·lació de grans superfícies, i se'ns presenta amb un esborrany de Pla territorial d'equipaments comercials; o sigui, hi ha el Projecte de llei i el Pla.

Nosaltres no hi estem d'acord, i no hi estem d'acord perquè aquest Projecte de llei el que fa és explicar com s'ha de reglamentar la instal·lació de les grans superfícies; sobre reforma del comerç a Catalunya, zero, res –zero, res. Consens: no es parla amb els grups parlamentaris en aquest moment, i se'ns dona un pla amb un esborrany que ha de desenvolupar una llei que encara no està aprovada. Què ha passat aquí? Hi ha una urgència política: la Generalitat té urgència política davant de la situació que els tribunals li han fet per les moratòries o les decisions discrecionals amb els grans establiments.

El Projecte de llei, poc més que això, adapta una llicència que per la Llei estatal s'ha de fer, i que es dona a la Generalitat, una llicència comercial, i diu quan i com i sota quines condicions s'ha de fer la qüestió de les grans superfícies; però, sobretot, la moratòria, article 9 del Projecte de llei.

Quant al Pla territorial sectorial, ha sigut criticat. Nosaltres, el nostre Grup, hi va presentar alegacions. Se suposa que oferta i demanda s'equilibren –donen unes dades metodològiques del 91 i del 92, són antigues–, se suposa que qualsevol metre quadrat ofereix els mateixos serveis. Els ajuntaments no hi tenen participació, en tot això. Queda clara la protesta de la Federació de Municipis de Catalunya. I nosaltres, que estem per un pla –i ho hem de dir clarament: estem per un pla, senyor conseller–, no estem per aquest Pla.

El Grup d'Iniciativa - Els Verds va presentar tres iniciatives parlamentàries. Primera, nosaltres vam fer preguntes al conseller en una comissió informativa, que s'havien redactat el 20 d'octubre i que van ser respostes el 5 de desembre; allà el conseller ens anuncia aquest nou Pla, nosaltres hem fet alegacions al Pla i, finalment, hem presentat l'esmena a la totalitat i esmenes parcials a aquest Projecte. En quin sentit? Mirin vostès: entenem, per una banda, que és un tema important. És un tema que hem d'entrar en el Parlament a fons, ja els ho he dit: és el consum dels catalans, és també els tres-cents mil llocs de feina que té el sector. I un sector on, per nosaltres, cal una reforma; si no, la reforma la farà el mercat, amb costos greus –amb costos greus. I, per tant, els poders públics hi hem d'intervenir.

Segona, la solució la veiem amb participació de tots els agents: Generalitat, ajuntaments, associació de comerciants, associació de consumidors i sindicats. Tots aquests agents han d'entrar-hi. Ha d'haver-hi un ampli consens sobre aquesta Llei.

Tercera, nosaltres entenem que aquesta Llei i aquest Pla han de tenir tres punts fonamentals: mesurar oferta i necessitats de consum, reforma del comerç... i instal·lació de grans superfícies, però els dos primers també.

Quarta, entenem que tot tipus de comerç és necessari i, en aquest sentit, no ens oposem a cap tipus de comerç: petit comerç, comerç de supermercat o els hípers. Cadascú fa una funció i hem d'intentar regular-ho, els poders públics. Entenem, però, que les grans superfícies tenen impactes importants de desertització comercial –per exemple, Perpinyà– sobre el petit comerç; tenen també un tema sobre el treball i l'ocupació i tenen incidència molt directa, com he dit abans, en la xarxa de comunicacions, en el transport i en el medi ambient. És per tot això que nosaltres vam presentar aquesta esmena a la totalitat i tot un seguit d'esmenes del que podria ser la solució, al nostre entendre, sobre aquestes qüestions.

Primer tema: el Projecte de llei no era un projecte per reformar el comerç, només grans instal·lacions. I entenem que ha de ser reformar el comerç i grans instal·lacions –reformar el comerç, també.

Segona: no hi ha participació, i hem d'entendre que s'ha d'assegurar la participació de tots els elements anteriorment dits: ajuntaments, comerciants, usuaris i sindicats.

Tercera: és necessari mantenir el POEC, el Programa d'organització i orientació del comerç. Un programa que serà obligatori per a aquells ajuntaments que acceptin tenir una gran superfície: si accepten una gran superfície, que simultàniament presentin un programa per reformar el seu comerç.

Quarta: perquè hi hagi fons per fer tot això establim un canó sobre les grans superfícies. És important, per nosaltres. Parlarem després..., se'ns dirà que això entra en col·lisió amb determinades lleis. La LOFCA, a l'article 6, ho deixa ben clar, ho deixa ben clar: la Generalitat pot establir tributs, sempre que no siguin sobre la mateixa figura que els tributs estatals. Creiem que això és possible. 1.000 pessetes per metre quadrat sobre un milió de metres quadrats a Catalunya donaria 800 milions anuals per a la reforma del comerç i l'urbanisme comercial.

Quart... Entenem que aquest element de participació s'ha de concretar amb el que es feia ja amb la Llei del 87: s'han de crear comissions d'equipaments comercials on participin tots els òrgans afectats –Generalitat, ajuntaments, associacions de comerciants i usuaris i sindicats–, i que aquesta sigui la comissió allà on es decideixi que: u, instal·lació de les grans superfícies; dos, plans d'urbanisme; tres, elaboració del Pla territorial sectorial del comerç a Catalunya. Que aquesta Comissió, doncs, sigui la decisiva, que es faci delegació de l'obertura de llicències a aquesta Comissió. Tal i com estava en la Llei del 87 i com ha funcionat fins ara. I, com a criteris, nosaltres entenem que els criteris han de ser de, aquell comerç quotidià, posar-lo a prop –a prop dels usuaris, i el comerç que no és quotidià, concentrar-lo.

Realment, la Ponència ha fet alguns avenços importants en aquest sentit, però que per nosaltres són insuficients. En quin sentit són els avenços de Ponència? Doncs, mirin vostès, senyors, el que fan és que tot això que reclamem nosaltres –POEC, impost, comissions decisòries–, els accepta la Ponència dient que es farà un estudi. I que aquestes comissions o que aquests POEC seran desenvolupats posteriorment i ja veurem com quedarà. És a dir, no hi ha fets concrets, i com que no hi ha fets concrets nosaltres no podem acceptar les esmenes que la Ponència..., no podem acceptar el que la Ponència ha dictaminat. Volem compromisos fermes i volem que aquests apareguin en la Llei.

Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds entén que aquest és un tema d'importància per a l'economia de Catalunya, entenem que el Govern no ha actuat de la forma que correspondria i, en definitiva, acceptant que està millorada la Ponència respecte al que hi havia anteriorment, entenem que aquesta no és la Llei del comerç que es mereix Catalunya. És per això que mantenim i esperem que vostès votin la nostra esmena a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per presentar l'esmena d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Puigcercós, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup d'Esquerra Republicana va presentar aquesta esmena de retorn, aquesta esmena a la totalitat del Projecte de llei, en base a la nostra creença que aquesta Llei havia de cercar el punt d'equilibri necessari entre el petit comerç, el comerç tradicional, allò que en diem el comerç familiar, els autoserveis, els petits supermercats, i les grans superfícies comercials. Aquest punt d'equilibri necessita una reconversió.

El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, durant aquesta legislatura i la passada, la quarta i la cinquena, ha presentat reiteradament interpellacions en aquesta cambra defensant –i en les seves mocions posteriors–, posant èmfasi en la necessitat d'una reconversió del sector.

Hem assistit a reconversions industrials, hem assistit a reconversions del sector primari, però queda una reconversió pendent: la reconversió, amb suport evidentment públic, del comerç, del sector important del comerç de Catalunya que ocupa més de tres-cents mil persones, que representa gairebé un 15% de la població activa del nostre país i que, sobretot, és un 12% del producte interior brut de la nostra economia. Un sector importantíssim, transcendental, que, a més a més d'ocupar una part important de la nostra població és, avui en dia, encara, una de les vàlvules de creixement econòmic del nostre país. Aquesta reconversió era necessària perquè entenem que el comerç, en els darrers anys, ha sofert canvis; canvis en l'oferta i en la demanda. El món del comerç ha sofert una gran transformació, uns canvis en

la societat que han tingut una gran incidència en la vida i, conseqüentment, en els hàbits de consum i de compra: l'aparició de nous horaris laborals i la incorporació de la dona al treball pel que fa al món laboral; l'expansió d'estructures familiars mononuclears i monoparentals i l'increment de persones que viuen soles en l'àmbit familiar; l'aparició d'elements que faciliten l'emmagatzematge de productes –congeladors i microones–, i noves formes de comercialització. Tot plegat ha generat una demanda nova a la qual el comerç s'ha d'adaptar. Una demanda que també té com a característiques una major exigència de quantitat, de qualitat i de servei, exigència facilitada per l'aparició de canals de queixa i de presa de consciència del consumidor. Tot plegat, doncs, ha generat un nou escenari coexistent amb el comerç tradicional en les diverses formes: botigues, mercats municipals, mercats de marxants, que cal contemplar conjuntament i equilibrar a la fi d'evitar competències salvatges que tenen greus efectes sobre el factor comercial i la seva expressió d'ocupació, moviment econòmic i la mateixa vida ciutadana.

El conseller ho ha dit en la seva exposició i ha fet la pregunta que em sembla que ens hauríem d'haver plantejat, no ara, sinó ja fa gairebé tres anys: hi som a temps? Hi som a temps, per cercar aquest punt d'equilibri entre els grans distribuïdors i el petit comerç tradicional? La nostra resposta és que, evidentment, hi som a temps. I entenem que en aquesta Llei s'havien de buscar les fórmules per regular, per equilibrar i per donar suport al petit comerç tradicional. Perquè el petit comerç tradicional no el podem només encaixar en un model econòmic. És, també, un model urbanístic; un model de manteniment de les ciutats; un model de manteniment dels centres i de trama urbana...

El president

Senyors diputats, els prego que guardin silenci.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Que s'ha vist afectat –gràcies, senyor president–, que s'ha vist afectat pel creixement de les zones periurbanes i per la desertització dels centres urbans.

Però, és més, el comerç a Catalunya ha sofert aspectes collaterals que han dificultat la situació del petit comerciant: la mateixa Llei d'arrendaments urbans en el seu moment va afectar la seva situació amb el tema de l'actualització dels lloguers, posant encara en situació molt més crítica un sector important del comerç a Catalunya; les grans distribuïdores del comerç han «apretat» i han controlat i han posat en condicions extremes la nostra petita i mitjana empresa, i, finalment, nosaltres entenem també que els ajuntaments han volgut solucionar, sovint, la seva malmesa situació financera mitjançant les grans superfícies. Demanàvem que aquesta Llei, a més de la reconversió, a més a més d'aquest punt d'equilibri, impliqués criteris objectius i gens arbitraris a l'hora de definir on va a parar una gran superfície i on no.

Els antecedents d'aquesta Llei són realment lamentables. Entenem que ha estat a cop de sentència que aquesta Llei s'ha fet camí. A cop de sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, quan denega

la legalitat de la moratòria decretada per l'exigu Departament de Comerç. Una moratòria que pretenia ralentir, aturar, congelar les noves llicències per preparar el Pla territorial sectorial. Aquesta moratòria, com en som conscients, va ser, en definitiva, pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, declarada illegal. Però no és només la moratòria; són els criteris arbitraris, primer a Terrassa, després a Sabadell, finalment a Salt, de per què, senzillament, el Departament creia que no era oportuna la implantació i la ubicació d'una gran superfície en un lloc determinat.

A més a més, s'ha donat la situació que hem hagut de córrer. No és en va que aquest Parlament avui fa una llei per la via d'urgència. Som conscients que el que no s'ha aconseguit durant aquests anys, el que no han aconseguit molts ajuntaments durant aquests anys, es pot aconseguir per una via, si més no, paradoxal: pel silenci administratiu. I és aquí que, avui, hem hagut de reunir la Ponència, a corre-cuita, i hem hagut de fer una llei que segurament –segurament– és incompleta. Que segurament també ha millorat en molts aspectes –això cal reconèixer-ho, com ho reconeixia anteriorment el Grup d'Iniciativa–, però hem hagut de córrer, contra rellotge, per impedir que una situació, repeteixo, absolutament lamentable per part de l'exigu Departament de Comerç s'hagi reproduït avui en una situació com aquesta: haver de fer una llei per impedir que el silenci comercial aconsegueixi la legalització i la instauració plena de grans superfícies que en el seu moment no podien fer.

Fruit de les presses, s'ha produït un pla territorial sectorial d'equipaments comercials abans de l'aprovació de la mateixa Llei. El Pla territorial sectorial té dos fonaments jurídics: la Llei que implica el Pla territorial general de Catalunya i, concretament, també la nostra..., aquesta mateixa Llei que avui estem discutint aquí. S'ha fet anar el carro davant dels bous. Primer hem fet un pla territorial i després intentarem aprovar, a corre-cuita, la Llei. És una prova més de com s'han fet les coses. I, fins i tot, hem hagut d'assistir que durant la Ponència..., hem hagut d'assistir que s'ha hagut de reformar des de la mateixa Llei..., trastocar el sentit literal del mateix Pla. Entenem, doncs, que té absolutament elements per demanar la retirada de la Llei, perquè, repeteixo, les presses no són bones companyes.

A més a més, entenem que el Pla no adaptava el Pla territorial general –aquests, repeteixo, són els aspectes que hem hagut de modificar des de la Ponència–, la fiabilitat de les dades, antigues i depassades..., eren absolutament inexactes. Un grapat important de les esmenes va en aquest sentit: actualitzar les dades estadístiques a les quals s'adapta la Llei.

L'equilibri que hauria de cercar el Pla no es desprèn enlloc, pel fet que és un mer axioma del mateix Pla territorial sectorial; és a dir, l'equilibri entre oferta i demanda és una ficció que anomena el Pla, però que en cap moment té base sòlida ni científica. El procés d'elaboració i discussió del Pla, d'informació pública, va ser els dies i les dates de Nadal, que ens fa pensar allò que en urbanisme se'n diu «les notificacions del mes d'agost», trampa legal o, podríem dir-ne, martingala,

per complir la lletra però no l'esperit de la Llei.

Què hauria de fer aquesta Llei? Aquesta Llei, com dèiem al principi, hauria de cercar l'equilibri entre les diferents formes de distribució comercial i garantir barems objectius per permetre la ubicació de les grans superfícies comercials. Ho fa? Entenem que el Govern no ha estat prou valent i ha volgut camuflar un impost mitjançant una taxa. El Pla territorial sectorial limita les noves instal·lacions; havíem de mantenir aquest equilibri i resguardar la situació. A hores d'ara, només la creació d'un impost finalista podria compensar la situació. La taxa, en definitiva, el que feia era camuflar l'impost. Per què no hi ha impost? Per la raó que aquest Govern no vol assumir cap risc de cobrar impostos; aquesta és una política de la casa des de l'any 80: la responsabilitat no és pròpia del Govern ni d'aquest Grup que li dona suport.

Entenem que les garanties per al municipalisme, per als ajuntaments, no eren suficients. Les comarques no eren un òrgan de decisió, i aquest és un aspecte corregit durant el debat de la Llei. No es podia fer de la comarca l'òrgan màxim de decisió, perquè entenem que a Catalunya hi ha municipis i subcomarques i comarques senceres que ara s'han especialitzat en el sector comercial, i, per tant, no era favorable en aquest sentit.

A més a més, entenem que l'experiència que s'ha portat de la Llei aprovada l'any 87 nega en qualsevol moment el desenvolupament, per part de la Generalitat, dels plans d'orientació comercial. Era aquest l'instrument que tenien els ajuntaments, l'instrument que tenia el Govern per segregar aquest punt d'equilibri, per planificar l'urbanisme comercial. No s'ha utilitzat, no s'ha desenvolupat, i ha mort per inanitat. I entenem que en aquesta nova Llei tampoc es contempla un desenvolupament clar, ferm, concís i obligatori dels plans d'orientació comercial.

També entenem que aquesta Llei havia de regular la defensa dels petits municipis. És a dir, el Pla territorial tenia una mancança d'entrada, que és que feia de la comarca la unitat d'acció. Però també hi ha una altra contradicció, en aquest aspecte: sovint hem vist com en la mateixa Llei... –i sovint la tradició ha quedat emmarcada al Departament de Comerç, i actualment al d'Indústria–, no tenen clar que els municipis petits poden..., tenen la necessitat de fer la competència als municipis grans. Es crea una situació paradoxal: que el municipi gran, que pot instal·lar una gran superfície pel seu nombre d'habitants, crea el que en podríem dir un «pol de succió comercial». És a dir, per exemple, en el cas que ens competeix, a Girona, al municipi de Girona, l'Hipercor de Girona en cap moment ha de dificultar la vida al petit comerç de Girona; l'Hipercor de Girona ha desertitzat els municipis de l'entorn: des de Banyoles, passant per Palafrugell, i arribant fins a Blanes. I és aquest el que aquesta Llei hauria de regular, també: la necessitat que els grans municipis no estableixin, en benefici del seu nombre d'habitants, pols de succió. Entenem que el petit municipi té la necessitat i la defensa de poder establir els metres quadrats de superfície comercial que la Llei li doni. Entenem també que aquesta és una llei que al seu moment tenia la voluntat,

com dèiem al principi, de regular l'equilibri: no ho fa.

I entenem, sobretot, la necessitat d'establir un impost finalista, un impost finalista que no només sigui per a la trama urbanística del centre dels municipis, que està quedant desertitzada, sinó que vagi en benefici de les infraestructures comercials i en benefici del petit comerç. Si no és així, repeteixo, aquesta Llei no tindrà el punt d'equilibri. L'impost, per nosaltres, n'és un aspecte, i se'ns ha dit, i se'ns dirà avui, que aquest impost ja queda reflectit, de forma si més no clara, en les transaccions diferents que s'han fet. Però, si l'impost només té la indicació urbanística, només caldria recordar que els mateixos plans parcials ja inclouen fórmules que la gran superfície hauria de complementar aquests tipus d'impostos. El que ha de ser és un impost finalista de suport, de suport al petit comerç, a les associacions de comerciants i de consumidors, i sobretot, també, que gravi els guanys de les grans superfícies. I així ha estat i així és la línia d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Només, per acabar, nosaltres entenem que durant la discussió de la Ponència hi ha hagut aspectes positius. S'ha millorat l'àmbit del municipalisme, però pensem que no és suficient: no és suficient per part del municipalisme la necessitat del desenvolupament dels plans d'orientació comercial; no és suficient el poder que tenen les comissions territorials, que per nosaltres han de ser les encarregades de dictaminar i d'establir i d'executar els criteris objectius; no és suficient la sensació que hi ha la voluntat explícita de fer l'impost –se'ns dirà que legalment corre el risc d'anullar tot el procés legislatiu, però entenem que és un tema important i que no pot quedar fora o, si més no, no pot quedar en una mena de declaració d'intencions; l'impost ha de ser l'eina que ens permeti articular..., l'eina que ens permeti tirar endavant. Finalment, també, aquesta Llei, fruit de la pressa, deixa absolutament llacunes, llacunes com que els municipis turístics que encara no estan reglamentats i no sabem ben bé quina és la seva situació, doncs: tenen la capacitat de poder establir grans superfícies, tenen..., però no sabem exactament –fruit, repeteixo, de la improvisació– quin és el futur i quina és la necessitat dels establiments turístics.

Finalment, per acabar, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya creu que aquesta és una llei que s'ha de retornar. No només pel contingut en si, sinó que creiem que s'ha de retornar, primerament, perquè no fa aquesta reconversió necessària del món del comerç, no dona suport al petit comerç, que avui dia manté molta més ocupació i un nivell de qualitat superior a les grans superfícies. Però és que, a més a més, aquesta Llei parteix, repeteixo, d'una situació que no solucionarem el problema: el problema és buscar fórmules de compensació, gravar un model de distribució, un model d'enriquiment, un model –diguem-ho clarament– especulatiu, com són les grans superfícies, que va en perjudici del petit comerç familiar, que avui dia és el suport d'una part important de la població del nostre país.

En demanem la retirada; demanem que aquesta Llei contingui un impost; que, si s'ha de necessitar temps per buscar el suport jurídic i legal per poder contemplar l'impost en l'articulat, entendríem que fóra necessari, i, per tant, entendríem que, si les coses s'haguessin fet

bé des de bon principi, no caldria aquesta esmena a la totalitat; i no caldria no només perquè entendríem que, si s'hagués fet bé, s'hagués contemplat l'impost, s'hagués buscat la part jurídica, avui dia potser tindríem un acord de consens i tindríem un bon instrument per regular la implantació de les grans superfícies.

Entenem, des del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, que aquesta Llei no solucionarà el problema, avui dia, de la distribució comercial, no compensarà el petit comerç, no compensarà el desequilibri territorial que estan creant aquests denominats o anomenats «pols de succió comercial», i que continuarem no només amb la desertització dels centres urbans, sinó d'importants comarques o subcomarques, en benefici de les grans ciutats. Per tant, és el nostre rebuig d'aquesta Llei, i demanar al Govern que tingui en compte que la necessitat de l'impost no és un caprici: l'impost és, possiblement, l'única eina, avui dia, que tenim perquè el petit comerç pugui tenir elements de compensació davant de les grans superfícies.

I, finalment –ara sí que acabo–, una reflexió. Se'ns dirà que el Tribunal de la Lliure Competència europeu, evidentment, no estableix cap tipus de discriminació ni de tracte de favor als grups empresarials catalans, però sí que hi ha la sensació –i una sensació, fins i tot, de l'usuari, que és el gran beneficiat de la competència comercial– que aquests grans grups normalment són estrangers –«estrangers» en el sentit que té avui dins de la Unió Europea, i en un procés d'unitat econòmica i monetària, en el sentit relatiu que pot tenir la paraula «estrangers»–; que, sovint, els grups, aquests grups multinacionals estrangers o el seu grup d'adquisició, de compra de productes, també és a l'estranger, i que sovint van a la uniformització dels gustos del consumidor, no mantenen ni la tradició pròpia ni els hàbits culturals propis. Seguirà la tendència sistemàtica a productes homogenis, productes absolutament d'una qualitat ínfima –la defensa del consumidor en grans cadenes d'aquestes és totalment inexistent–, i, per tant, entenem que aquest és un model que afecta també el nostre model de vida, la nostra cultura i la nostra tradició. I entenem, per tant, que aquesta és una llei que no reflecteix ni sosté cap d'aquests aspectes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula la diputada senyora Trinitat Neras, per un temps màxim de trenta minuts, pel fet d'haver acumulat el torn en contra de les dues esmenes.

La Sra. Neras i Plaia

Gràcies, senyor president. Evidentment, no esgotaré tot el temps que tinc per fer el torn en contra d'aquestes dues esmenes de retorn del Projecte de Llei d'equipaments comercials presentat avui en aquest hemicicle.

Per tant, senyores i senyors diputats, crec que ningú pot negar –i menys el sector comercial– que des del Govern de la Generalitat s'ha tingut al llarg d'aquests anys una voluntat clara i decidida de defensa del sector comer-

cial. Sembla que ja ningú recorda que totes les lleis que s'han elaborat des de Catalunya en matèria de comerç, totes, començant per la famosa Llei coneguda com «la llei de rebaixes», de l'any 83, varen ser recorregudes i presentades al Tribunal Constitucional. Sortosament, la Llei d'equipaments comercials va resultar ser constitucional en tots els seus articles.

La Llei d'equipaments comercials, aprovada l'any 87, va ser una llei innovadora, oportuna i pionera en tot l'Estat, i va servir de model a moltes altres comunitats autònomes. Al llarg d'aquests anys, però, la Llei del 87 ha anat perdent eficàcia –aquí s'ha dit–, i em sembla que en diferents discussions parlamentàries molts grups havien coincidit reiteradament en la necessitat de modificar-la per tal d'adaptar-la a les noves necessitats. Els recursos presentats tant pels ajuntaments com per les grans empreses de distribució a les decisions de les comissions territorials d'equipaments comercials varen anar proliferant, i les resolucions desfavorables als seus acords per part dels tribunals han acabat demostrant que calia una nova llei que, com deia, s'adaptés a una nova situació.

D'aquí, doncs, que avui es presenti per part del Govern una nova llei que perfecciona, actualitza la Llei del 87, avui encara vigent. No fer-ho significaria perdre l'oportunitat de dotar el comerç català d'un instrument imprescindible per a la seva ordenació i ordenada evolució; no fer-ho significaria renunciar a la possibilitat que el Govern pugui planificar i regular la instal·lació d'equipaments comercials que, per la seva dimensió, tenen una transcendència que va més enllà del mateix comerç. Aquesta revisió, d'altra banda, ha resultat imprescindible com a conseqüència de l'aprovació de la Llei estatal d'ordenació del comerç minorista –el conseller n'ha fet esment. Però també vull recordar que aquesta proposta de llei, presentada a Madrid, d'ordenació del comerç minorista, fou una proposta del Grup de Convergència i Unió al Congrés de Diputats.

Malgrat que el conseller en la seva intervenció de presentació de la Llei ha explicat, tal com ell sap fer molt bé, d'una manera brillant i alhora didàctica, tot l'esperit de la Llei, a mi m'ha semblat que, en fer el torn en contra de les esmenes a la totalitat dels grups d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i d'Esquerra Republicana, en tant que ponent de la Llei del 87, com de la que ara estem debatent, havia de fer algunes consideracions que, al meu entendre, em semblaven importants, perquè, si no ho feia, i després de les intervencions que hem escoltat, es podria despendre que el Govern mai s'ha preocupat del nostre comerç, i això és rotundament fals i totalment injust.

Senyor Puigcercós, la seva intervenció, de veritat que no m'ha sorprès gens; me l'esperava, brillant, abrindada a favor del petit comerç. Sembla que vostès són els únics, els millors, els que tenen la raó de tot. Parlen d'equilibri, parlen de reconversió. Però sembla que tot passa perquè ara, a partir d'ara, el que vostès ens demanen d'acord amb les esmenes presentades a l'articulat, tot se solucionarà perquè a partir de mil metres quadrats de superfície qualsevol establiment i en qualsevol ciutat o poble del nostre país hagi de demanar llicència. Però, senyor diputat, és veritat: els discursos, si un és

més o menys brillant –i vostè ho és–, queden molt bé, però el que cal és ser coherent, senyor Puigcercós. Quan el Govern de la Generalitat va decretar la moratòria –vostè n’ha parlat, vostè n’ha fet esment, d’aquesta moratòria–, el seu Grup ens va presentar en aquest hemicycle una moció en la qual ens demanava que fés-sim una excepció d’aquella moratòria, perquè, segons vostès, perillava una gran inversió; una gran inversió que representava la implantació d’una gran superfície a la ciutat de Barcelona. Per tant, coherència, senyor diputat.

Li prego que no s’enfadi pel que li vaig a dir, però en realitat m’ha sorprès la manca d’interès que ha demostrat al llarg del debat d’aquesta Llei. Una llei que, és veritat, s’ha fet pel tràmit d’urgència –vostè deia «amb presses»: amb presses, però sense improvisació, senyor diputat–, però, malgrat les presses, a vostè li consta, encara que no m’escolti, que li he ofert la possibilitat de poder dialogar per tal d’intentar arribar a possibles acords. Si haguéssim dialogat, senyor Puigcercós, aquesta defensa abrindada del tema de l’impost, del tema dels POEC, de tantes i tantes coses que vostè ha exposat al llarg de la seva intervenció, de ben segur que haurien pogut afegir-se a altres acords a què hem arribat amb altres grups parlamentaris.

Per tant, aquest diàleg –ho lamento molt– amb vostè i amb el seu Grup ha estat totalment impossible. No ha sigut així, però, amb el ponent del Grup Socialista, al qual agraeixo tot el seu interès, amb el qual, a través del diàleg, he tingut la possibilitat de poder pactar tot un seguit d’esmenes transaccionals a les quals el seu Grup, ho repeteixo, el Grup d’Esquerra Republicana, de ben segur que també s’hi podia haver afegit.

Pel que fa al Grup d’Iniciativa per Catalunya - Els Verds, dir-li, senyor Novella, que, com vostè ja sap, nosaltres, evidentment, hi votarem en contra. Hauria volgut també poder arribar a acords que li haguessin permès retirar-la, encara que és just reconèixer que en el seu cas no ha estat per manca de diàleg, que hi ha sigut, sinó que, com molt bé vostè ha dit i ha exposat, són massa les discrepàncies o diferències de criteris per part del seu Grup envers la Llei, que han fet impossible, per tant, arribar a possibles acords, malgrat haver acceptat alguna esmena en Comissió. Evidentment, jo li respecto el seu criteri, encara que, com pot comprendre, no el comparteixo en absolut.

Senyor president, senyores i senyors diputats, tal com ja he anunciat, el nostre vot serà, per tant, en contra de les dues esmenes de retorn del Projecte de Llei al Govern, i demanaria als altres grups –en especial al Grup Popular, de qui he acceptat totes les seves esmenes; al Grup Socialista, que, com deia, hem arribat a acords, i al Grup Mixt– que votin també en contra de les esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputada. Els altres grups parlamentaris... Per al·lusions –ja m’ho esperava–, demana la

paraula el diputat senyor Puigcercós, i la té per espai d’un minut.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Bàsicament, per contradiccions. En principi, la senyora Neras –i li ho agraeixo molt– ha dit que havia estat brillant: no estic avui en les millors condicions per estar brillant. I en segon lloc, per anar al tema seriosament, és que la Moció que va presentar el Grup d’Esquerra Republicana subsegüent a una interpellació, demanant l’excepcionalitat del Triangle d’Or, perquè hi havia una gran inversió, és veritat, però va ser retirada precisament per aquesta coherència.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per fixar la posició dels altres grups parlamentaris, té en primer lloc la paraula, pel Grup Mixt, el diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Bé, jo no tenia previst intervenir en nom del Grup Mixt pel que fa al nostre posicionament respecte a les esmenes de retorn presentades per dos grups, però, en qualsevol cas, em sembla que és interessant que així es faci i així es produeixi, sobretot pel que en part han dit els dos representants dels grups esmenants, i sobretot el que es va dir en la Comissió al seu dia, en la discussió, i bàsicament el nostre plantejament en comissió respecte a aquestes dues esmenes.

Nosaltres, en comissió, ja vam votar abstenció pel que fa a aquestes dues esmenes de retorn, no perquè no coincidíssim en alguns dels arguments que ja aleshores vam adduir, que era dir que sí que hi estàvem d’acord, i segueixo mantenint que en alguns aspectes hi estem d’acord; el que passa és que també s’haurien de clarificar molts temes. I avui ja avanço que el nostre Grup votarà en contra, no perquè ens ho demani directament la diputada de Convergència i Unió respecte a les esmenes de retorn, sinó perquè entenem que cal mantenir-se en uns plantejaments que ja es van expressar el seu dia en comissió i, sobretot, perquè, per nosaltres, hi ha un fet fonamental que no s’ha tingut en compte bàsicament pels ponents dels grups que mantenen les esmenes, que és que, des de l’entrada del Projecte de Llei fins al debat d’avui, hi ha hagut canvis, hi ha hagut profunds canvis i, això, he de dir, ja començant per aquí, que lamento molt profundament que això no s’hagi dit amb l’èmfasi que en tot cas es mereixia. D’acord que s’ha dit –especialment el ponent d’Iniciativa per Catalunya hi ha fet especial menció– que hi ha hagut un canvi d’actitud per part del Govern pel que fa a l’acolliment d’esmenes dels grups de l’oposició, però nosaltres entenem..., i pel que fa al nostre Grup aquests han estat canvis i, per tant, acceptació d’esmenes transaccionals, en alguns casos, de calat important.

Per exemple, el tema de l’impost. El tema de l’impost, jo ahir vaig tenir notícia..., tenint en compte que jo estic d’acord bàsicament amb el ponent d’Esquerra Repu-

blicana, que es queixava una mica de la tramitació d'urgència d'aquesta Llei, que bàsicament s'ha produït per exigències objectives reals, bàsicament per un tema de seguretat jurídica, però fins ahir pràcticament jo he tingut notícia de transaccions pel que fa a esmenes que s'havien presentat, i jo la notícia que tinc és que una proposta del Grup Socialista finalment ha ajudat a fer una transacció en la qual està previst que el Govern promogui la possibilitat de crear-se una figura tributària que tributi directament la implantació de grans superfícies, i això, per exemple, no s'ha dit.

Si aquest és un dels arguments o ha estat un dels arguments més importants que els dos ponents a favor de l'esmena de retorn ha fet que mantinguessin aquestes esmenes, home!, em sembla que, com a mínim, s'hauria de citar aquest canvi de capteniment, i en especial aquest canvi de capteniment pel que fa a aquesta figura tributària. Que, per cert, em sembla que jo he de recordar que el nostre Grup no va fer-hi..., no va ser per a nosaltres un cavall de batalla important, perquè nosaltres enteníem, bàsicament per les experiències que havíem tingut en altres moments i en altres lleis o propostes de lleis o projectes de lleis que intentaven incorporar una figura tributària, els problemes que havíem tingut llavors, bàsicament per la quasi potestat tributària única per part del Govern de l'Estat, que va impossibilitar llavors i que ara a nosaltres ens semblava que també passaria, que la poguéssim exercir directament el Govern de l'Estat. Evidentment que el nostre Grup, els diputats independentistes del Grup Mixt, evidentment que generalment no fem una qüestió d'estat precisament en les possibilitats competencials de la Generalitat, perquè sempre anem més enllà; ara, l'experiència ens diu que, precisament en temes i en termes tributaris, els problemes que ha tingut de sempre el Govern de la Generalitat han estat grans.

Nosaltres vam optar per una altra via, que en el meu torn final de posicionament ja l'explicaré, però que no vam contemplar aquesta possibilitat. Doncs resulta que fins i tot en aquest tema ha estat possible transaccionar, i això s'ha de tenir en compte, i per tant hi ha una bona voluntat, ha quedat manifestament, de manera clara, la bona voluntat per part del Govern, que fins i tot en aquest tema una mica escabrós i una mica delicat ha estat possible arribar a un mínim d'acord.

Jo diria que, en general, ha passat amb la resta de la Llei... Nosaltres, tal com ha quedat finalment –i mai tan ben dit, «finalment», perquè ja he dit que fins al dia d'ahir encara es transaccionaven algunes coses–, a nosaltres ens hauria agradat que el Projecte, doncs, tingués en alguns aspectes unes altres característiques i uns altres plantejaments, però, en conjunt, és evident que el canvi de voluntat per part del Govern hi ha estat.

Jo no em posaré tant en el perquè s'ha donat aquest canvi de capteniment per part del Govern. Jo suposo que les pressions del sector..., suposo també que la massiva pressió per part dels partits de l'oposició també hi ha ajudat, i entenc que probablement ha estat, en alguns canvis i en alguns criteris, un canvi de capteniment no profund, però sí que sensible, doncs. Em sembla que tot això hi ha ajudat, des del nostre punt de vista. En qualsevol cas, el que sí que és evident és que, per

nosaltres, aquest canvi hi ha estat, que el text que finalment es presenta al nostre entendre recull gran part de les aspiracions tant del sector com dels mateixos partits polítics i que, a més a més, hi ha una altra qüestió, que amb això acabo, però que em sembla que s'hi ha de fer especial menció, que és el tema del Pla, i vull recordar –i més sentint les intervencions dels dos grups que demanen el retorn, que és el tema del Pla–, jo vull recordar –em sembla que no hauria de ser necessari recordar-ho, però atenent aquestes intervencions em sembla que s'ha de fer– que avui no es posa a debat ni a votació el Pla, es posa a debat i votació la Llei.

A veure, si finalment hagués posat també el Pla tal com es va presentar, els puc assegurar que el Grup Mixt hauria votat en contra del Pla, i ho he de dir així de clar; el que passa és que avui el que es presenta és estrictament la Llei. Nosaltres, ja ho explicaré finalment, demanem –i una esmena nostra va anar en aquest sentit, que finalment es va acceptar– que totes les modificacions que s'han incorporat a la Llei també finalment recaiguin en el Pla. I a més a més demanarem que el Pla, a part d'aquestes esmenes que fan que el Pla canviï de la Llei, també demanem que pel que fa a la tramitació posterior del Pla, doncs, home, tingui canvis substancials, que tingui reformes evidents, i fins i tot demanem una altra cosa, que ja ho exposaré en la meua última intervenció, però que em sembla que allò que s'ha manifestat en la Llei també s'hauria de manifestar per part del Govern pel que fa al Pla.

Per la meua part, res més, i em sembla que ha quedat d'una forma meridianament clara el perquè d'aquesta votació en contra d'aquestes esmenes de retorn, i res més.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Víctor Ros.

El Sr. Ros i Casas

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquest diputat que els parla, ara fa aproximadament quatre anys feia la seva primera intervenció aquí a la tribuna del Parlament, amb motiu d'una interpellació al conseller de Comerç, aleshores el senyor Alegre, al qual nosaltres li vam manifestar la nostra preocupació pel sector del comerç; a nosaltres ens preocupava aquest sector, ens preocupa i ens preocuparà sempre. Subsegüent a la interpellació va haver-hi una moció, i què va succeir, amb la Moció? Que se'n va votar en contra pel Grup de la majoria, i en aquella Moció demanàvem ja el que avui es porta aquí a debat. I se'n va dir per part de la majoria, del Grup de la majoria, que érem intervencionistes, se'n va acusar d'intervencionistes. No, ni molt menys, intervencionistes, sinó realment fer el que ara fem tots, i creiem que si s'hagués fet aleshores segurament no s'hauria hagut d'anar amb el caràcter d'urgència que anem ara, que sempre comporta dificultats.

El conseller en la seva explicació ha manifestat: «Ara hi som a temps». Segur que hi som a temps, però a

vostè li hauria agradat fer-ho amb més temps abans, entre altres raons perquè..., per què ho fa, si ara hi som a temps, amb caràcter d'urgència? Doncs, indiscutiblement, perquè sobre la taula del seu Departament hi ha molts expedients de llicències d'obertura en marxa, que això varia totalment els números que vostè ha donat aquí en el Ple d'aquesta cambra, i també vostè ha parlat, com a exemple de llei de consens, de la Llei de comerç aprovada en el Congrés dels Diputats a Madrid, i vostè sap perfectament que en tota aquella tramitació de la Llei fins i tot es va parar el seu debat fins que passessin unes eleccions generals per aconseguir el màxim de consens. Per tant, permeti'm que li retregui aquesta urgència, per un costat, que considero ara necessària, però que, si s'hagués fet quan un grup de l'oposició amb un ànim crític constructiu totalment ho va proposar, segurament estaríem en millor situació.

El cert és també que el Grup Popular ha presentat vint-i-quatre esmenes a aquest Projecte de llei, que, d'aquestes vint-i-quatre, vint-i-dues han sigut acceptades, que en queden dues per defensar aquí al Ple i que ja hem signat una possible transaccional, i que, per tant, per nosaltres és un motiu de satisfacció la col·laboració que hem trobat per part del mateix Departament, començant pel seu conseller, el seu director general, la Trini Neras, la diputada Trinitat Neras, i que això implica que pràcticament s'han assumit el cent per cent d'aquelles iniciatives que el Grup Parlamentari va proposar. I aquestes iniciatives varen ser tretes del mateix sector; nosaltres, amb contactes constants amb el sector, és d'on vam treure aquestes iniciatives parlamentàries a nivell d'esmenes.

Vista la situació en què queda el Projecte de llei, considerem que, amb les aportacions fetes per tots els grups parlamentaris del Parlament, el mateix Projecte varia substancialment. Avui ja no és el projecte que va entrar en aquesta cambra, entre altres coses ha variat fins i tot el nom: ja no és el Projecte de llei de grans equipaments comercials, sinó el Projecte de llei d'equipaments comercials; per tant, fins i tot el nom ha variat.

I en totes les esmenes que s'han recollit també ha variat el mateix Projecte de llei, però d'una manera important; no d'una manera, podríem dir, d'aquelles de..., folkloriques, no, no, important, de fons, no de forma, de fons, i de contingut. I això ha fet que moltes entitats representatives també del sector, representatives del sector, ens hagin comunicat, amb diàleg obert sempre amb nosaltres, com amb tots els grups parlamentaris, que amb la variació mantinguda en aquest Projecte de llei, doncs, realment, això significava que també la seva opinió respecte al mateix Projecte de llei era important. I jo crec que aquí vostès tenen un mèrit, i és el d'haver entrat —i, possiblement, el fet de no tindre majoria absoluta hi ha tingut alguna incidència— en aquestes converses obertes per aconseguir un projecte, per la seva importància i la transcendència i el que significa el comerç dintre de la trama social de Catalunya, amb els altres grups, i que hagin intentat fer un projecte de tots.

Per tant, la realitat és la que és, la situació és la que és, i l'actual Projecte ja no és el que era, i precisament per això el nostre Grup Parlamentari votarà en contra d'aquestes esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Josep Clofent.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Socialista, senyors representants d'Iniciativa - Els Verds i d'Esquerra Republicana, no donarà suport a la seva esmena de retorn; no li donarà per les raons següents. En el moment que vam tenir coneixement del Pla sectorial de la Llei que el Govern presentava al Parlament, el Grup Socialista es va plantejar, entre les diferents hipòtesis de treball, la d'anar per la via de la presentació d'una esmena de retorn, tota vegada que, de la Llei i del Pla, en salvàvem quasi estrictament la voluntat, però no el contingut. I ens va semblar que podria ser un millor mètode de treball —i avui puc anunciar i afirmar que no ens vam equivocar— anar per la via d'una esmena que venia a representar pràcticament un text alternatiu al que ens presentava el Govern. I, com han dit ja alguns dels diputats i diputades que m'han precedit, del text que va entrar al text que aprovarem avui segurament, no és que no en quedi ni el nom: és que s'ha modificat en temes especialment importants. I el Grup Socialista, lògicament, acabarà donant-li suport, ja anuncio que sense grans entusiasmes, però amb una bona dosi de confiança.

Per tant, senyor conseller, aquella part que anirem aprovant al llarg de la discussió parlamentària i de la Llei..., queda una part d'interpretació per part del Govern en el mateix desenvolupament de reglaments que requerirà que aquell esperit que en algunes esmenes s'anuncia, encara que no es formula amb l'exactitud que voldríem, faci veritablement útil per al sector el que pretenem.

Senyor Novella, coincidim amb vostè en la crítica de la gestió del Govern en l'antiga Conselleria de Comerç; hi coincidim, i podríem aportar-hi encara més coses. Coincidim, senyor Puigcercós, en la necessitat de buscar fórmules que permetin l'equilibri amb el que nosaltres en diem la «supervivència» del model de comerç urbà, que va més enllà d'una activitat estrictament econòmica per entrar de ple a una manera d'entendre la relació entre les persones, una manera de fer societat, de relacionar-nos tots plegats; però avui no és aquest el motiu de la discussió. Nosaltres ens reservem, en el futur, un posicionament crític respecte de l'anterior gestió i de la futura gestió, en la mesura que això sigui..., però avui el que hem de discutir aquí és una llei que, al nostre entendre, fa un pas endavant important, molt important, perquè siguin possibles aspectes que permetin assegurar que hi haurà possibilitats d'assegurar en el futur aquesta necessitat d'equilibri entre les diferents modalitats comercials i prioritzar tot el que és l'activitat comercial dintre del casc urbà, de la trama urbana.

Són, per tant, pel Grup Socialista, aquests els motius que ens fan dir: no podem votar a favor de l'esmena de retorn, perquè no hi ha llei, comparativament parlant

2674

amb la que es va presentar, que sigui motiu de discrepància.

No obstant això, sí que hem de reconèixer, senyors diputats que han mantingut l'esmena, que hi han aspectes, que vostès han presentat i que no es recullen, que hauria estat bé que s'haguessin recollit. Jo també vull aquí aprofitar per fer una crítica a la premsa; i podem entendre les conseqüències de no actuar amb premsa, però no podem fer-nos corresponsables de la premsa. Perquè miri, senyor conseller, si és dolenta, aquesta premsa, que la moratòria que el Tribunal els va tombar acabava el 12 de gener, i estem a 19 de març; per tant, ja fa dos mesos que vostès, per la seva pròpia ineficàcia en la gestió del Pla que tenien el compromís de fer..., anem en retard. I aquest retard, segurament, senyores i senyors diputats, serà l'argument més sòlid que pot portar en el futur que la Llei no hagi sortit amb les millors condicions.

Senyora Neras, aprofito per agrair-li la permeabilitat amb què vostè ha actuat durant tot el procés i la complexitat a estovar voluntats amb els arguments que uns i altres hem anat donant.

Per tot això, senyores i senyors diputats, el Grup Socialista s'oposarà a les dues esmenes de retorn.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, passarem a votació les dues esmenes de retorn del Projecte de Llei al Govern.

S'inicia la votació.

El retorn del Projecte de Llei ha estat rebutjat per 16 vots a favor, 89 en contra i cap abstenció.

Passem ara al debat de les esmenes a l'articulat. Anirem examinant article per article, amb les seves esmenes, i votarem cada article.

En primer lloc, a l'article primer hi ha dues esmenes, presentades pel Grup d'Iniciativa - Els Verds. Per defensar les esmenes, té la paraula el diputat senyor Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en aquest article primer, les esmenes que teníem nosaltres són la 3 i la 4. A la 3 demanàvem la supressió de l'article primer tal com venia al Projecte de Llei, perquè la nostra intenció –i ho sap la ponent del Grup de la majoria– era assenyalar com a objectius de la Llei oferta i demanda, però també reforma del comerç de Catalunya, i finalment instal·lacions de grans superfícies.

Com que em sembla que hi ha una manifestació que podrà fer el Grup de la majoria al respecte, sobre el punt 4 nostre, retirariem llavors en aquest sentit l'esmena número 3, i estaríem, sobre l'esmena número 4, a veure la manifestació que fa el Grup de la majoria.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Per tant, i tal com he anunciat, passarem ara a votació l'esmena número 4... (*Veus de fons.*) Perdó, per al torn en contra, la diputada senyora Neras.

La Sra. Neras i Plaja

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., bé, gràcies, senyor Novella, per anunciar la retirada de l'esmena número 3, a l'article 1, i per part del nostre Grup, doncs, manifestar-li –com ja li havia dit abans– la voluntat de votar favorablement la seva esmena número 4.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Iniciarem la votació de l'esmena número 4, tenint en compte que l'esmena número 3 ha sigut retirada.

S'inicia la votació.

L'esmena d'addició número 4 ha sigut acceptada per 88 vots a favor, cap abstenció i cap vot en contra.

Procedirem ara a la votació del text de l'article número 1.

S'inicia la votació.

El text de l'article número 1 ha sigut aprovat per 82 vots a favor, 9 abstencions i cap en contra.

Passarem ara a l'anàlisi i debat de l'article número 2. En primer lloc, l'esmena número 5, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana. Per a la defensa de l'esmena, té la paraula el diputat senyor Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. En la línia del que hem exposat a l'esmena a la totalitat, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya el que fa en aquesta esmena és la modificació de l'article 2.1, en el sentit que entenem que el nombre d'habitants, el nombre d'habitants que compon..., a l'hora de determinar la llicència d'obertura d'una gran superfície, no és condició sine qua non, perquè va en perjudici dels municipis petits. I, per tant, nosaltres, en aquesta línia, mantenim aquesta esmena.

El president

Per fer el torn en contra de l'esmena número 5, té la paraula la diputada senyora Neras.

La Sra. Neras i Plaja

Senyor president... Bé, nosaltres creiem que sí que té importància la superfície; és evident que no és el mateix un establiment de mil metres quadrats en un municipi com el de Barcelona que en un municipi com el de Begur –per posar el meu poble. Per tant, pel nostre Grup, i tal com ha estat transaccionat, en aquest cas, amb el Grup Popular, entenem que els metres quadrats, d'acord amb els habitants, és d'una importància cabdal.

Ens ho ha demostrat al llarg d'aquest temps la Llei d'equipaments comercials que fins ara, doncs, ha estat vigent, i, per tant, en conseqüència, nosaltres votàrem en contra d'aquesta esmena del Grup d'Esquerra Republicana.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. L'esmena número 6, a l'article 2. Té la paraula, per defensar-la, el diputat senyor Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Sí, senyor president, moltes gràcies. Aprofito la intervenció per anunciar la retirada per part del nostre Grup de les següents esmenes: l'esmena número 6...

El president

L'article 2, de moment.

El Sr. Novella i Izquierdo

Perdó?

El president

Per a l'ordre del debat, que es limiti a l'article 2.

El Sr. Novella i Izquierdo

Molt bé. Doncs, en aquest cas, dir que retirem, de l'article 2, les esmenes números 6, 10 i 11, amb la qual cosa defensaria a continuació les esmenes 14, 16, 17, 18, 19, 20, 21, del nostre Grup.

El president

La 21 ja no, perquè és de l'article número 3.

El Sr. Novella i Izquierdo

Perdó, perdó, senyor president. Doncs, fins la 20.

Bé, senyor president, voldria començar agraint l'actitud de la ponent del Grup de la majoria, la senyora Trinitat Neras –abans no ho he fet explícitament; voldria que constés–, en el diàleg constant amb el nostre Grup. Senyora Neras, a mi també m'hauria agradat arribar a un acord. No ha estat possible. Sé que vostè hi ha posat tota la seva intenció, i li ho agraeixo aquí públicament.

Bé, senyor president, nosaltres tenim una esmena, la primera que jo ara defensaré, que és l'esmena número 14, en què nosaltres demanem quelcom que el municipalisme de Catalunya també demana, que és que quedin exclosos, degut a les seves pròpies característiques, del concepte de gran superfície dos elements: un, els mercats municipals –que ja ha estat acceptat–, i dos, establiments col·lectius de caràcter comercial promoguts pels ajuntaments. I ho fem des del convenciment que els ajuntaments han de tindre una part important i específica d'intervenció en tot el projecte de reforma; d'acord amb la nostra filosofia, aquests establiments comercials de caràcter col·lectiu són significatius, i entenem que, per la seva pròpia especificitat, haurien

d'estar exclosos de la Llei. Això pel que fa referència a l'esmena número 14.

Entrem després en un conjunt d'esmenes que fan referència –l'esmena número 16–, en primer lloc, al planejament urbanístic. Entenem que el planejament urbanístic s'ha de fer sota unes consideracions que ja hi eren a la Llei del 87, i entenem convenient, doncs, la seva pervivència. És així que ja està recollit en les esmenes números 16 i 17: fan referència als plans especials que es poden realitzar.

Per últim, un grup d'esmenes, 18, 19 i 20, del nostre Grup, que fan referència a un element cabdal d'aquest Pla. Hi ha aquí una diferència amb el Grup de la majoria: el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds entén que els programes d'orientació comercial han de ser obligatoris –ho torno a repetir: obligatoris– per a aquells municipis que decideixin voluntàriament acollir una gran superfície; la gran superfície té uns efectes d'impacte sobre el petit comerç, sobre la xarxa de comunicacions, sobre el transport, sobre el medi ambient, l'ocupació i l'economia de la zona, i es fa necessari, al nostre entendre, que el municipi l'analitzi i presenti un pla per reequilibrar-ho. Dissortadament, aquestes esmenes no han sigut acceptades en aquest sentit, i, per tant, per nosaltres és un element cabdal.

D'altra banda, també fixem que hi hauria d'haver, en aquest Pla d'ordenació, programes d'ordenació per al comerç: parlem dels hàbits del consum i les necessitats de compra de la població, l'anàlisi entre oferta i demanda, condicionaments urbanístics territorials, de transport públic i privat, impost a l'ocupació i economia de la zona, i, finalment, la preservació del medi ambient.

És a dir, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, les diferències entre el Grup de la majoria i les nostres esmenes són que, per nosaltres, hem de mantenir el caràcter obligatori quan un POEC, un ajuntament vol instal·lar una gran superfície, mentre que el Grup de la majoria, entenc jo que, tal com està el text, ho deixa per a un posterior reglament, una posterior legislació.

És per això, senyor president, que nosaltres mantenim aquesta qüestió, amb una idea: des del nostre Grup es va plantejar –i vostè ho sap, senyora Neras– agafant bàsicament la Llei del 87. I per què ho fem així, amb alguna modificació? Per facilitar al Grup de la majoria, ja que va ser una llei proposada per vostès, votada per vostès, en col·laboració amb els grups, que vostès ens poguessin dir que sí. Hem vist, dissortadament, senyora Neras, que ens han dit «no», encara que... I aquesta ha estat la resposta.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra, té la paraula la diputada senyora Neras.

La Sra. Neras i Plaja

Gràcies, senyor president. Bé, en primer lloc, pel que fa a l'esmena número 14, que fa referència al tema dels mercats, el senyor Novella ho ha dit molt bé: en el transcurs de la Comissió es va acceptar una esmena

transaccional, en la qual s'exclou els mercats municipals que hagin de demanar llicències, a excepció que algun dels seus establiments sigui en una superfície superior a les que estan contemplades a l'article 2.

Evidentment que no podem admetre, senyor Novella, el tema que també es considerin excepció, o almenys que no hagin de demanar llicència, totes aquelles iniciatives comercials de caràcter col·lectiu promogudes pels ajuntaments. Pensem que això podria ser un greuge comparatiu amb altres de privats, i, per tant, no creiem convenient acceptar aquesta esmena.

Jo diria que amb aquest torn en contra de l'esmena número 14, del Grup d'Iniciativa, també dono per contradita l'esmena que el Grup Socialista té, la seva esmena número 12, a aquest mateix article, que és exactament idèntica a la del Grup d'Iniciativa.

Pel que fa a les esmenes 16 i 17, no puc dir, senyor diputat, que estiguem en contra d'aquests articles, que, com molt bé vostè deia, contempla la Llei del 87, però el que sí que s'ha pretès en aquest Projecte de Llei és ser més pragmàtics, i, per tant, dir-li que aquests aspectes estan recollits en el Pla territorial sectorial d'equipaments comercials, que, en el fons, és la gran novetat d'aquesta Llei. A més, en la mateixa Llei es contempla la modificació en el apartats 1 i 2 de l'article 58 del Decret legislatiu sobre normes urbanístiques. També vull fer esment que a través de les esmenes acceptades a la Comissió amb el PSC hem introduït molts dels aspectes del Pla territorial sectorial d'equipaments comercials referents als temes urbanístics.

Les esmenes 18, 19 i 20, totes elles referents al que anomenem, per fer-ho més curt, POEC –els programes d'orientació per a l'equipament comercial–, és evident que ja en la Llei del 87 hi va haver un ampli debat sobre aquest tema, defensant, per una part, uns grups que havien de ser els ajuntaments que els havien de fer obligatòriament i, per part nostra, deixant potestatiu que els ajuntaments els poguessin fer. És cert que durant aquests deu anys cap ajuntament ha fet un sol programa, però, evidentment, això no és culpa del Govern: això és culpa dels mateixos ajuntaments, que no han tingut la voluntat de fer-los.

Sap molt bé –i vostè hi ha fet esment, també– que en aquest cas hem arribat a una transaccional amb el Grup Socialista, que, d'alguna manera, articula la possibilitat que en uns casos determinats s'hagin de fer els programes d'orientació per a l'equipament comercial.

En conseqüència, nosaltres anunciem el nostre vot en contra de totes les esmenes defensades i contradites per part meua del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per a la defensa de les seves esmenes, té la paraula, en nom del Grup Socialista, el diputat senyor Clofent.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Si m'ho permet, nosaltres defensaríem en aquest torn, ens posicionaríem a l'entorn de les nostres esmenes 7, 8, 9, 12, 58, 59 i 67.

El president

Són d'altres articles. Jo li demanaria que ens centrés, per claredat de la votació, en les esmenes a l'article número 2.

El Sr. Clofent i Rosique

Si de cas, senyor president, vostè ja ens dirà, en el moment que toca votar, les que són motiu d'una transacció...

El president

Bé, quan arribem a la transacció...

El Sr. Clofent i Rosique

No crec que porti problemes de votació.

A veure, l'esmena número 7 és una esmena que ha quedat inclosa en el nou text de la Llei, que és una esmena que pretenia –i ho ha obtingut– que el tall dels municipis per tenir els màxims metres comercials sense haver de sol·licitar llicència comercial baixés de 50.000 a 25.000. Això ha estat incorporat. Per tant, aquesta la retirariem, senyor president, l'esmena número 7.

L'esmena número 8 i l'esmena número 9 també van en el mateix terreny de limitar o d'establir nous talls quant a metres quadrats per a nous trams de població, i que nosaltres lliguem a la transaccional que en el seu moment es presentarà, que és la que ve a donar sortida a tots els temes de l'impost. I, a més a més, a algunes altres esmenes del Grup Socialista en què veníem a reclamar com es podia resoldre el tema de l'impacte, quan era negatiu, sobre els municipis veïns que es veien afectats per una implantació veïna. El Grup Socialista, tot això, ho ha relacionat de la següent manera.

Les esmenes 8 i 9, en definitiva, el que vénen a fer és que agafen la Llei de bases, que diu que és gran equipament comercial a partir de 2.500, i ho abaixa: a nosaltres no ens preocupa, no molt, que s'abaixi el sostre, sinó que el que ens preocupa és realment l'efecte de les grans superfícies, que és el seu impacte, i, per tant, condicionàvem l'acceptació de baixar dels 2.500 al fet que realment hi haguessin mesures que permetessin resoldre el tema de l'impacte en municipis veïns. Quina era l'experiència fins ara? L'experiència fins ara era que un municipi demanava una gran implantació comercial, i en el tràmit en què les comissions d'equipaments territorials determinaven si autoritzaven o no autoritzaven els municipis afectats, se'ls cridava en audiència i poc o gens cas se'ls feia. I tenim amargues experiències d'equipaments comercials ubicats en termes municipals que no pretenen donar satisfacció als consumidors, habitants, ciutadans del terme municipal on s'ubiquen, sinó a termes municipals veïns. I, per tant, l'impacte sobre el teixit comercial dels municipis que es veuen afectats és el que nosaltres entenem que és la raó per la qual la Generalitat ha de i pot intervenir en l'autorització.

ció de grans àrees comercials. De què, si no, ha d'intervenir l'Administració de la Generalitat, si no és per avaluar l'impacte i buscar les mesures per pal·liar-lo? Perquè, en definitiva, el Grup Socialista entén que el fet que es pugui haver instal·lat i s'hagi d'instal·lar en el futur, segurament, alguna gran àrea comercial no hauria de ser, en cap cas, una batalla de grans i petits. Que hi hagi les diferents modalitats comercials coexistint en la societat és una demanda dels consumidors –per cert, molt poc presents en el debat d'aquesta Llei–, són una demanda de la societat, les diferents modalitats comercials, i és l'obligació de l'Administració de la Generalitat, quan fa una autorització, preveure les conseqüències i buscar-hi les solucions.

En la mesura que la transaccional sobre el tema de l'impost... Que l'impost el que ens permetrà és fer un pla de modernització –ara que la Conselleria sembla que abordarà un llarg futur, o un futur important, amb pocs recursos–, permetrà fer allò que pot fer acceptable l'autorització de noves grans superfícies. Avui –crec que no em contradirà ningú– hi han possibilitats de pal·liar l'impacte en l'autorització d'una gran superfície; dit d'altra manera, és possible, és factible, econòmicament rendible, la coexistència de les diferents modalitats comercials. Ara bé, perquè el comerç dit tradicional pugui funcionar, cal fer totes aquelles actuacions que garanteixin la concurrència dels ciutadans com a consumidors i, per tant, cal que hi hagi recursos perquè permetin la reconversió de les zones comercials urbanes, amb una fórmula que permeti competir amb els grans a través de fer atractiu, de fer interessant l'accés a aquestes zones. Carrers degradats, mal comunicats, poc il·luminats, mal ordenats, difícilment seran atractius comercialment parlant; en la mesura que puguem fer un impost que permeti recaptar recursos que el Govern de la Generalitat complementarà amb els propis, més amb convenis, i que permeti, en contacte amb els ajuntaments, desenvolupar projectes d'urbanisme comercial, nosaltres entenem que són aquelles mesures imprescindibles, necessàries per poder pal·liar els efectes negatius que pugui tenir en el futur –i poden tenir en alguns casos, ja, per a algunes de donades– la implantació d'algunes grans superfícies comercials.

Aquestes són les raons que ens porten, senyor president, a anunciar que, en benefici de la transacció, quan arribi el moment, les esmenes 8, 9, 58, 59 i 67, les retirarem.

I ens queda l'esmena número 12, que és la que el Grup de la majoria ens ha acceptat, en el que disposa d'exclusió dels mercats municipals. Però jo no em puc estar de continuar insistint en l'argument que nosaltres donem per dir que altres iniciatives promogudes pels ajuntaments també haurien de quedar excloses. En les llargues i moltes converses que portem els darrers mesos amb els diferents sectors, amb agents del sector, hem arribat a una conclusió, també fruit de l'experiència dels darrers anys, i és que tal vegada la possibilitat..., una de les possibilitats que s'obren en l'anomenat comerç tradicional urbà, de poder sobreviure en condicions, és propiciar aquelles actuacions que permetin la concentració. El comerç escampat per un casc urbà, sense marques comunes, sense elements que l'identifi-

quin, sense la possibilitat de fer ofertes complementàries, conjuntes, dificulta de vegades l'existència d'aquest mateix comerç, que, en canvi, amb una operació provocada des de l'Administració –i veurem com es resol el tema de l'amortització dels metres que s'hagin d'amortitzar, perquè no hem pogut arribar a un acord en aquest tema–, quan la concentració d'aquests metres a l'entorn d'una àrea gestionada per empresaris petits individuals pot ser el futur..., no entenem la reticència de vostès, no l'entenem, perquè estem convençuts que és un dels favors, una de les actuacions positives que podem fer a favor d'aquest necessari equilibri i potenciació del comerç.

Per tant, senyora diputada, acceptarem, lògicament, la part de l'esmena que vostès ens accepten, però mantindrem la part restant, i confiem –confiem– que hi trobarem una solució.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula la diputada senyora Neras.

El Sr. Neras i Plaja

Sí, gràcies, senyor president. Bé, el meu torn serà només per agrair al Grup Socialista la retirada de les seves esmenes 8, 9, 58, 59 i 67, en favor de l'esmena transaccional, que serà votada, evidentment, en el moment que correspongui, que em sembla que ve després d'un nou article 12 bis.

Aquesta esmena, com molt bé ha dit el senyor Clofent, és la que d'alguna manera intenta introduir a la Llei el tema de l'impost. Bé, jo voldria dir en aquest tema que el tema de l'impost és un tema delicat i que és veritat que per part del Govern hi han hagut moltes reticències a introduir aquesta esmena transaccional, que l'hem feta amb tota la cura del món, per tal que no pugui arribar a ser recorreguda aquesta Llei, cosa que no desitjaríem en cap moment. Per tant, s'ha fet i hem actuat amb tota la cautela.

Vaig passar, en el moment de parlar del tema de l'impost... –perquè el senyor Clofent sempre parla d'impacte igual a solució impost–, vaig passar a tots els grups que feien esmenes sobre el tema de l'impost uns informes de la Direcció General de Tributs en els quals es posava de manifest la dificultat que es podia crear en posar l'impost en aquesta Llei. Per tant, penso que l'esmena que s'ha redactat..., penso que en l'esmena transaccional, en què hem arribat a acord, queda totalment implícita la voluntat de crear-lo, sempre que es trobi el camí legal per fer-ho.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. El Grup Mixt té presentades dues esmenes; per defensar-les, té la paraula el diputat senyor Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Moltes gràcies, senyor president. Com molt bé ha dit, acumularé les dues esmenes, la 13 i la 15.

Bé, la 13 és una esmena..., jo diria que bàsicament les dues són dues esmenes d'un contingut estrictament tècnic. La 13 fa referència al fet que unes superfícies en concret, les que es dediquen a la venda en exclusiva d'un producte –bàsicament automòbils, maquinària, materials de construcció, mobiliari, jardineria, etcètera–, que s'apartaven o es treien del primer apartat de l'article 2, pel que fa a tota l'altra temàtica de gran superfície, del que es considerava gran superfície, i aquí es marcava i es marca una superfície única, que són els 2.500 metres quadrats... Nosaltres entenem que alguns d'aquests productes, per ells mateixos, sobretot per les seves dimensions, requereixen evidentment grans superfícies, i més quan són superfícies monotemàtiques, que generalment sol ser el cas. Però nosaltres també entenem que, sobretot amb les dificultats que a vegades planteja la quantificació de les superfícies netes, que després en parlaré en l'altra esmena, nosaltres entenem que és bona idea el fet de comptabilitzar una sola quantitat, una sola quantitat de metres quadrats, però que en comptes de 2.500 hauria de ser a 1.000. I l'experiència ens ho diu en molts casos que es donen a la realitat, i molt variats: a vegades, no només es dedica exclusivament a un sol material, sinó que n'hi ha d'altres, i a vegades, sobretot, en alguns d'aquests productes, amb 1.000 metres creiem que seria suficient, i més tenint en compte que l'apartat 2.1 ja s'ha rebaixat, perquè s'ha transaccionat en algun dels aspectes, i em sembla que aquesta quantitat de 2.500 metres queda una mica desfasada. El segon apartat –si la diputada de Convergència em presta una mica atenció...–, per última vegada faria un prec perquè es tingui en compte i es valori, i sobretot que ens l'accepti.

La segona esmena és una qüestió estrictament –aquesta sí–, encara més tècnica que l'anterior, i fa referència a què s'ha d'entendre per superfície neta. El Govern, el que fa, és deixar aquesta possibilitat de regular-la via reglament, i nosaltres entenem que aquesta és realment una possibilitat. Nosaltres no volem fer una qüestió d'estat tant dels metres quadrats relacionats amb els habitants com sí en el tema de què s'entenia per superfície neta. I nosaltres entenem que en una llei d'aquestes característiques, d'equipaments comercials, i dedicada gairebé en exclusiva a les grans superfícies, nosaltres entenem que, independentment de la regulació per reglament, fóra necessari, fóra fins i tot recomanable, que la mateixa Llei marqués unes directrius. I és per això que faig una última apel·lació, si se'm permet, al bon capteniment del Grup de la majoria, perquè, com que tampoc compromet a massa res i el reglament la pot, diguem, encara, doncs, concretar més, com que només es marquen uns criteris generals, que es pugui, em sembla a mi, acceptar, perquè entenc que sí que es pot acceptar.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Per al torn en contra, té la paraula la diputada senyora Neras.

La Sra. Neras i Plaja

Gràcies, senyor president. Bé, senyor Morera, el que pretén la seva esmena número 13 és una excepció en aquells sectors comercials que pel seus productes necessiten molt d'espai net de venda; per tant, limitar-lo a 1.000 metres quadrats ens sembla que seria totalment insuficient. Pensi –i això em sembla que ja li ho he explicat i, per tant, hem tingut llargues discussions sobre aquest tema en el debat..., millor dit, en les reunions de ponència– que, un *garden*, una exposició de cotxes, de mobles, hagin de sol·licitar una llicència especial sols per 1.000 metres quadrats de superfície neta de venda, no considerem..., ho considerem totalment insuficient, i per tant, repeteixo, la tipologia d'aquest tipus d'establiments fa impossible que nosaltres puguem acceptar aquesta esmena número 13, del Grup Mixt.

Pel que fa a la número 15, vostè ho ha dit molt bé: aquesta esmena és totalment un tema de reglament. Per tant, també li vull dir, per a la seva tranquil·litat, que tots aquests criteris que d'alguna manera recull la seva esmena número 15, els contempla i estan incorporats en el Pla territorial sectorial d'equipaments comercials.

En conseqüència, lamentant-ho molt, no podem acceptar ni l'esmena 13 ni l'esmena 15, del Grup Mixt.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

Tal com he anunciat al començament, procediríem ara a la votació de les esmenes a l'article 2 del Projecte de Llei. Si ningú em demana votació separada... Veig que algú me la demana. El diputat senyor Clofent em dirà quina votació separada vol?

El Sr. Clofent i Rosique

Sí, senyor president. Si ens ho permet, de l'esmena 12, socialista, només el darrer apartat, el que es refereix a altres iniciatives; l'altra part ja està acceptada.

El president

L'esmena 11?

El Sr. Clofent i Rosique

L'esmena 12, del Grup Socialista.

El president

Sí.

El Sr. Clofent i Rosique

Votació només de la part referent... –suposo que Iniciativa també hi estaria d'acord, perquè ja està acceptat, una part.

I després, de la resta d'esmenes vives, senyor president, la 14 i la 19, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, juntes...

El president

La 19 ha sigut retirada.

El Sr. Clofent i Rosique

La 19 ha estat retirada? (*Remor de veus.*)

El president

No, no, perdó, no, no. D'acord.

El Sr. Clofent i Rosique

La 14 i la 19, del Grup d'Iniciativa, per una banda, la 5 i la 13 per una altra, i la 20, 18, 17, 16 i 15 per una altra.

El president

5 i 13?

El Sr. Clofent i Rosique

20, 18, 17, 16 i 15, i 5 i 13. (*El Sr. Portabella i Calvete demana per parlar.*)

El president

Veig que un altre diputat em demana més votacions separades: votarem esmena per esmena. És l'única manera d'anar endavant.

Per tant, iniciarem la votació amb l'esmena número 5, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Iniciem la votació.

L'esmena ha sigut refusada per 7 vots a favor, 82 en contra i 15 abstencions.

Passaríem ara a votar l'esmena número 7, del Grup Socialista. (*Veus de fons.*) Ha estat retirada. (*Pausa.*) La 8 i la 9 han estat retirades, la 10 també, l'11 també... Votaríem ara l'esmena número 12. (*Veus de fons.*) Perdó, demanaven una votació separada, en aquesta esmena?

El Sr. Novella i Izquierdo

Senyor president, coincidir amb la demanda que ha fet el representant del Grup Socialista, que, de la nostra esmena, entendríem també que es votaria a partir de: «iniciatives comercials de caràcter col·lectiu promogudes per l'ajuntament» –és a dir, l'última part. Podríem votar-les juntes.

El president

Seria el vot de l'esmena número 12, del Grup Socialista, i de la número 14, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Hi ha alguna objecció que es votin conjuntament? (*Pausa.*) Per ningú?

Doncs, iniciem la votació.

Les dues esmenes han sigut refusades per 40 vots a favor, 58 en contra i 6 abstencions.

Procediríem ara a votar l'esmena número 13, del Grup Mixt.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena ha sigut refusada per 4 vots a favor, 82 en contra i 18 abstencions.

Votaríem ara l'esmena número 14, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds... Ja està votada, perdó.

L'esmena número 15, del Grup Mixt.

Iniciem la votació.

L'esmena ha sigut refusada per 4 vots a favor, 59 en contra i 42 abstencions.

Passarem ara a la votació de l'esmena número 15... Perdó, és la que acabem de fer.

L'esmena número 16.

S'inicia la votació.

Aquesta esmena ha sigut refusada per 20 vots a favor, 58 en contra i 25 abstencions.

L'esmena número 17.

S'inicia la votació.

Ha sigut refusada per 17 vots a favor, 59 en contra i 28 abstencions.

L'esmena número 18.

(*La votació s'interromp per problemes tècnics. Pausa llarga.*)

Tomem a iniciar la votació.

L'esmena número 18 ha sigut refusada per 16 vots a favor, 59 en contra i 28 abstencions. (*Veus de fons.*)

Anem per l'esmena número 19. (*Remor de veus.*)

S'inicia la votació.

(*Remor de veus. Pausa llarga.*)

L'esmena número 19 ha sigut refusada per 42 vots a favor, 60 en contra i 17 abstencions.

El Sr. Clotas i Cierco

Senyor president, senyor president...

El president

Perdó? Digui...

El Sr. Clotas i Cierco

No, en aquests moments estem fent votació secreta, perquè no apareixen en el quadre les diferents votacions.

El president

No, hi ha algun mecanisme del...

El Sr. Clotas i Cierco

Ja, ja.

El president

...que no funciona; això segur. (*Remor de veus.*) Encara hem de fer una votació... No surt al quadre... A veure si

podem votar aquesta... Ara sembla que aniria, no? *(Pausa.)*

Anem a votar l'esmena número 20.

Iniciem la votació –l'esmena número 20.

(Remor de veus.) Torna a sortir secret... Ara ho arreglarem. *(Pausa.)*

Senyores i senyors diputats, per no perdre temps, i mentre tracten d'aclarir i arreglar el que en aquests moments està passant, deixariem en suspens la votació de l'esmena número 20 i el text de l'article número 2, i continuariem amb el debat de l'article número 3. Hi ha conformitat per part dels portaveus? *(Pausa.)* D'acord.

Doncs, anem a començar el debat de l'article número 3. En primer lloc, l'esmena número 21, del Grup d'Iniciativa - Els Verds: el diputat senyor Novella. Si vol defensar les altres que tenen en aquest mateix article, ho pot fer.

El Sr. Novella i Izquierdo

Així ho faré, senyor president, moltes gràcies. Senyores diputades, senyors diputats, defensaria en aquest torn d'intervenció l'esmena número 21, l'esmena 22 i l'esmena 25, del nostre Grup.

Dintre de les trenta-set esmenes que vam presentar nosaltres en aquest Projecte –en queden vint-i-cinc de vives–, hem intentat fer quatre grups principals de qüestions. Com els hem dit abans, en primer lloc, que hi hagi una reforma que vagi a solucionar les qüestions del comerç urbà; és a dir, que aquesta Llei no sigui només una llei de grans establiments –primer punt. Per aconseguir això hem fet qüestió cabdal els POEC obligatoris als municipis que rebin grans superfícies. I ara entrem en la tercera peça del tema, que és qui atorga les llicències comercials.

Senyores diputades, senyors diputats, penso que no descobriré res a aquest Parlament si els dic que l'atorgament o no de les llicències comercials és un tema que mou forts interessos econòmics; m'atreuria a dir fortíssims interessos econòmics. Diria jo que aquest apartat, més que d'altres, és el que definitivament obre les portes o no a interessos multimilionaris i, per tant, és un apartat de molt d'interès. No en va ha tingut diverses sentències a tribunals; no en va hi ha hagut, doncs, una moratòria, que ha sigut també retirada en els tribunals.

Pel nostre Grup, la qüestió és clara, i no estem amb el Projecte de llei que se'ns presenta. Certament, per la llei estatal, la llicència correspon a la Generalitat de Catalunya, però per part nostra voldríem que hi hagués una delegació de competències i que quedés com estava la Llei del 87, amb una decisió compartida per ajuntaments i per la Comissió d'Equipaments Comercials de Catalunya; exactament igual com estava el 87. I el Projecte que ens presenta el Grup de la majoria, o el Govern, és un projecte, en definitiva, que és una reculada, és un anar cap enrere respecte al que hi havia el 87.

Què ens diu el Govern?: «Això ho decidirà el Departament.» I només ha acceptat en Ponència que la Comis-

sió Territorial informi, però no vinculant..., informi. Per nosaltres, hauria de quedar com estava la Llei del 87. És a dir, que hi hagi un informe previ de l'ajuntament que sigui vinculant si diu que no, i que després sigui aquesta Comissió d'Equipaments Comercials de Catalunya la que, amb participació de tots els sectors, digui «sí» o digui «no». Això és el que hi havia l'any 87, i és el que voldríem que continués.

D'altra banda, nosaltres demanem, per fer-ho més clar, que aquella gran superfície que es vulgui instal·lar presenti una sèrie de qüestions; entre elles, les que aquí mencionem, a l'esmena número 25: un estudi d'impacte sobre el comerç de la zona, xarxa de comunicacions, transport públic, medi ambient, ocupació i seguretat. I, a més, una qüestió molt important, que haurien d'acostumar-s'hi, les administracions públiques: reducció d'impactes. Vostè ens calcula uns impactes: digui'm quines mesures farà per reduir l'impacte.

I no entenem, realment, des del nostre Grup, no entenem com el Grup de la majoria, aquesta esmena 25, no l'accepta. Naturalment, vostès em diran que el reglament... Senyors, senyores, és prou important el tema perquè el Parlament –no un reglament, sinó una llei– dictami quines són les condicions que en un informe ha d'haver-hi. És beneficiós per a la societat en el seu conjunt, i ens sembla que seria important que vostès ho acceptessin. Aquesta és l'esmena 25.

En definitiva, senyores diputades, senyors diputats, el que aquí els plantejem és que en un tema de decisions milionàries –torno a repetir–, multimilionàries –m'agradaria poder donar xifres de facturació; dissortadament, no les tinc–, la Generalitat es pronunciés, i es pronunciés amb una participació per part dels ajuntaments, com reclama cert municipalisme a Catalunya, per part de tots els afectats, a través de la Comissió d'Equipaments Comercials de Catalunya. I vostès això no ho accepten. I, a més, uns requisits que posem, com són els impactes i mesures de reducció. Realment, senyors de la majoria, els he de dir que em costa entendre, en aquest punt concret, que vostès no acceptin aquestes esmenes que ha fet el nostre Grup. I, a més, a vostès els consta, i a mi també, que hem dialogat i continuarem dialogant sobre aquest tema.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats.

El president

Per al torn en contra d'aquestes tres esmenes, té la paraula la diputada senyora Neras.

La Sra. Neras i Plaja

Gràcies, senyor president. Bé, pel que fa a les esmenes 21, 22 i 25, del Grup d'Iniciativa, el senyor Novella sempre fa referència a temes que estaven introduïts en la Llei de l'any 87, i diu: «Voldríem que fos com la Llei de l'any 87.» Senyor Novella, en aquest cas, no caldria haver-la reformada. Vull dir, nosaltres estem, de fet, canviant la Llei de l'any 87, perquè tots hem convingut que hi han noves realitats i, per tant, cal adaptar-la. Però, d'entre elles, n'hi ha una de molt important, que és el canvi –jo penso– més important de la Llei, que és

que ara ja no s'aprova un..., no es demana un informe a la Comissió Territorial que sigui vinculant, sinó que qui donarà aquest informe, qui donarà la llicència serà el mateix Departament. Això ho diu també la Llei de bases, i, per tant, aquí és evident que fem un canvi significatiu en la Llei del 87; però és que jo penso que aquest és el tema més important. La Comissió –la Comissió– farà un informe, que, evidentment, no serà vinculant, però és que el Departament tindrà elements substanciosos, diferents de la Llei del 87: tindrà un pla territorial sectorial d'equipaments comercials, tindrà l'informe de la Comissió i, a més a més, tindrà un article 4, que espero que l'aprobarem, d'aquesta Llei, en el qual se li demanen tota una sèrie de requisits per tal de tenir-los en compte a l'hora de donar la llicència.

Per tant, sentint-ho molt, el nostre Grup pronuncia el vot en contra de les esmenes que el Grup d'Iniciativa acaba de defensar.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Mixt, el senyor Morera, per defensar l'esmena número 23. *(Veus de fons.)* 26.

El Sr. Morera i Tanya

Gràcies, senyor president. En concret, l'esmena 23, anuncio la seva retirada. Nosaltres entenem que amb una de les transaccionals, que ha agrupat molta quantitat d'articles, doncs, ja queda assumida i que, per tant, la concessió de la llicència comercial, en cada cas es determinarà la seva vigència.

Pel que fa a l'esmena 26, senyor president, aquesta sí que la defensaria. Bé, nosaltres el que ens ha preocupat més, un dels temes que ens ha preocupat més d'aquesta Llei és que els límits o les delimitacions possibles del territori, és a dir, aquells espais que es consideren vàlids a nivell de territori, més que fer referències comarcals –que, en tot cas, en parlaré en la meva última intervenció–, creiem que s'havia de cenyir i s'havia de centrar, aquest criteri, en el tema de les àrees d'influència. En temes comercials, nosaltres entenem que de poc valen delimitacions, podríem dir, administratives, i molt, en canvi, altres factors que ajuden a interpretar les àrees d'influència.

Nosaltres entenem que, en totes les transaccions i en el nou redactat del text, aquest terme surt a bastament, pràcticament en tots els articles s'hi fa referència, però nosaltres entenem que seria convenient i, fins i tot, necessari que es delimités exactament a què es refereix això. És per aquest motiu que, recordant les competències pròpies del Govern pel que fa al reglament, nosaltres entenem que aquest reglament hauria de delimitar conceptualment què s'interpreta per «àrees d'influència». I nosaltres entenem que hauria d'incorporar quina és la seva superfície, la gamma de productes que es demana i l'accessibilitat als centres, per exemple; aquests són tres dels criteris que s'haurien de tenir en compte a l'hora de delimitar exactament què s'entén per «àrees d'influència».

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per defensar l'esmena número 24, té la paraula... Ah!, perdó, torn en contra de la diputada senyora Neras.

La Sra. Neras i Plaja

Sí, bé, no tindria cap inconvenient, en tot cas, a fer el torn en contra a la 26 i a la 24 després, si vol, senyor president; a mi m'és igual.

El president

No, no, segueixi amb el seu torn en contra.

La Sra. Neras i Plaja

Bé, gràcies, senyor president. Bé, senyor Morera, lamento que vostè i jo sempre estiguem defensant temes de reglament. És evident que per part dels grups de l'oposició –i penso que és lògic i lícit– tenen una certa reticència per tot allò que el Govern vol fixar per reglament. Sempre hi ha, doncs, aquella dita que diuen vostès: «Facin la llei, que jo ja faré el reglament», no? I, per tant, suposo que això deu ser el que els deu, realment, preocupar. Però li repeteixo que aquest és un tema que, en tot cas, es fixarà per reglament i, per tant, per reglament es podran establir els criteris que determinaran quina és l'àrea d'influència d'un projecte de gran establiment. Per tant, penso que no cal posar-ho en la Llei.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora Neras. Per defensar l'esmena número 24, té la paraula el diputat senyor Clofent.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Estem davant d'una esmena que pel Grup Socialista és tan important la forma com el fons del que pretén aquesta esmena. Amb l'esmena aquesta, en definitiva, el que demanem és que en el tràmit de concessió de llicència que faci el Govern de la Generalitat hagi d'informar prèviament els ajuntaments de les sol·licituds, i acabem afegint que, si l'informe que l'ajuntament fes en el tràmit de la informació fos negatiu, que no es donés la llicència, aquesta negociació tingués caràcter vinculant.

Ens preocupa, senyora Neras, que això no siguin reflexos del seu Grup, a vegades, d'una certa desconfiança amb l'Administració local, perquè el problema que nosaltres volem pretendre resoldre amb aquesta esmena és el següent. La Llei ens diu: «A partir d'un cert tram, per baix, a partir de 1.000 metres, demanin llicència..., però 999 no». Tu et pots trobar amb el Pla sectorial que et digui: «Municipi tal, té per a alimentació 1.200 metres», i l'ajuntament pot haver donat, motu proprio, per la seva competència, dos establiments de 800 metres; quan arriba aquest, podria ser raonable que digués: «No em convé, perquè tinc exhaurit el que tenia.» Per tant,

si vostès ens diuen que aquesta negació ha de ser molt motivada, també ho entendríem.

Però també hi ha una altra raó, senyora Trini Neras. Anem al tema de les superfícies més punyents: alimentació. És el mateix l'impacte que té sobre el comerç la modalitat coneguda d'aquests establiments alemanys Lidl, és el mateix que un establiment d'alimentació Caprabo? És el mateix que un Discount? No és el mateix. Nosaltres demanem que l'ajuntament, en funció del projecte –no només de la reserva: en funció del projecte, de la qualitat del projecte, del que té d'impacte respecte del seu teixit comercial–, pugui dir: «Tinc la reserva, però amb aquesta modalitat no em convé.»

Lamentem que no ens ho vulguin acceptar, encara que no renuncio que, com que el que li plantejo és una observació fonamentada des del sentit comú, a la llarga, d'una o altra manera, vostès també ho acabaran aplicant.

El president

Per al torn en contra, té la paraula la diputada senyora Neras.

La Sra. Neras i Plaja

Gràcies, senyor president. Bé, en primer lloc, senyor Clofent, nosaltres estem d'acord amb part de la seva esmena número 24, que per a la concessió d'una llicència s'hagi de consultar preceptivament l'ajuntament del municipi en el terme municipal del qual es pretengui obtenir la llicència, però és evident que discrepem que l'informe –o, millor dit..., l'informe de l'ajuntament, sí– sigui vinculant, si és negatiu. D'acord.

Bé, en primer lloc –ja ho he dit abans–, la Llei preveu que la Generalitat atorgui la llicència d'obertura de grans superfícies. S'entén, per tant, que són casos que poden tenir un efecte supramunicipal. No entenc massa per què els preocupen tant aquells ajuntaments que no en vulguin, per entendre'ns, perquè normalment, senyor Clofent, vostè sap molt bé que això no sol passar així. Normalment –vegi les alegacions presentades al Pla territorial sectorial d'equipaments comercials–, aquells ajuntaments o aquells municipis als quals ja no els queda sol per a nous equipaments, grans establiments comercials, tots, pràcticament tots, de tots els colors polítics, hi han presentat alegacions, perquè en volen. Per tant, un ajuntament que no vulgui una gran superfície, escolti, ho pot solucionar molt bé: que no programi sol per a l'equipament comercial. I, si en té, sap que també hem introduït una esmena –una esmena pactada amb vostè, en el tema urbanístic– que li permetrà canviar la qualificació del sòl comercial que pugui tenir en el seu municipi.

Per tant, en definitiva, penso que sí, que podem acceptar la primera part de la seva esmena, però no que l'informe, en el cas de ser negatiu, sigui vinculant, perquè, repeteixo, és facultat de la Generalitat, en aquest cas del Departament de Comerç, atorgar la llicència d'obertura dels grans establiments comercials.

Per tant, jo demanaria, senyor president, a l'hora de votar aquesta esmena, la número 24, que ens permetés

–o, en tot cas, ho farà en el moment de la votació– una votació separada, que seria fins al primer punt i seguit, allà on acaba amb «obtenir la llicència».

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Com que encara no tinc notícies que, el procés de votació electrònica, el puguem tornar a posar en marxa, començaríem el debat de l'article número 4. La primera esmena, que és l'esmena número 27, és del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Clofent.

El Sr. Clofent i Rosique

Gràcies, senyor president. Per anunciar la retirada de les esmenes 27, 28 i 29, perquè transaccions de darrera hora vénen pràcticament a resoldre el que venien plantejant. I aleshores, si m'ho permet, aprofitaria, dintre del mateix article, per defensar l'esmena 38 i, conjuntament, la 68, i, com vostè bé determinarà, votarem de la manera que cregui més convenient; però a efectes de posicionament és molt més clar, em sembla, per al conjunt de la cambra, que les defensis conjuntament.

El president

La 38 i la 68? I ja es votaran al seu moment...

El Sr. Clofent i Rosique

En el moment que vostè indiqui.

L'esmena 38 i l'esmena 68 són esmenes que pretenen canviar tot el procediment que avui està vigent, encara és vigent, a Catalunya, de les comissions territorials, tècniques territorials, que són les que hauran d'avaluar, d'acord amb la Llei..., en queda una, d'acord amb les esmenes acceptades, que hauria d'avaluar el tema d'impacte i fer totes aquestes feines. El Grup Socialista entén que, tota vegada que ara disposarem d'un pla sectorial i d'una llei que fila bastant més prim, una comissió del caràcter políticotècnic, que la teníem fins ara, amb presència de comerciants grans i petits, ajuntaments, de totes les organitzacions municipals, consumidors, Administració de la Generalitat..., ens sembla que poca interpretació hi hauria d'haver si fem les coses ben fetes. Perquè, si determinem com ha de ser el projecte a presentar perquè pugui ser considerat favorable, si prèviament hem definit en el Pla sectorial què hi cap i on, aquesta comissió hauria de ser una ponència tècnica que agafés exactament el Pla, la Llei, i digués: «Hi entra», «No hi entra», «Pot entrar amb aquestes modificacions; facin-les.» Perquè, si continuem amb el model actual, de votacions preanunciades en funció de si són uns o els altres els que voten, el que estem fent és un conflicte al darrere de cada autorització. Si cada autorització ha de ser un motiu de pacte, per què volem un pla?, per què volem una llei? Anem a un model que cadascú, en funció de la correlació de forces del moment, decanti en un o altre sentit.

Ara bé, l'esmena 68, al que ve és a dir: de totes maneres, fem-ne una, de comissió, però que no tingui com a

missió avaluar les sollicituds, tant de modificacions urbanístiques com dels projectes a presentar, sinó que sigui l'encarregada d'avaluar l'eficàcia del Pla, i poder avaluar i poder determinar i consensuar quines han de ser les diferents modificacions de futur i el futur Pla, tal com ha d'estar formulat. Però aquí ens falta una part molt important: aquí ens falten els sindicats. Perquè una de les raons més importants per la qual el Grup Socialista s'ha posicionat al llarg de la Llei com ho ha fet és, entre altres –i segurament la més important–, per la immensa quantitat de persones que es veuen afectades laboralment en funció d'un o un altre model. Per tant, en el moment de determinar quin és el model comercial en el futur i quines han de ser les noves implantacions i com hem de modificar el Pla, lògic és que hi hagi tot el sector, amb la incorporació dels sindicats, veu imprescindible, autoritzada, perquè pugui determinar com ha de ser. Perquè, entre altres coses, sí que hi ha que no sempre la substitució d'ocupació del comerç tradicional amb ocupació de gran superfície és, precisament, un millor contracte i unes millors condicions laborals, ni té una substitució favorable als interessos dels treballadors, en qualitat i en quantitat.

Per tant, ens sembla, senyors de la majoria, que aquesta és una de les esmenes que no ens acceptaran, que no ens han pogut acceptar, i que marquen profundament, també, una diferència de criteris amb vostès. Això, jo vull entendre que el que ve a dir és que vostès tampoc confien massa en el seu Pla, no hi confien massa, perquè, si tinguessin clar que el Pla ha de tenir vigència amb normalitat, amb una ponència tècnica no només arreglaríem el que hem d'arreglar, sinó que ens estalviaríem molts problemes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula la diputada senyora Neras.

La Sra. Neras i Plaia

Sí, gràcies, senyor president. Senyor Clofent, aquest tema de la comissió tècnica i de la comissió assessora, l'hem discutit a bastament al llarg de tot aquest debat de la Llei. Bé, dir-li que la comissió que vostè pretén crear a l'esmena 68, d'una nova addició, és la que ja contempla l'article 4, que vostè també ho ha dit, en la qual seran representats els ajuntaments, el sector i els consumidors. Aquesta és la filosofia del Departament pel que fa a la comissió que haurà d'informar cada vegada que hi hagi una sollicitud de llicència.

Jo entenc bé..., entenc els seus criteris, entenc el seu raonament que potser seria millor una comissió que fos tècnica, perquè ja hi ha un pla, ja hi ha una llei que contempla tota una sèrie de requisits a complir, però s'imagina que a cada sollicitud de llicència deixéssim el sector comercial, els ajuntaments i els consumidors sense que poguessin dir-hi la seva? A mi em sembla que això podria ser molt més conflictiu que no pas crear-ne una de tècnica.

Malgrat tot, i en qualsevol cas, serà facultat de..., això està aprovat en el Dictamen de la Llei, està aprovat, doncs, que puguin ser presents en aquesta comissió, igual com hi eren fins ara –igual com hi eren fins ara–, els ajuntaments, el sector comercial i els consumidors. I, en qualsevol cas, ells mateixos podran determinar, si volen, enviar-hi els seus tècnics.

Per tant, nosaltres, en principi, votariem en contra de les esmenes 38 i 68, del Grup Socialista.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per defensar l'esmena número 30 i les altres que té el Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Per anunciar, també, la retirada, precisament, de l'esmena 30. I passaria a defensar l'esmena 35.

L'article 4.1 fa referència a un aspecte que per nosaltres és absolutament fonamental, que és la creació de plusvàlues, és a dir, rendes de diversa procedència, a partir de la instal·lació d'una gran superfície. Nosaltres, tal com havia quedat la Llei en principi, no acabàvem de comprendre massa que, de les poques plusvàlues que es podien generar, l'únic que en podia sortir beneficiat indirectament era el Govern de la Generalitat a partir de la taxa, perquè nosaltres crèiem que s'hauria d'haver anat més enllà. Aquest, una mica, és el debat de si tribut sí, o impost sí o impost no; tot va una mica relacionat. Nosaltres, evidentment, som del parer –i el redactat final d'aquest article, dels apartats d'aquest article, ho deixa entreveure mínimament– que, evidentment, les plusvàlues principals que es generin a partir de la implantació d'un gran centre han de revertir, precisament, en el municipi, però sobretot en la revitalització del petit comerç dels centres urbans, no?

És per això que nosaltres hem tingut un especial interès a acabar de concretar especialment això, i, sense voler entrar a debatre una vegada més el significat i l'abast d'un reglament, nosaltres entenem que, reglamentàriament –i, per tant, perquè ho prescriu la Llei–, s'hauria d'acotar, delimitar, especificar exactament, aquesta reversió, que ha d'anar necessàriament al municipi, en què hauria de consistir. I és –una vegada més, i sense fer-me pesat– en el tema del reglament que nosaltres entenem que la Llei, com a mínim, hauria de mencionar i hauria de concretar aquells aspectes bàsics que després el reglament desenvoluparia.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Senyor diputat, sobre l'esmena 39, que és també del mateix article, si vol intervenir en aquest torn, per economia de temps...?

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. La tenia a l'altra banda del full, i no me n'havia adonat.

Aquesta esmena fa referència, bàsicament, a la constitució de les comissions d'equipaments comercials, que a partir d'ara passarà a existir-ne només una. Que nosaltres no ho veiem malament, en aquest sentit, bàsicament perquè es simplifiquen molts tràmits administratius, i entenem que pot ser un avenç; el que sí que, en tot cas, ens preocupa, és una altra qüestió, és a dir, és la formació: com queda exactament la distribució de les representacions en aquesta futura comissió d'equipaments comercials? Nosaltres, el que demanem, purament i simplement, és que aquesta sigui paritària, proporcionalment amb els diversos representants de la Generalitat, de les entitats municipalistes, del sector del comerç i també dels consumidors. Nosaltres entenem –almenys fins ara es podia entendre– que, per part del Govern, home, costés d'admetre aquesta possibilitat; ara, tenint en compte que finalment, si no vaig errat, i sobretot a partir de l'acceptació d'algunes esmenes, els informes que emeti aquesta comissió no són vinculants, nosaltres entenem que amb aquesta característica seria lògic, i fins i tot convenient, que aquesta paritat que reclamem finalment es pogués produir.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Per al torn en contra, té la paraula la senyora Neras.

La Sra. Neras i Plaja

Sí, gràcies, senyor president. Pel que fa a l'esmena 35, sobre el tema de la revisió de les plusvàlues, creiem que cal esmentar en la Llei el tractament de les plusvàlues com un element a valorar positivament a l'hora d'atorgar una llicència, si els recursos que generen aquestes plusvàlues es destinen en benefici del comerç urbà. Aquest és l'esperit d'aquesta lletra g de l'article 4. Per tant, tot el que realment el senyor Morera pugui pensar sobre aquest tema, que em consta, que n'hem parlat a bastament..., no té cap més cosa amagada que aquesta: es valoraran positivament les plusvàlues que es puguin generar pel canvi de qualificació urbanística de terrenys, i que..., quan aquestes plusvàlues es destinin sempre en benefici del comerç urbà del municipi on vagi ubicada una gran superfície.

Pel que fa a l'esmena...

El president

39.

La Sra. Neras i Plaja

...39, també del Grup Mixt, bé, a mi em sembla que tal com ha quedat redactat l'article 4, que parla –ja ho he dit abans– de la composició de la comissió, queda claríssim que assegurarà la representació municipal de les associacions representatives dels comerciants i dels consumidors. No sé quina por li fa al senyor Morera que això no pugui ser fet amb una paritat per part de totes aquestes entitats representatives.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. El diputat senyor Novella, per presentar l'esmena 31, i les altres que té el seu Grup presentades a l'article número 4.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Anunciem la retirada de l'esmena número 33 i de la número 37.

El president

33?

El Sr. Novella i Izquierdo

33 i 37, senyor president.

El president

Molt bé.

El Sr. Novella i Izquierdo

Bé, doncs, tot seguit passaré a defensar les esmenes del meu Grup: la 31, la 36 i les esmenes 43 i 44.

El secretari primer

I 45.

El president

I 45, sí senyor.

El Sr. Novella i Izquierdo

I 45. Moltes gràcies.

Bé, ens trobem aquí tres tipus d'esmenes. Les primeres esmenes fan referència a aquelles condicions per denegar o acceptar una llicència: nosaltres hi vàrem incloure algunes modificacions, que varen ser acceptades a la Ponència, i ens en queda únicament una, que és l'esmena 31. Anem a justificar-la.

Entre les condicions per atorgar o denegar una llicència hi havien aspectes relatius al transport i a la xarxa viària. Nosaltres incidim –i això no ha sigut acceptat pel Grup de la majoria– en els transports col·lectius; entenem que el transport privat contamina més, que el transport privat requereix més infraestructures i que, realment, el transport col·lectiu facilita les comunicacions amb menys problemes ecològics i d'infraestructures, i en aquest sentit voldríem primar-ho. Bé, vostès no ho han acceptat: allà cadascú, diguem, amb les seves posicions; no tenim res més a dir. És a dir, està clara l'esmena i també el sentit de la negativa.

Bé, a continuació ve un altre grup d'esmenes, que és la 36, la 43 i la 44 –aquesta agrupació que primer faig–, que per nosaltres és el tercer element cabdal dels nostres plantejaments. Havíem dit: «Hem de reformar el comerç, a part de regular la instal·lació de grans superfícies» –i per això dèiem POEC obligatoris, ja els ho he dit–; segona, unes llicències fetes a través d'un posi-

cionament dels ajuntaments que siguin vinculants, quan no, i unes comissions d'equipaments comercials que siguin també vinculants. Això és el que hem dit fins ara. Vostès ens han dit que no, que això s'estudiarà i que és potestatiu.

Senyora Neras, li vull contestar cordialment en un tema... Vostè m'ha dit: «Vostè parla de la Llei del 87»; doncs sí, escolti'm, parlo de la Llei del 87 perquè penso, i així ho he dit, que no és un avenç la proposta que hi ha sobre la taula, i la del 87 sí que ho era. Vostès poden delegar competències perfectament, des del Departament a les comissions; si no ho fan és perquè vostès creuen —és legítim—, vostès creuen que no ho han de fer. Però vostès poden fer-ho; és a dir, la Llei estatal no impedeix això, i vostès no ho han fet. Nosaltres entenem que un organisme de participació sempre és millor. Amb una qüestió que vostè sap: les nostres propostes —aquí hi són—, el desenvolupament reglamentari..., el desenvolupament reglamentari, naturalment, el deixem a qui pertoca, que és el Govern, i vostès aquí podrien fer de més i de menys, i no hi entrem, però voldríem que fossin aquestes comissions les que decidissin.

Per tant, aquest és el sentit de l'esmena nostra 36, que és el que feien abans. Qui ha de ser-hi, aquí? Doncs miri, als que hi havien abans hi afegim un element més: abans hi havia l'Administració de la Generalitat, els municipis, les entitats comercials, els consumidors, i nosaltres hi afegim els sindicats. No entenem per què els sindicats no poden ser-hi i, és més, creiem que han de ser-hi, i amb una participació de terços, que els deixàvem a vostès reglamentar. Aquestes serien les comissions d'equipaments comercials i la seva composició.

Per altra banda —jo hi torno a insistir—, políticament m'és difícil de comprendre, encara que entenc que és una decisió legítima, però políticament m'és difícil de comprendre com vostès desfan un camí que s'havia fet. És a dir que es demana una cosa que ja funcionava a Catalunya, no demanem res que no funcionés, i aquest diputat i aquest Grup Parlamentari ho han fet taxativament, agafar la del 87, per facilitar-los que vostès poguessin entrar per aquest camí. No ho han volgut: com li he dit abans, cadascú sap els seus camins.

Sobre les funcions de les comissions d'equipaments comercials, nosaltres ho deixem clar, ja ho hem dit abans, però aquí hi ha un article, concretament l'esmena 44, en què ho deixem clar: hauran d'informar preceptivament en la tramitació del plantejament general i les revisions, en la tramitació dels plans especials, en l'atorgament de llicència comercial, en l'elaboració del Pla territorial sectorial, en la revisió d'aquest Pla. Per què? Miri, nosaltres creiem en la participació i en els organismes de participació. Vostès creuen que ha de ser el Departament qui decideixi; legítimament ho poden fer, si es vota aquesta Llei, però nosaltres creiem que és millor la participació, que, a més, era el que hi havia fins ara. És més complicat, reconec que és més complicat, però pensem que des d'un punt de vista social i polític és millor aquesta segona fórmula. Més quan estem tractant d'un tema d'ordenació d'una activitat que va a tot el territori i en la qual, com vostè sap, hi

han interessos, i pressions, per tant, significatives, que a ningú se'ns escapen.

Per tal que aquesta comissió d'equipaments comercials pugui determinar, nosaltres demanem una sèrie de requisits previs, que són l'informe favorable de l'ajuntament —que ja hem dit—, un pla especial urbanístic per a la ubicació del centre, uns programes d'orientació que l'ajuntament fa amb relació a altres esmenes que hem presentat, i també afegim l'informe preceptiu del Tribunal de Defensa de la Competència, que no tindrà caràcter vinculant, i que això és a la Llei estatal.

Entenem que teníem una ocasió aquí de fer un òrgan participatiu amb tots els elements —nosaltres hi afegíem els sindicats: hi han treballadors..., en un 45% dels establiments comercials hi han assalariats, i per tant entenem que també havien de participar—, i realment aquestes comissions pensàvem que podrien fer una bona tasca —naturalment a partir d'uns criteris que s'han establert i a través d'uns passos previs que ja hem dit: participació dels municipis, plans especials, programes d'ordenació i, en aquest cas també, la participació del Tribunal de Defensa de la Competència. Entenem que això hauria estat un pas important i vostès, almenys fins al moment, ens han dit que no.

Passo, a continuació, a comentar l'esmena número 45, en la qual parlem de la introducció d'un cànon. Senyores diputades, senyors diputats; un cànon, per què? Un cànon perquè entenem que hi ha una activitat que no està gravada per altres impostos —LOFCA, article 6—, que no està gravada per altres impostos, que és l'activitat de concentrar activitat comercial; la concentració d'activitat comercial té unes economies externes per als qui ho fan i entenem que això es pot gravar, entenem que això es pot gravar. Quant? Nosaltres havíem posat que hi ha una base imposable, que és aquesta, i que seria la superfície dels establiments, i l'import seria de 1.000 pessetes per metre quadrat. Què vol dir això? Doncs que si a Catalunya tenim 800.000 metres quadrats, amb la idea d'arribar al milió de metres quadrats, tindríem uns ingressos, si no m'equivoco, de 800 milions ara i 1.000 milions després. Per a què? Per fer un fons dedicat a finançar la reforma de les estructures comercials i per finançar, amb aquests 800, 1.000 milions, per finançar també la reforma de l'urbanisme comercial.

Aquest fons, l'administraria la Generalitat. Dedicat a què? És un fons finalista: a aquestes funcions que els acabo de dir. Qui podria demanar els diners d'aquest fons? Els ajuntaments que hagin fet un POEC: «Vostè vol diners? Presenti'm un pla per reformar el comerç i l'urbanisme comercial; si vostè me'l presenta i està ben fet, nosaltres donarem aquests diners.» Implicaria que les associacions de comerciants i els ajuntaments treballessin amb aquests POEC; els POEC que no s'han fet disposarien d'una quantitat de diners per fer-se i realitzar-se.

D'altra banda, diem que els POEC són obligatoris en els municipis que decideixin instal·lar una gran superfície, però també diem que tots els municipis que ho vulguin fer, de Catalunya, poden fer-ho, i si algun municipi fa un POEC i entén que està afectat per la gran

instal·lació que està al municipi del costat, aquest impacte serà un element prioritari perquè li donin aquests diners del fons. És a dir, que es prioritzaran aquells ajuntaments que presentin POEC i rebin impactes per la instal·lació de grans superfícies. Els poders públics han de reequilibrar, aquesta és la nostra idea, i entenem que des d'aquest punt de vista el que nosaltres plantejarem podria fer aquesta qüestió.

Mirin, jo els llegiré –si vostès em permeten– l'article 6 de la LOFCA, que és molt senzill. Punt 1: «Las comunidades autónomas podrán establecer y exigir sus propios tributos, de acuerdo con la Constitución y las leyes.» Punt 2: «Los tributos que establezcan las comunidades autónomas no podrán recaer sobre hechos imponible gravados por el Estado.» Punt 3: «Las comunidades autónomas podrán establecer y gestionar tributos sobre las materias que la legislación de régimen local reserve a las corporaciones locales.»

Senyors de la majoria, senyors de la majoria, sé el que em contestaran i m'avanço, permetran vostès que m'avanci. Realment, el que no es pot gravar és el mateix fet impossible, però no estem davant del mateix. Una qüestió és l'IAE, que grava qualsevol activitat comercial, i altra seria la concentració que es deriva dels grans establiments comercials. En tot cas, si aquest és el problema de la majoria, si aquest és el problema de la majoria, jo entenc que vostès tenen tècnics, hem estat parlant i tenien mitjans per haver arribat a un acord; si això no s'ha fet, en el moment que vostès presentin –espero que ho presentaran en algun moment– una llei sobre aquestes qüestions tributàries, nosaltres estudiarem el tema.

Penso –i amb això conclouria–, si vostès em permeten, penso que aquí estem cometent una equivocació, una equivocació, perquè podríem resoldre un problema i aquest problema em temo que s'allunyi molt en el temps; si tinc raó o no, vostès tenen la decisió.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula la diputada senyora Neras.

La Sra. Neras i Plaia

Sí, gràcies, senyor president. Senyor Novella, pel que fa a l'esmena 31, de fet l'article, l'article 4, que parla..., en la lletra e, parla de l'impacte de la implantació sobre el territori, tenint en compte la incidència en la xarxa viària, l'accessibilitat a l'establiment comercial, la dotació d'aparcament i altres serveis, nosaltres, el nostre Grup entén que el tema de transport, sigui col·lectiu o no ho sigui, ja queda plenament recollit en aquest apartat de l'article. Per tant, no li acceptarem aquesta esmena.

Pel que fa a l'esmena 36 i totes les esmenes que fan referència al tema de la creació de la comissió, jo em repetiré molt, en aquest tema perquè..., és clar, és evident, el Grup Socialista té una concepció de com haurien de ser les comissions, vostès en tenen una altra, i és un dels temes en els quals ni amb el Grup Socialis-

ta ni amb vostès ens hem pogut posar d'acord. Em repetiré perquè li diré que en la comissió creada d'acord amb l'article aprovat pel Dictamen de la Comissió –em repetiré–, hi ha representació, tal com hi havia a la Llei del 87 –tal com hi havia a la Llei del 87, que vostè evoca tant–, i no hi havia la representació dels sindicats, que ni tan sols va ser presentada en cap esmena per part del seu Grup a la Llei del 87.

Per tant, queda talment com estava en la Llei del 87, amb la diferència, repeteixo, que estem fent una nova llei i, per tant, que aquesta nova llei contempla uns supòsits diferents: contempla que s'haurà de donar una llicència, no un informe d'una comissió, que vostè sap que aquí hi ha hagut tota la problemàtica d'impugnacions, de recursos i de suspensió per part del Tribunal a informes fets per la mateixa comissió. Per tant, la Conselleria, a través d'aquesta nova llei que hem fet, amb un pla, amb uns articles que determinen què ha de fer, amb un informe d'una comissió, vol assegurar-se tota la problemàtica que va generar la Llei del 87. Que jo l'he defensada molt, perquè en el fons vaig ésser la seva ponent, que crec que va ser una llei oportuna en el seu moment, que ha servit durant uns anys, però que ha tingut una feblesa, una feblesa que s'ha posat de manifest en el moment de decretar una moratòria amb la qual no tenia cap base la llei per acollir-s'hi. Per tant, jo ho repeteixo, aquest és el criteri del Govern, al qual el nostre Grup, el Grup de Convergència i Unió, dona ple suport, la filosofia amb què s'ha enfocat la manera d'atorgar aquestes llicències.

Em sembla que amb això dono per... Ah, sí, perdó, el tema de l'impost. Bé, em tornaria a repetir –ho he defensat en el moment que el senyor Clofent treia el tema d'una sèrie d'esmenes que agrupava per tal de transaccionar una esmena que feia referència al tema de l'impost. He posat de manifest les nostres reticències: evident que el Departament té tècnics, i té tècnics molt bons, i d'això no n'hi càpiga cap dubte, i d'aquí les nostres reticències en aquest tema. Malgrat tot, hi ha hagut la voluntat, per part del Departament, d'acceptar aquesta esmena transaccional, que obre la via a la possibilitat de poder crear aquest impost, que tots voldríem que es pogués crear, per tal de paliar aquests impactes, aquesta reforma que fa falta per al petit comerç, i tot aquest seguit de coses que tots, tots, crec jo, tots els grups d'aquesta cambra, hi estem plenament d'acord.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per a la defensa de l'esmena 32, té la paraula el diputat senyor Puigcercós, que pot defensar també les altres esmenes que té en l'article quart.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Defensaria l'esmena 32, l'esmena 34, l'esmena 40 la retiraria...

El president

La...?

El Sr. Puigcercós i Boixassa

40. ...l'esmena 41 i l'esmena 42.

El president

41 i 42, les defensarà.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Sí. La retirada és només l'esmena número 40, eh?

El president

D'acord.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Bé, l'esmena número 32 és una esmena de modificació i, en definitiva, és un canvi semàntic, a la lletra f de l'article 4: nosaltres entenem que una cosa és valorar la revitalització de la zona, a l'hora d'instalar una gran superfície, i una altra és l'efecte que pot causar, ja que no sempre una nova instal·lació ha de tenir sempre efectes positius, una nova instal·lació pot alterar els altres comerços –petits, mitjans, grans–, i per tant, repeteixo, és senzillament aquest canvi semàntic –però un canvi semàntic que denota un canvi substancial en l'orientació de l'article.

L'esmena 34 és de supressió, a la lletra g de l'article 4. Amb la creació de l'impost que nosaltres proposem més endavant, i que ja hem defensat a bastament en l'esmena a la totalitat, entenem que s'acaba de forma dràstica amb la problemàtica de les plusvàlues, ja que sovint molts ajuntaments han tret contraprestacions importants, positives per al seu municipi, essent la compensació moltes vegades el problema del finançament dels ajuntaments –és aquell parc infantil, o és aquella millora de la residència, o el centre cultural. Però nosaltres demanem la supressió d'aquest article, perquè entenem que, si hi ha la voluntat d'establir i reglamentar un impost, el tema de les plusvàlues definitivament s'ha d'acabar, perquè sovint queda fora del control, estrictament, i no se sap ben bé quin és el joc en què s'entra amb el problema de les plusvàlues.

L'esmena 41 és l'addició d'un nou punt, a l'article 4, punt 3. És per tal de garantir la transparència i publicitat del procés i perquè l'Administració compleixi no només la lletra, sinó l'esperit, de la informació pública i, a més, que aquesta publicitat estigui a l'abast de tot el territori afectat i no només del municipi en concret on es disposa la gran superfície, i també a l'abast de tots els consumidors de l'àrea. Finalment, també, aquesta esmena, aquesta addició d'un nou punt, constata que l'informe de l'ajuntament ha de ser preceptiu.

I, finalment, l'esmena 42, que és un nou punt 4.4, és per tal de matisar l'àrea d'influència d'una gran superfície comercial, i que sigui el mateix Pla el que especifiqui quina és la seva àrea i el seu abast d'influència. Que ja hem vist com de la Llei anterior, de la política anterior del Departament de Comerç a l'actual, hi ha hagut un canvi: ara, en aquests moments, hi ha hagut la modificació de les propostes del Pla general territorial; en aquell moment, segons la política Alegre, era la isòcro-

na de vint minuts la que determinava l'àrea d'influència d'un gran superfície. Nosaltres, el que entenem, és que calia matisar, en aquest aspecte.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra, té la paraula la diputada senyora Neras.

La Sra. Neras i Plaja

Gràcies, senyor president. L'esmena 32, d'Esquerra Republicana... La lletra f del text del Projecte, senyor Puigcercós, jo diria que recull plenament el que vostè demana, perquè diu exactament «es valorarà», i a més a més ho fa en positiu: «es valorarà el projecte que contribueixi a la revitalització de les àrees comercials ja consolidades a la zona». Jo diria que això ve a dir exactament el que vostè diu en aquesta seva esmena, però que ho diu d'una manera molt més contundent i positiva que la pròpia lletra f que vostè pretén modificar.

Entenc que ha dit que retirava l'esmena 34... (*Remor de veus.*) La 40. D'acord.

L'esmena 34, jo diria que ja l'he defensada, perquè és l'esmena aquella que fa referència al tema de les plusvàlues i, per tant, em sembla que ja he fet una defensa clara del que volíem dir en aquesta lletra g de l'article 4, sobre el tema de les plusvàlues: que es valorarà positivament tot allò que es destini al comerç del municipi on s'installi una gran superfície. Per tant, ja ho he dit, en una esmena del Grup Mixt.

La 42... El Pla territorial sectorial d'equipaments comercials no pot fer previsions sobre «la intensitat previsible d'atracció segons la xifra de vendes previstes» per a tots els possibles tipus d'establiments –que és vostè el que està demanant en aquesta esmena– que es poden implantar en un determinat lloc. La intensitat de l'atracció d'un projecte s'ha de calcular en funció de les seves característiques i composició de la seva oferta comercial, i no poden ser en cap cas predeterminades, per tant, en el Pla territorial sectorial d'equipaments comercials, tal com el seu Grup demana.

L'esmena 41, tornaríem al mateix tema de la composició de les comissions, les audiències als ajuntaments, com queda garantida la presència a la comissió... Tot això em sembla que ho he defensat, o almenys he intentat explicar-ho, pel dret i pel revés i, per tant, no em repetiré.

I, finalment, l'esmena... No en queda cap més. Doncs dono per contradites totes les seves esmenes.

Gràcies, senyor president.

El president

S'ha rebut en la Mesa d'aquest Parlament una esmena transaccional d'addició, d'un nou apartat g, que el secretari primer de la Mesa procedirà a donar-ne lectura, per a coneixement de tots els diputats.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. És una esmena transaccional amb relació a l'esmena 55, que ve més tard, però com que aquesta transacció consisteix a crear dos textos nous i un afecta la lletra j de l'article 4, que és el que estem, per això el senyor president demana que es lleixi. El text d'aquesta esmena transaccional, un cop incorporades les modificacions o millores lingüístiques, diria el següent.

D'una banda es crea una lletra j a l'article quart, que diria: «j) L'adequació d'un projecte a les previsions dels programes d'orientació dels equipaments comercials del municipi, si existeix.»

I d'altra banda es crearia un punt 3 a l'article 11 bis —que és un article que ha estat afegit per correcció tècnica, perquè s'havia oblidat d'incloure'l en el Dictamen—, i aquest punt 3 nou diria: «3. Reglamentàriament es fixaran els supòsits del nou planejament urbanístic en els quals hagi d'ésser obligatòria la redacció pels ajuntaments dels programes d'orientació per a l'equipament comercial.»

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Procedirem ara al debat de l'article cinquè, del qual hi ha tres esmenes, totes elles del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i entretant cridaríem per a la votació els diputats que en aquest moment són absents de l'hemicicle. Per defensar les seves esmenes, té la paraula el diputat senyor Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Són les esmenes 46, 47 i 48.

I, concretament, la 46 és una esmena que fa referència a la rebaxada de la taxa, que nosaltres també hem dit ja en l'esmena a la totalitat que entenem que era una mena d'impost camuflat i que no responia als criteris necessaris que havia de reglamentar la Llei. Per tant, és una esmena de modificació, per lògica. També veiem bé la taxa; el que passa és que nosaltres el que fem en aquesta esmena és rebaixar-la: de les 500 pessetes per metre quadrat de superfície de venda, que demana la Llei, nosaltres la rebaxem a 100, perquè entenem que la taxa no ha d'esdevenir, repeteixo, un impost camuflat.

A l'article 6, que és el nou article, que és concretament l'article en el qual nosaltres basem la creació de l'impost, l'impost sobre l'activitat comercial en grans superfícies, entenem que és un impost «per l'exercici de l'activitat comercial en un gran establiment comercial dels que són objecte d'aquesta Llei, segons disposa l'article 2», és a dir tots els establiments que a l'article 2 s'han definit; «són subjectes passius de la taxa les persones naturals o jurídiques titulars de la llicència comercial, per haver-la sol·licitada o per successives transmissions»; «constitueix la base imposable el conjunt d'ingressos derivats de l'exercici de l'activitat comercial i les contraprestacions, qualsevol que en sigui la denominació, que provenguin directament o indirectament d'elements patrimonials, béns o drets la titula-

ritat dels quals correspongui al subjecte passiu i que no siguin afectes a l'activitat comercial»; finalment, la quota que establim nosaltres és de l'1% de la base imposable.

L'esmena 48 és, en definitiva, la voluntat que aquest impost sigui finalista, perquè ja hem dit abans que la sensació que hi havia és que determinada voluntat de l'impost pot quedar ja recollida, si és l'aspecte només urbanístic. En els plans parcials ja es permet i es contempla la necessitat de pagar una part de l'obra per part de la gran superfície, però és que nosaltres entenem que aquest impost ha de ser finalista, no només per a l'urbanisme comercial, no només per a la trama urbana, sinó que aquest impost hauria d'anar a donar suport al que és la rehabilitació de les estructures comercials. I això vol dir no només moltes vegades el centre urbà: vol dir capacitat d'accés amb vehicle —que és el que demana l'usuari—, és capacitat de millora de l'entorn, i, per tant, entenem que aquesta és la necessitat de l'impost.

Són aquests articles la necessitat de la vertebració d'un impost, la finalitat d'aquest impost i, sobretot, la reducció de la taxa, els quals nosaltres donem per defensats.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra a les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana a l'article 5, té la paraula la diputada senyora Neras.

La Sra. Neras i Plaja

Sí, gràcies, senyor president. Pel que fa a l'esmena 46, del Grup d'Esquerra Republicana, només dir al senyor Puigcercós que, evidentment, la taxa que s'ha posat per la tramitació d'una llicència d'una gran superfície no és cap número inventat: la determinació de la taxa, 500 pessetes per metre quadrat, està avaluada en la documentació que acompanyava el Projecte de llei; per tant, si el senyor Puigcercós se l'ha mirat veurà d'on surt aquesta taxa i, per tant, queda clar d'on es dedueix el cost dels possibles estudis que s'hagin de fer si s'imposa una taxa de 500 pessetes per metre quadrat.

Pel que fa a les esmenes 47 i 48, és evident, del que s'ha després, i pel que diuen les mateixes esmenes..., fan referència a l'impost: jo no em repetiré, perquè em sembla que he explicat a bastament el tema aquest de l'impost. Sols demanaria al senyor Puigcercós que, per part del seu Grup, volgués adherir-se o volgués sumar-se o volgués votar favorablement a l'esmena transaccional que fa referència al tema de la creació d'un possible impost.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Acabat el debat, i confiant que la pertorbació que hem tingut en la votació electrònica, degut a una caiguda de corrent que ha pertorbat l'ordinador..., reprendríem la votació allà on l'hem deixada.

Recordaran les senyores diputades i els senyors diputats que estàvem votant l'esmena número 19, a l'article 2 –que aquesta esmena l'hem votada, però un dels portaveus m'ha assenyalat que havíem fet una votació secreta i que, per tant, és procedent que la repetim.

Iniciariem, per tant, la votació amb l'esmena número 19, a l'article 2. Confio que ara tot això... (*Pausa.*)

S'inicia la votació. (*Remor de veus.*)

Perdó. S'anulla la votació, perquè hi ha un grup de l'ala dreta de l'hemicicle que em diuen que no els funcionen les votacions. Els serveis... (*Pausa llarga.*)

Per favor, els diputats i diputades situats a la part alta de l'hemicicle, a la part dreta de l'hemicicle, que m'avisin si funciona... Iniciem la votació. (*Pausa.*) És correcte? (*Veus de: «No».*) Continuen estant igual? Doncs parem.

Jo lamento haver cridat a votació. Continuem el debat de l'article 6 i, quan els serveis ho hagin arreglat definitivament, tornarem a..., tornaré a cridar per a votació. (*Remor de veus.*)

Per tant, reprenem el debat a l'article sisè. A l'article sisè hi ha presentada una esmena, la número 49, del Grup d'Iniciativa - Els Verds; per defensar l'esmena, té la paraula el diputat senyor Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Sí, senyor president, moltes gràcies. Breument.

Aquesta esmena 49 nostra està en consonància amb les esmenes presentades anteriorment, que, per a la tramitació de plans especials, plans parcials, en definitiva plans d'urbanisme, nosaltres entenem que s'ha de determinar l'informe a través de la comissió d'equipaments comercials, mentre que en aquest apartat 2 es diu que serà el Departament qui ho resoldrà. Estem en la mateixa alternativa que en altres ocasions i, en definitiva, nosaltres defensem aquesta posició. Res més.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra, té la paraula la diputada senyora Neras.

La Sra. Neras i Plaja

Sí, gràcies, senyor president. Bé, a mi em sembla que no cal fer quasi torn en contra, perquè a bastament hem parlat d'aquest tema. La seva filosofia sobre el tema de la comissió, dels informes vinculants, doncs, és una; la del Departament i de part del nostre Grup Parlamentari és una altra. Per tant, senyor diputat, lamentant-ho molt, votarem en contra de les seves esmenes.

El president

Moltes gràcies. L'esmena número 50, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya: el diputat senyor Puigcercós té la paraula –50 i 52.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Per anunciar la retirada de l'esmena número 50 i per defensar la número 52, que és, concretament, una esmena de modificació a l'article 6.2.

Nosaltres entenem que el Departament no pot ser..., perdó, entenem que han de ser les comissions territorials d'equipaments comercials, i és en aquest sentit que creiem que han de ser les que han de dictaminar la necessitat de poder instal·lar una gran superfície comercial. Per ser concisi reduït, és aquesta la nostra voluntat.

El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra, té la paraula la diputada senyora Neras.

La Sra. Neras i Plaja

Sí, gràcies, senyor president. Bé, la dono per contradita, perquè em sembla que a bastament he manifestat el nostre posicionament en aquest tema.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. L'esmena 51: per a la defensa d'aquesta, té la paraula el diputat senyor Clofent.

El Sr. Clofent i Rosique

Gràcies, senyor president. Per anunciar que les esmenes 51, 65 i 66, en el moment processal corresponent, les retirarem a favor d'una transaccional.

El president

Moltes gràcies. Passaríem ara a debatre l'article número 7.

En primer lloc, l'esmena 53, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; té la paraula, per a la seva defensa, el senyor Novella. Que suposo que defensarà també l'esmena número 60, al mateix... No, no, és a l'article 8.

El Sr. Novella i Izquierdo

Sí, senyor president, moltes gràcies. Defensaré l'esmena número 53, l'esmena número 60 i l'esmena número 63, a aquest article, per part de...

El president

La 60 és a l'article 8, ja, eh?

El Sr. Novella i Izquierdo

Perdó?

El president

És a l'article 8. Si la vol defensar, defensada quedarà.

El Sr. Novella i Izquierdo

Perdó, perdó, senyor president. Defensaré, doncs, l'esmena número 53... i l'esmena 60, si vostè m'hi autoritza, doncs: defensaria també la 60 i la 63, perquè fan referència als plans territorials sectorials d'equipaments comercials.

El president

Molt bé.

El Sr. Novella i Izquierdo

Senyores diputades, senyors diputats, penso que no els descobriré un secret si els dic que, en general, els diputats de l'oposició ens vàrem quedar sorpresos a la sessió informativa de la Comissió del dia 5 de desembre quan el conseller, a l'hora de respondre una sèrie de preguntes, entre d'altres les que havia presentat el nostre Grup, sobre si hi havia un mapa comercial a Catalunya, si es pensava reformar la Llei del comerç, etcètera, se'ns va presentar i ens va facilitar l'esborrany d'un decret-llei que hauria, d'alguna manera, de desenvolupar una llei que amb posterioritat s'havia d'aprovar, i aquest Projecte de llei que s'ha d'aprovar o no és el que estem discutint ara. És clar, no havíem tingut cap notícia, no havíem tingut cap conversació, i la urgència en què es troba el Govern obliga que el Departament presenti aquest Pla i, a més, presenti aquest projecte pel tràmit d'urgència.

Bé, la primera qüestió... Senyores i senyors diputats de la majoria, vostès entendran que jo els digui que tant de bo haguéssim parlat abans i que podríem haver parlat i haver solucionat moltes coses abans que es fes una actitud d'aquesta manera, que realment ens va sorprendre, més quan penso que tots nosaltres estàvem disposats a comentar el tema.

La segona qüestió és que –ja ho he dit abans, en l'esmena a la totalitat–, nosaltres –i no només nosaltres, sinó que amb això recullo alegacions que s'han presentat a aquest Pla per part de la Federació de Municipis de Catalunya, per part d'entitats del comerç, per part dels sindicats i d'altres organitzacions–, doncs, la metodologia amb què s'ha fet aquest nou Pla –i em sap greu que no hi sigui, en aquests moments, el responsable del Departament, perquè voldria que ho entengués–, és que aquest Pla s'ha fet amb presses, i com tot pla que es fa amb presses..., vostès tenen excel·lents tècnics, no ho dubto –molts d'ells, companys meus–, segur, però com tot pla que es fa amb presses, doncs, surt regular, i aquest és un pla que..., permetin-me vostès que jo els digui que és un pla regular.

La metodologia... Pensin vostès: l'àmbit comarcal. Podem mantindre l'àmbit comarcal avui dia, sobre un tema de mercat que es va fer quan s'anava amb cavall, amb tartana i amb carro? Doncs, perdonin-vostès la ironia, però em sembla que no. Em sembla que els àmbits d'ordenació han de ser més amplis, perquè avui dia vas amb cotxe, i l'impacte d'una gran superfície no només afecta la comarca, afecta àmbits més grans. Entenem que la comarca s'ha de considerar, i no hi estariem en contra, però hem d'anar a àmbits més grans. Nosaltres hem fet una cosa ben senzilla: com està la Llei d'orde-

nació territorial de Catalunya? Defineix sis àmbits, si no ho recordo malament; doncs, escolti'm, agafem-los, els sis àmbits. Es va estudiar quan es va analitzar l'ordenació territorial: treballem a partir dels sis àmbits. Primera qüestió. És a dir, nosaltres no estem d'acord que sigui la comarca la unitat bàsica: la unitat bàsica ha de ser més àmplia, i establim aquestes zones que estan en el Pla territorial de Catalunya –que veig que, quan s'ha de fer servir, potser no es fa massa, no? Aquest és un tema important. Marquem també la comarca, d'altres àmbits supracomarçals, l'àmbit municipal, i entenem també que s'ha de donar un tractament específic a les àrees d'influència de Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona, per la seva especificitat –és a dir, han de tindre un tractament. Aquesta seria la nostra esmena 63.

Nosaltres entenem que el Pla no està ben fet, i ho haig de dir: es va fer molt de pressa, m'imagino que els tècnics que ho havien de fer no ho varen tindre fàcil, i les presses en aquests temes no són gaire bones conselleres. I aprofito per dir-li una qüestió, senyora Neras, permeti'm que li contesti específicament... Home!, escolti, aquí sí que hi ha un problema de moratòria, certament, i hi ha un problema d'urgència del Govern, que el comprenem, sí senyors. Des de l'oposició, permetin-me que els digui dues coses: el problema, no l'hem creat nosaltres, i, en segon lloc, escoltin, ningú, des d'aquests bancs de l'oposició, els ha esmenat a vostès l'article que permetia a aquesta Llei la moratòria, ningú els ho ha esmenat, i tampoc nosaltres. Els grups de l'oposició no tenen cap interès que el Govern no tingui aquest termini per ordenar: els donarem el termini que vostès necessitin; el tema és que comptin amb nosaltres, i que ho fem bé. A partir d'aquí, quant a la metodologia, ja els ho hem dit abans, les dades són antigues, les dades són antigues –91-92–, un pla d'aquest tipus requeriria adaptació de dades.

L'altre tema: vostès suposen que qualsevol metre quadrat dona el mateix servei comercial, i no és el mateix; se suposa en el Pla, també, que els hàbits de compra són iguals a totes les comarques, i no és tampoc així.

I, per últim, un altre tema –i em disculparan vostès si també els faig una altra crítica–: nosaltres entenem –i em sembla que també ho entendran així vostès– que l'oposició fa el seu paper, com vostès el seu, i nosaltres estem per criticar, i que d'aquesta interacció, doncs, hi ha una millor acció del Govern. Nosaltres entenem que, segons el Pla que vostès ens presenten, la major part de les comarques catalanes tenen excés d'oferta. La pregunta que jo em faria, simplement, com a estudiós del tema, és: «Escoltin, com és que hem arribat a aquesta situació? Per què no ho hem arreglat abans?» És clar, llavors, les responsabilitats hi són, no?, i això potser abans ho podien haver fet d'una forma encara millor.

En definitiva, el que pensem és que el Pla s'ha de reelaborar; que aquest esborrany, a nosaltres –permetin-me vostès–, com un document de treball sí, però com un pla definitiu no ens convenç. I, per tant, hem d'anar a una reelaboració. Amb el temps que necessiti el Govern, amb el temps que cregui oportú. I vostès tenen alguna esmena en aquest sentit: nosaltres no ens hi oposarem. Poden ser sis mesos com un any: són vostès

els que tenen la responsabilitat i els donarem temps, però fem-ho, i fem-ho bé.

La segona qüestió és: escolti'm, a veure, quan estudiem això, sota uns altres criteris, amb unes altres normes i –nosaltres demanem– amb participació d'aquesta comissió d'equipaments comercials de Catalunya, és a dir, amb participació del sector. Donem-nos temps, fem realment una moratòria, si el Govern la necessita, marquem un temps i fem un pla ben fet. En això, vostès ens trobaran i ho recolzarem. Un pla fet ràpid i de forma regular, com li he dit abans, doncs, no ens convenç i nosaltres no ho podem aprovar.

D'altra banda, també tenim interès en una altra cosa: és cert que el Govern té la potestat reglamentària, certament que la té, aquest Govern i tots, però ens sembla que unes línies genèriques haurien d'estar ja a la Llei. Sortosament, ara ja surten, les línies genèriques, que no hi eren en el Projecte de llei que vostès ens donaven. La discrecionalitat reglamentària del Govern era tota, i era tota per decidir on es podia instal·lar un i un altre. No! Això ens sembla excessiu. És a dir, hem d'anar cap a elements de participació, hem d'anar cap a elements de participació, més en temes d'aquesta mena. Sortosament, torno a insistir, a la Ponència hi ha hagut un diàleg i s'han establert ja alguns altres criteris. Reconeix que hi ha hagut un avenç en el tema, però no n'hi ha hagut suficient per a nosaltres: quant als elements d'ordenació –no estem d'acord amb un pla que es basi en les comarques, demanem els àmbits funcionals que estan al Pla territorial de Catalunya– i, d'altra banda, nosaltres demanem que participi també aquesta Comissió.

Per últim, nosaltres entenem que els objectius del Pla són veure oferta i demanda, són establir dèficits i superàvits –en això estariem d'acord–, però també una qüestió, senyores i senyors de la majoria: amb el Pla hem de veure també unes línies per a la reforma dels equipaments comercials de Catalunya. Volem que el Pla es pronunciï en aquest aspecte, que digui com estan els equipaments comercials en termes generals –no només si hi ha oferta suficient o no–, què es podria fer per solucionar... És a dir, que arribem amb aquest Pla a discutir quines són aquestes línies de reforma per als equipaments comercials de Catalunya. Per últim, a més de veure amb el Pla els impactes que hi han..., l'evolució d'hàbits de compra, de població, oferta, impactes que vostès parlen sobre el comerç interurbà, etcètera, nosaltres creiem que el Pla també ha de mesurar impactes d'altres mesures: vies de comunicació, transports, medi ambient, economia i ocupació.

En definitiva, senyors, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds està per fer un pla –li ho hem dit abans al conseller–, estem per fer un pla, cal fer un pla, ens alegrem que el Govern ens presenti un pla, però volem un pla amb participació de tots els sectors afectats i volem un pla que sigui ben fet: donem-nos temps, fem una moratòria, però que sigui un pla ben fet. Aquest Pla és insuficient, parcial i regular.

Senyores diputades, senyors diputats, és per aquests motius que el nostre Grup ha mantingut aquestes esmenes.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra, té la paraula la diputada senyora Neras.

La Sra. Neras i Plaça

Sí, gràcies, senyor president. Bé... Senyor Novella, evidentment, en el transcurs del debat en Comissió i de la Ponència en Comissió s'han acceptat moltes esmenes del Grup Socialista, que d'alguna manera han incorporat molts aspectes i objectius del que és el Pla territorial sectorial d'equipaments comercials. Però li vull fer un aclariment: vostè parla del Pla com si el Pla estigués aprovat, i precisament el que estem fent avui és aprovar..., i la urgència d'aquesta Llei, és aprovar la Llei perquè el Pla es pugui acabar de revisar, perquè es pugui estudiar tot el seguit d'allegacions que hi ha i es pugui adequar a la Llei que avui aprovem. Per tant, vostè està fent una confusió, està dient: «Aquest Pla no m'agrada, aquest Pla no sé què, aquest Pla no sé què més». Escolti, el Pla no està aprovat, el Pla no està aprovat. I a partir de les esmenes acceptades en Comissió, del Grup Socialista, hem introduït –i, per tant, aquí hi ha hagut una voluntat manifesta per part del Departament– molts dels aspectes que contempla el Pla territorial sectorial d'equipaments comercials. Vostè hi podrà discrepar, és ben lícit.

L'esmena 53, que vostè aquí manté, és idèntica a l'article 7, exceptuant una lletra, exceptuant una lletra, senyor Novella. Però ha defensat aquí abrandadament la seva esmena 53 quan ha estat tota ella, excepte una lletra, incorporada en l'articulat.

L'esmena 60. Bé, és que és el mateix, vull dir, tot això, pràcticament, s'ha incorporat en els articles..., en nous articles de la Llei. Per tant, repeteixo que hi ha hagut una voluntat manifesta que molts aspectes del Pla –que hi havia una certa suspicàcia en aquest tema– estiguessin introduïts en la mateixa Llei. Per tant, potser em referiré en aquest cas, que potser és l'únic punt que afegeix la seva esmena 60, que és la lletra d, en el tema de l'impacte: ho recull la transaccional sobre les mesures a adoptar per l'impacte, a l'article 4, a la lletra e, i també l'article 8, a la lletra c. Per tant, aquest tema de l'impacte està recollit pel dret i pel revés a quantitat d'articles.

I, finalment, la seva esmena 63. Bé, jo li voldria fer un aclariment, senyor Novella. Vostè diu que el tema de les comarques..., sembla que estiguem a l'època prehistòrica, de quan s'anava en carro... Doncs jo defenso plenament les comarques, fins i tot quan el meu avi hi anava en carreta. Per tant... Perquè el meu avi era carreter, entre altres coses. Per tant, defenso plenament les comarques des del punt de vista d'una planificació que hem defensat durant molts anys, almenys per part del nostre Grup, per part de Convergència i Unió, a Catalunya.

Bé, el que vostè planteja en aquesta esmena 63 és un tot un tema de reglament, que, evidentment, el que sí que no hem acceptat aquí en la Llei són tots aquells temes del Pla territorial que puguin fer referència al reglament; és evident que no incorporarem a la Llei el reglament del Pla territorial. Però dir-li només una cosa:

2692

vostè parla d'una excepció als municipis de Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona. Escolti, hi han altres municipis que li prometo que, si s'acceptés això, potser s'aixecarien en armes, eh?, per no dir..., per fer una comparació una mica exagerada. Manresa, Reus..., si parlem de Tarragona i no parlem de Reus... Escolti, no, per aquí no anem...

Per tant, nosaltres, evidentment, li anunciem el nostre vot en contra a totes aquestes esmenes que vostè tan brillantment ha defensat.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per defensar l'esmena 53 bis, té la paraula el diputat senyor Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, sé que la senyora Neras tampoc s'estendrà gaire a la contrarèplica perquè, en definitiva, estem tractant el mateix tema que el senyor Novella, d'Iniciativa. L'esmena 53 bis, que fa referència a l'article 7, és una esmena feta amb la voluntat de pal·liar el Pla territorial, perquè som conscients que aquest Pla –i a mi em sembla que n'és conscient tota la cambra i tots els grups– s'ha fet amb pressa, i la voluntat és de pal·liar el Pla territorial en el sentit del que són els municipis o subcomarques de tradició comercial i que han fet del sector serveis, concretament del comerç, el seu sector econòmic potent i brillant. I vostè ha fet la referència de Reus, i jo diria que és potser un dels exemples que en el seu moment el Pla podria obviar pel que fa a la unitat d'acció a la comarca.

Nosaltres entenem que el Pla territorial té tres problemes: el Pla territorial sectorial no s'adequa a les prescripcions legals establertes per la legislació en matèria territorial –això fa que consideri la comarca com una unitat d'anàlisi fonamental i obviï la realitat de les polaritats comercials de Catalunya i, per tant, en distorsioni la realitat i les conclusions–; aquest Pla parteix de dades envellides i excessivament heterogènies i palesa un molt insuficient coneixement de la realitat del sector comercial de Catalunya –un pla que parteix de dades obsoletes i parcials no pot arribar a conclusions encertades–; finalment, considera un fet real l'existència d'un equilibri entre oferta i demanda a Catalunya, sense cap element que ho justifiqui, i extrapola aquesta conclusió a totes les unitats que han considerat, ateses les repercussions de les conclusions com a via d'aproximació més real.

Si vostè ha dit –i té raó– que el Pla no està aprovat, esperem que en aquest procés de modificació, una vegada aprovada la Llei avui aquí, que és el fonament jurídic que donarà base al Pla, es puguin fer les modificacions –i així ho esperem– oportunes perquè el Pla pugui ser un pla objectiu, objectivable, no sigui arbitrari i, en definitiva, no tingui una descompensació en el territori en favor d'uns municipis o d'unes comarques o subcomarques, en favor o en contra d'unes altres.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per al torn en contra, té la paraula la diputada senyora Neras.

La Sra. Neras i Plaça

Gràcies, senyor president. Bé, jo entendria que..., bé, el senyor Puigcercós ha fet la defensa de l'esmena 53 bis, però, al meu entendre, aquesta esmena està decaiguda, perquè l'article 7 res té a veure amb l'article 7 que hi havia en el projecte que es va presentar inicialment. Per tant, senyor Puigcercós, ho lamento, però li haig de dir que no s'ha llegit el Dictamen de la Comissió, perquè l'article, amb l'esmena..., res a veure. Aquesta esmena estava feta d'acord amb l'article que hi havia en la Llei; per tant, l'esmena està totalment decaiguda, perquè l'article ha canviat totalment en acceptar una esmena del Grup Socialista –ho he dit– en la qual s'hi reflecteixen tots els criteris i objectius del pla.

Gràcies, senyor president.

El president

Per defensar les seves esmenes, té la paraula, pel Grup Socialista, el diputat senyor Clofent. Esmena 54 i següents.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Defensaríem la 54, 56, 57... La 55, li recordo que ja havíem comentat abans que és motiu d'una transacció.

Efectivament, senyora Neras, podríem caure en el risc de fer excessivament reglamentista la Llei, i aquest és l'argument que el Grup Socialista va entendre perquè una part de les seves esmenes en aquest terreny i en aquest aspecte no fossin acceptades. No obstant això, hi han aspectes, que nosaltres introduïm en la modificació de la normativa, que creiem que, d'una manera o altra, hauríem de procurar donar-los una solució, perquè van bastant més enllà del fet de la normativa. Home, satisfacció per al Grup Socialista: els articles 7, 8, 9 i 10 són articles proposats, pràcticament al cent per cent, pel Grup Socialista, més el transaccional de l'impost. Per tant, no podem fer altra cosa que celebrar-ho, i entre altres raons perquè hi va implícita la voluntat d'una reforma en profunditat dels criteris del Pla en allò que ens ha semblat que era més punyent. Ara, malgrat això, hi han alguns elements, senyora Neras, senyores i senyors diputats, que jo crec que hauríem de reflexionar-hi, i serveixi la intervenció d'ara per a la reflexió.

Els municipis, la societat catalana, en definitiva, cada vegada més la seva forma econòmica evoluciona cap al model terciari, i s'ha establert –i és bo– a Catalunya una competitivitat entre els municipis per fer actuacions, per dotar-se d'equipaments culturals, lúdics, etcètera, que facilitin l'afluència de visitants, que, a part d'anar a la ciutat i gaudir de la ciutat, gaudir del municipi, passen pel calaix. És una part importantíssima per al desenvolupament de les iniciatives econòmiques dels

municipis disposar d'un teixit comercial, d'una xarxa comercial sòlida, important, de tal manera que ens permetem assegurar –i ho asseguro– que aquell municipi que disposa d'una bona xarxa comercial ben muntada és un municipi amb més cotes de prosperitat que aquell que no la té.

Hi han exemples clars a Catalunya de grans despeses, no només d'iniciatives, de grans despeses promogudes pels ajuntaments a fi i a efecte de captar... O Barcelona –per posar-ne un exemple, el més paradigmàtic– no té unes infraestructures de tota mena, extraordinàries, el cost de les quals és caríssim i que tenen com a destinataris el conjunt dels ciutadans de Catalunya? Aquell municipi que adequi el seu model d'equipament comercial a aquesta realitat municipal no ha de ser diferent d'aquell que aprofita una pota per col·locar-hi un gran parc comercial i no ofereix res més? La pregunta és aquesta: com podem «excepcionar» en el Pla aquesta realitat? I això el Pla no ens ho resol. I és un element de reflexió que no renunciem que en el moment de la revisió del Pla el puguem arribar a incorporar.

Hi han elements també, en el Pla, més enllà del tema de la reglamentació. I no em digui, senyora Neras, com hi ha hagut ocasió de parlar en algun moment, que per la via de l'excepcionalitat turística ho resoldrem, perquè no és exactament el tema que li vaig a plantejar. Si Catalunya, comunitat autònoma, nació, diu que vol regular en el seu territori la implantació de grans superfícies comercials, en aquelles zones del territori frontereres amb altres comunitats autònomes, poden ells aprofitar la nostra restricció per ells guanyar la nostra quota de consum? Si és cert –i és cert–, podem buscar-ne alguna excepció. Passa o no passa el mateix en zones frontereres amb algun altre estat? Passa o no passa a Puigcerdà, o pot passar, o a la Jonquera, etcètera? A Vielha, a la Vall d'Aran en general, pot o no pot passar? El que els demanem és: «excepcionin» això.

Però després hi ha la realitat metropolitana que li explicava també el senyor Novella, i que no m'ha satisfet la resposta de vostè, senyora Neras. Perquè hi ha un element que és el següent. La capital, les capitals importants de Catalunya, malgrat que n'hi han d'altres que no són capitals de província, són les que tenen les universitats –fora d'honroses excepcions–, els hospitals importants, grans equipaments lúdics, comercials, de tota mena, i, per tant, l'àmbit d'influència –l'àmbit d'influència–, la capacitat d'atraure que tenen en el conjunt dels ciutadans a la zona és molt més alta que aquella capital o capital comarcal que té uns recursos limitats i una expansió pública i cap enfora molt limitada. Aquest no és el cas de la potencialitat de les que avui podríem considerar: Girona i la seva àrea d'influència, la seva àrea metropolitana, Tarragona, Lleida i Barcelona. És absolutament diferent. O és que és possible quantificar en el territori de Catalunya quin impacte té –i vaig a dir el nom– El Corte Inglés plaça Catalunya? A quina comarca amortitzarem l'impacte d'El Corte Inglés plaça Catalunya, si hi va de tot Catalunya, la gent? Al Pryca de Lleida hi van de tota la província; a Girona, a l'Hipercor, hi van de tota la província. Per tant, els impactes són de difícil quantificació, però, a l'hora de fer el Pla i determinar l'impacte, home, am-

pliem la zona, perquè es fa absolutament necessari. I un altre element: hi han ciutats a Catalunya, mitjanes, que no són capitals de comarca, que, de la mateixa manera que el Pla determina que les capitals de comarca tindran excepcionalitat en uns percentatges més de capacitat de desequilibri en la seva oferta comercial, hi han ciutats mitjanes a Catalunya que l'haurien de tenir amb més raó de ser: hi ha capitals de comarca amb tres mil habitants; hi han ciutats mitjanes a Catalunya de dos-cents mil habitants i escaig que no són capitals. Quina és la capital del Vallès Oriental? Quina tindrà l'excepcionalitat de la capital comarcal, per exemple? Home, hi han elements que jo crec que són..., si vol vostè, no perquè m'assumeixi un compromís d'un article de la Llei, però sí que m'agradaria sentir-li un compromís de resoldre exactament aquests temes en la revisió que hem de fer necessàriament del Pla.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per a un torn en contra, té la paraula la diputada senyora Neras.

La Sra. Neras i Plaja

Gràcies, senyor president. Bé, el senyor Clofent ho ha dit molt bé: els articles 7, 8, 9 i 10, bàsicament, són articles incorporats d'esmenes seves amb els objectius del Pla territorial sectorial d'equipaments comercials. Però li vaig a dir una cosa, senyor Clofent: tots aquests articles, aquestes esmenes que ha defensat ara vostè, fan referència –i vostè també ho ha dit– al tema, doncs, de reglament. Abans ho he dit al senyor Novella: no m'arrossegara a contestar-li totes aquestes esmenes. I no ho faré perquè el debat que estem fent ara aquí no és el debat del Pla: és el debat de la Llei. I, per tant, he dit, en la Llei s'ha admès que s'hi contemplessin tots aquells objectius del Pla, però, el Pla, qui l'haurà de determinar i qui l'haurà d'aprovar definitivament serà el mateix Departament. Per tant, demanem al Departament que sigui curós, que pugui agafar totes aquestes sensibilitats que han mostrat el Grup d'Iniciativa i el Grup Socialista en aquest tema i que, per tant, abans de la seva aprovació, pugui recollir algunes d'aquestes preocupacions que senten vostès.

Per tant, jo, en aquest tema, no hi entraré, perquè em sembla que és problemàtic i conflictiu parlar que si una ciutat sí, que si una ciutat no, que com es pot arribar a pal·liar l'impacte, què fa un Hipercor a Girona i què fa un Hipercor en un altre lloc... Per tant, repeteixo, no entraré en aquest tema, que no és tema de debat d'avui en aquest Ple.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Diputat senyor Clofent, per a aclariment d'aquesta Presidència, l'esmena número 55 ha sigut retirada com a conseqüència de la transaccional? (Pausa.) És així. La 56 i 57, les ha defensat i s'hauran de posar a votació en el seu moment?

2694

El Sr. Clofent i Rosique

Exactament, senyor president.

El president

La 58 i 59 han quedat retirades?

El Sr. Clofent i Rosique

La 58 i la 59 estan incorporades a la transaccional...

El president

Per tant...

El Sr. Clofent i Rosique

...que fèiem a l'inici en el tema de...

El president

Són retirades, eh? Moltes gràcies.

Seguim amb el debat. L'esmena número 60 ha sigut ja defensada, i per part del secretari primer es donaria lectura a una transaccional que afecta aquests articles i algun article més.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. De fet, es tracta de dues transaccions diferents que afecten aquestes esmenes.

La primera d'elles afecta les esmenes número 8, número 9, número 58 i la 67, que encara no ha estat defensada però que cal suposar que el Grup Socialista la retirarà en benefici de la transacció. Aquesta esmena transaccional, en funció de la incorporació de les millores lingüístiques, diria així —és la creació d'un nou article que seria el 12 bis—, diria: «Article 12 bis. Modernització dels equipaments comercials. Per a fomentar la modernització dels equipaments comercials de Catalunya i per a desenvolupar plans d'actuació en àrees afectades pels nous emplaçaments de grans equipaments comercials, el Govern pot promoure la creació de tributs propis i de convenis amb l'Administració de l'Estat.»

L'altra transacció, que afectaria l'esmena 51, suara defensada, incorporaria també la transacció les altres esmenes encara pendents de defensar i que se suposa que el Grup Socialista també les incorpora a la transacció, que són la 65 i la 66. El text seria crear una nova disposició addicional, que, com en el cas anterior, un cop incorporades les correccions lingüístiques, diria així: «Disposició addicional. Els àmbits qualificats per a grans superfícies en el planejament urbanístic que, com a conseqüència de l'entrada en vigor del Pla territorial sectorial d'equipaments comercials, no es poguessin portar a terme poden donar lloc a la tramitació de modificacions de planejament general, d'acord amb el que estableix l'article 75 del Decret legislatiu 1/1990, de 12 de juliol, per a destinar-lo a altres usos, en el marc del model territorial del planejament vigent.»

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

L'esmena 60, que afecta l'article 8, ja ha estat defensada; els articles 9 i 10 no tenen esmenes. Iniciaríem ara el debat de les esmenes a l'article 11, la primera de les quals és l'esmena 61, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Ràpidament, senyor president. Aquesta esmena és per tal de garantir els criteris de publicitat i concurrència dels municipis, comarques i sectors professionals o d'usuaris i consumidors afectats. Entenem que s'han d'establir les garanties perquè es pugui donar de forma pública la informació i hi hagi audiència específica.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Per al torn en contra, té la paraula la diputada senyora Neras.

La Sra. Neras i Plaja

Gràcies, senyor president. La Comissió Territorial d'Equipaments Comercials informará, tal com diu l'article 4.2 a la lletra b, en l'elaboració del Pla, en el grau de compliment i en la seva revisió. No cal oblidar, doncs, que la Comissió està formada per ajuntaments —com he dit abans—, comerciants i consumidors.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. L'esmena 62, del Grup Mixt; per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Potser, una mica, la forma de debat que fem, a vegades, porta alguna contradicció, com és aquest el cas, en el sentit que l'esmena que passo a defensar tot seguit és molt similar a la d'Esquerra Republicana, i em fa l'efecte que la contesta serà, també, molt similar. Com sigui, i per una voluntat d'una certa originalitat, el que podria dir, estrictament, és que el que reclamem nosaltres, en aquest cas, és que per a un element per al comerç de Catalunya tan important, i probablement el que més, que és el Pla territorial sectorial, es doni participació a les entitats municipalistes en la seva tramitació, en la seva elaboració.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra, té la paraula la diputada senyora Neras. *(Pausa.)* No utilitza el torn en contra. Moltes gràcies.

Continuem el debat. Hi ha l'esmena..., perdó, entrem en l'article 11 bis, una esmena transaccional. *(Pausa.)* Ja està llegida, d'acord.

L'esmena 64, del Grup Socialista, que hi ha una transaccional presentada, que procedirà a donar-ne lectura el secretari primer.

El secretari primer

Sí, gràcies, senyor president. Esmena transaccional sobre l'esmena 64 del Grup Socialista a l'article 12. Substituir el text d'aquest article pel següent text: «El Govern pot suspendre l'atorgament de les llicències comercials a la Generalitat pel període d'un any, en la forma que s'estableixi per reglament, si s'elabora o es revisa un pla territorial sectorial d'equipaments comercials.»

El president

Queda informada la cambra d'aquesta transaccional. Senyor Escudé, hi ha una altra transaccional? 12 bis...?

El secretari primer

Ja està feta.

El president

Ja està feta, d'acord. Els articles 13 i 14 no tenen esmenes. La disposició addicional té, en primer lloc, l'esmena número 64 bis, que té la paraula, per defensar-la, el diputat del Grup d'Iniciativa - Els Verds, senyor Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Breument, el sentit d'aquesta esmena és —ja ho havíem anunciat abans— en el sentit que per la disposició que nosaltres intentem esmenar es derogava la Llei del 87: nosaltres pensàvem que no calia derogar la Llei del 87 en allò que no es contradeia amb aquesta Llei. Malgrat tot, veient l'evolució de la Llei, pensem que aquesta esmena té només un sentit, el de la manifestació que acabo de fer, i retirariem aquesta esmena.

Moltes gràcies.

El president

Per al torn en contra... Ah!, la retirarien. Moltes gràcies.

Les esmenes 65 i 66 han sigut també retirades com a conseqüència d'una transaccional ja llegida.

La nova disposició addicional, l'esmena 67, del Grup Socialista... *(Pausa.)* De la 68 ja està feta la defensa; la 67 està afectada per la transacció.

Per tant, anem a la esmena número 69, que seria d'una nova disposició transitòria, presentada pel Grup d'Iniciativa - Els Verds; per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. El tema d'aquesta esmena és ben clar: nosaltres enteníem que s'havia de redactar un nou pla territorial sectorial d'equipaments comercials.

Senyora Neras, l'esborrany del Pla territorial sectorial d'equipaments comercials no ens el vam inventar l'oposició, ens ha sigut subministrat. Per tant, ens en

donem per assabentats i, tot i que estiguem discutint la Llei, la cambra pot, naturalment, en ús de la discrecionalitat dels grups, introduir els articles que cregui convenient. Em sembla que vostè estarà d'acord amb mi i per aquí podríem, diguem, aclarir potser aquests punts de vista. És a dir, aquí podem parlar del Pla territorial d'equipaments comercials tranquil·lament.

Segona qüestió. Miri, com que durant la Comissió hi ha hagut una excel·lent relació amb vostè, jo volia abans demanar la paraula per contradiccions. Nosaltres —m'imagino que no ha sigut un error en la seva interpretació—, nosaltres no estem en contra de les comarques. És com si..., vostès estan a favor que aquí hi hagin comarques, no els diré que estan en contra de les polaritats del Pla d'ordenació territorial de Catalunya. És a dir, en definitiva, l'única cosa que diem és: les comarques sí, però ens sembla que hi ha un altre àmbit més adequat.

En definitiva, senyores diputades, senyors diputats, el que aquí plantejàvem és que en sis mesos es fes un nou pla territorial sectorial d'equipaments comercials, d'acord amb les disposicions de la Llei que nosaltres marcàvem, que era amb la participació d'aquesta comissió. Ens agradaria saber si alguna cosa ens pot dir el Grup de la majoria al respecte. Ja sé que vostè ha sigut molt concisa, molt resumida en això, i ja ens ha dit que no ens diria massa coses, però, si vostè ens donés informació, els grups de l'oposició li ho agrairíem: si es farà un nou redactat, si es farà en un temps determinat, si vostè té notícies o no en té... En definitiva, naturalment, vostè pot usar la informació com millor cregui i sigui convenient, però per nosaltres és important marcar un terme perquè es faci un nou pla amb participació.

Moltes gràcies.

El president

Deixa a votació l'esmena 69, que és la que acaba de defensar?

El Sr. Novella i Izquierdo

Sí, sí, perdó, senyor president.

El president

Torn en contra, la diputada senyora Neras.

La Sra. Neras i Plaja

Sí, gràcies, senyor president. En primer lloc, senyor Novella, li demano excuses per la meua defensa abrandida de les comarques. Bé, hi ha a vegades que el cor es posa per sobre del cap i hi ha moments, doncs, que hi ha temes que no té sentit defensar-los amb aquest abrondament que l'he defensat jo, que vostè..., realment el sentit era diferent. Per tant, m'excuso i, en tot cas, rectifico.

Bé, pel que fa a l'esmena 69, és evident que forma part de tota la filosofia que vostè ha anat, al llarg del procés de les seves esmenes, intentant aclarir, i molt correctament. Vostè volia una nova comissió i que aquesta comissió fos la que, a partir d'ara, a partir de l'aprovació

2696

de la Llei, fos, d'alguna manera, qui redactés o estigués, doncs, redactant el nou pla. Això, evidentment, no serà així. El Pla, ho repeteixo, ha estat publicat, ha estat en tràmit d'allegacions, les allegacions s'estan estudiant i, per tant, està en un procés. En conseqüència, és evident que no podem acceptar aquesta esmena.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per defensar les esmenes 70, 71, 72 i 73, té la paraula, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Per defensar, com ha dit vostè, les disposicions transitòries: la quarta, la que fa referència a la quarta, la cinquena, la sisena i la setena.

A la de la disposició transitòria quarta, la voluntat del Grup d'Esquerra Republicana és d'actualitzar les dades del Pla territorial. Com s'ha denunciat –i no només el Grup d'Esquerra Republicana, sinó diferents grups–, aquestes dades eren envellides, eren obsoletes, i, el que dèiem, és a dir, unes dades obsoletes porten a uns resultats imprecisos i, sovint, falsos. I entenem que la voluntat és que, amb aquesta disposició transitòria, en el moment que es disposi de les noves dades estadístiques de Catalunya, en el termini de dos anys, el Govern faria aquesta revisió del Pla, bàsicament pel que fa referència, en aquest cas, a les dades.

La cinquena és que es desenvoluparà en els pròxims mesos..., el concepte «sis mesos», com a terme màxim per part del Govern, i el concepte de municipi turístic, ja que en el Pla es detalla concretament que els municipis turístics seran beneficiaris de la implantació de grans superfícies, i, per tant, no creiem..., creiem que s'ha de desenvolupar aquest concepte, perquè és un concepte ambigu i no està reflectit en cap tipus de reglamentació ni decret del Govern.

La sisena és la que fa referència, concretament, a l'article sisè d'Esquerra Republicana de Catalunya, a la necessitat d'un impost, i el que venim a demanar és que, per tal de reglamentar la presentació del Projecte de Llei, que es desenvolupi l'impost –l'article 6– en el termini de sis mesos.

I, finalment, les esmenes a la disposició transitòria setena també fan referència a l'impost, i és que no tindrà efectes fins al proper exercici.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra, té la paraula la diputada senyora Neras.

La Sra. Neras i Plaja

Sí, gràcies, senyor president. Bé, en primer lloc, dir-li al senyor Puigcercós que queda clar en l'article 8 del text del Projecte que el Pla es revisarà cada quatre anys, però, a més a més, se'n podrà fer una avaluació cada dos anys per tal d'actualitzar-lo. Per tant, a mi em sem-

bla que queda recollida, d'alguna manera, la preocupació que ell manifesta en aquesta esmena 70.

Pel que fa a l'esmena 71, que vostè diu que el Govern desenvoluparà reglamentàriament el concepte de municipi turístic establert a l'article 72, jo aquí al costat tinc retallat tot l'article 72 de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, que penso que està plenament claríssim i desenvolupat el que és un municipi turístic.

Quant a les esmenes 72 i 73, crec que no cal que torni a parlar-ne: el tema de l'impost ha estat a bastament posat de manifest en aquest debat i, per tant, les seves esmenes són congruents amb les que vostè han intentat incorporar en el tema de l'impost, però, evidentment, després de la transaccional a què hem arribat en el tema de l'impost, nosaltres votarem en contra d'aquestes esmenes.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Passem ara, perquè les disposicions transitòries d'agregació final no tenen esmenes, al preàmbul. Hi ha una esmena transaccional que afecta pràcticament tot el text del preàmbul, que ha sigut firmada per tots els grups, llevat –si la meua informació és correcta– del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, que no l'ha signada i, per tant, la seva esmena al preàmbul, que és la 74... (*Veus de fons.*) Perdó? (*El Sr. Novella i Izquierdo s'adreça al president de l'escò estant, sense fer ús del micròfon.*) Vol escoltar l'esmena? D'acord. Per tant, el secretari primer, que procedeixi a llegir l'esmena.

El secretari primer

Sí, gràcies, senyor president. És una macroesmena transaccional, perquè afecta les esmenes que van de la 74 a la 81 –perquè la d'Iniciativa és la 82, que és al títol; per tant, no forma part d'aquesta transacció–, i consisteix a modificar profundíssimament el preàmbul que està previst en el text del Dictamen. Text del Dictamen que té deu paràgrafs, el preàmbul, mentre el preàmbul final en té dotze, com a conseqüència de la supressió de dos paràgrafs del Dictamen, creació de quatre, modificació de dos i, a més a més, tots els que no es modifiquen estan afectats per millores lingüístiques.

Per tant, si el senyor president no hi té inconvenient, podríem llegir tot el text tal com queda, perquè així les senyores i senyors diputats sabran exactament què és el que es posa a votació.

El president

D'acord. Endavant. (*Remor de veus.*)

El secretari primer

Bé, si el coneixen les senyores i els senyors diputats...

La Sra. Neras i Plaja

Sí, perdó, senyor president. Jo, si hi ha algun grup que ho vulgui es pot llegir, però...

El president

És que ho ha demanat el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, que es llegís.

La Sra. Neras i Plaia

Jo he fet arribar al Grup d'Iniciativa tot el nou redactat del preàmbul. L'única cosa que lamento, i me n'excuso –ja li ho he anat a dir–, és que totes les esmenes que hi havia al preàmbul han estat transaccionades, excepte la 74, del Grup d'Iniciativa, que per un descuit meu i molt d'última hora m'he oblidat de fer-los-la signar.

Per tant, jo li demanaria que s'hi volgués incorporar, però a més a més el text sí que realment l'hi he fet arribar, igual com l'he fet arribar a tots els grups. Penso que no caldria llegir-lo.

El president

Senyor Novella, té la paraula.

El Sr. Novella i Izquierdo

Senyor president, voldria facilitar el tema, no complicar-lo, però, és clar, sense tenir-ne coneixement, si no es vol llegir, sense tenir-ne coneixement no puc decidir si m'hi sumo o mantinc l'esmena. Naturalment, no era coneixedor d'aquestes signatures que s'han fet i, per tant, no he pogut decidir.

El president

Per tant, en demana la lectura. Doncs, el secretari primer ha de llegir el preàmbul.

El secretari primer

Sí, gràcies, senyor president. Amb els condicionants que s'han explicat, el preàmbul diria: «L'evolució de la situació del sector comercial, des de l'entrada en vigor de la Llei 3/1987, del 9 de març, d'equipaments comercials, l'experiència desenvolupada en la seva aplicació i les previsions de la Llei 7/1996, del 15 de gener, d'ordenació del comerç minorista, que introdueix l'obligació de sol·licitar una llicència comercial prèvia a la implantació dels establiments comercials de gran superfície, aconsellen la publicació de la present Llei.

»La nova Llei s'insereix en la línia que va assenyalar al seu moment la Llei 3/1987 i que va contribuir, sens dubte, a una millora de l'ordenació espacial del comerç i a una participació dels diversos estaments socials implicats en la planificació de les implantacions de grans superfícies.

»En l'exposició de motius de la Llei 3/1987 es deia que les necessitats espacials del desenvolupament de l'activitat comercial venien determinades per una multiplicitat de variables, i, una vegada més, es tracta d'aconseguir l'equilibri necessari entre els diversos interessos que hi concorren.

»En efecte, la nova Llei vol fomentar un sistema de distribució eficient que assegui l'aprovisionament dels consumidors amb el millor nivell de serveis possible i el mínim cost de distribució, i que permeti la millora

continuada en els preus, en la qualitat i en les condicions d'oferta i servei; un sistema de distribució eficient a partir de la lliure i lleial competència dels agents i en el qual les petites, les mitjanes i les grans empreses comercials puguin concórrer de forma equilibrada.

»En aquest sentit, la nova Llei pretén una ordenació espacial del comerç, amb una especial atenció al comerç urbà, com a eix de l'equilibri territorial de Catalunya en l'àmbit comercial, i estableix les mesures de foment per a la seva modernització, que poden adoptar els ajuntaments i el Govern de la Generalitat.

»D'una altra banda, la Llei determina el règim per a la instal·lació dels grans establiments comercials, i en modifica el concepte segons les noves formes d'establiments comercials i les bases de població.

»La Llei estableix l'obligació de sol·licitar una llicència comercial per als projectes d'instal·lació dels grans establiments comercials, i condiciona el seu atorgament a l'ordenació espacial del comerç i a una anàlisi ponderada respecte a l'existència d'un equipament comercial en l'àrea d'influència en què es pretengui implantar el nou establiment, i la seva oportunitat d'acord amb la millora que la seva obertura suposi per a la lliure competència, com també els possibles efectes negatius que pugui representar per al petit comerç existent.

»D'acord amb el que estableix la Llei 23/1983, del 21 de novembre, de política territorial, la Llei introdueix un mecanisme de planificació com a element vertebrador per a aquests tipus d'instal·lacions que tan directament incideixen en els interessos econòmics i socials, i es preveu la possibilitat de suspensió de les llicències en el cas d'elaboració d'un pla territorial sectorial d'equipaments comercials, per a evitar possibles especulacions que puguin distorsionar les finalitats que es volen assolir. La Llei determina l'abast i el contingut d'aquest pla, que ha de constituir la peça fonamental per a l'ordenació del comerç minorista català.

»La Llei assegura la participació dels municipis, dels comerciants i dels consumidors, tant en el procés d'elaboració d'aquest pla territorial d'equipaments comercials com en la seva concreció en el planejament urbanístic i en el procediment d'anàlisi de les sol·licituds de les llicències comercials, a través de la Comissió d'Equipaments Comercials.

»La Llei crea una taxa per la tramitació de la llicència comercial, la qual és justificada per la complexitat dels mateixos expedients i l'increment dels costos per al seu estudi. La Llei preveu també, en ordre de la seva repressió, les possibles infraccions que es puguin cometre com a conseqüència de l'incompliment dels seus preceptes i les sancions a què donaran lloc aquests incompliments, com també la mesura cautelar de tancament dels establiments o la suspensió del seu funcionament.

»Les disposicions transitòries preveuen les situacions en les quals poden trobar-se els interessats a l'entrada en vigor d'aquesta Llei, segons que hagin sol·licitat o obtingut, si escau, l'informe favorable previ a la petició de la llicència municipal d'activitat dels establiments a què es refereix l'article 10 de la Llei 3/1987, del 9 de març, com també les actuals comissions territorials

2698

d'equipaments comercials assumeixin les funcions consultives corresponents fins a la constitució de les noves comissions.»

El president

El diputat senyor Novella em demana la paraula, i cal que es pronunciï sobre el preàmbul que acaba de ser llegit pel secretari primer, i si retira o no retira l'esmena que tenia viva...

El Sr. Novella i Izquierdo

Senyor president, nosaltres retirem l'esmena i agraïm l'esforç del secretari en la lectura.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Anem, doncs, a procedir a les votacions. La senyora Neras em demana la paraula?

La Sra. Neras i Plaja

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor Novella, per acceptar aquesta transaccional i incorporar-s'hi, però crec que hi ha un error, que parla de «la constitució de les noves comissions», i hauria de dir «de la nova comissió».

El president

En singular i no en plural?

La Sra. Neras i Plaja

En singular, perquè és en coherència amb la comissió que s'ha aprovat en el text del Projecte de Llei.

El president

Hi ha inconvenient per part dels portaveus? *(Pausa.)*

El secretari primer

Per tant, així, la transacció acabaria dient: «...assumeixin les funcions consultives corresponents fins a la constitució de la nova comissió», en singular.

El president

Hi han dues esmenes al títol de la Llei, la 82 i la 83, del diputat senyor Novella i del diputat senyor Morera. Senyor Novella, per defensar la seva esmena al títol de la Llei.

El Sr. Novella i Izquierdo

Sí, senyor president, seré molt breu. L'esmena nostra anava en el sentit que, donat que dintre de la Llei hi ha tot el tema d'equipaments comercials, però amb especificitat hi estaven els grans establiments, ho volíem marcar. Però, en el sentit que ha anat la discussió, retirem aquesta esmena.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Té una esmena, també, el Grup Mixt: el senyor Morera, per defensar l'esmena o pronunciar-se sobre aquesta.

El Sr. Morera i Tanyà

No farà falta, senyor president. En la mateixa línia que qui m'ha precedit en la paraula, retirariem l'esmena a favor de la transaccional.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Morera.

Procedirem a la votació. Voldria recordar a totes les senyores diputades i senyors diputats que comprovi cada un l'activació de la seva targeta, amb l'encesa de la petita llum groga que té cada targeta a la seva dreta, perquè no tinguem dificultats en el moment de la votació. Dono un moment perquè puguin comprovar si aquesta activació de la targeta de cada un de les diputades i diputats s'ha produït.

Iniciariem, per tant, la votació. Recordar, també, que la primera votació la farem sobre l'esmena número 19, a l'article segon, que l'havíem votada, però que l'hem anul·lada perquè era una votació secreta. Per tant, si les senyores diputades i els senyors diputats em segueixen, procediríem ara a iniciar la votació, amb l'esmena número 19 a l'article número 2.

Comença la votació.

L'esmena número 19 a l'article segon ha quedat refusada per 47 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció. *(El Sr. Novella i Izquierdo demana per parlar.)* Em demana la paraula el senyor Novella. *(Remor de veus.)* Procuri activar la seva targeta.

El Sr. Novella i Izquierdo

Tenim un diputat que no ha pogut efectuar la votació. *(Remor de veus.)*

El president

La té activada, ja; tothom té la targeta activada. *(El Sr. Camps i Rovira demana per parlar.)* Senyor Camps?

El Sr. Camps i Rovira

Senyor president, li asseguro que ho he comprovat en tres o quatre votacions: tinc la targeta activada, s'encén la llumeta del costat dret i, quan vostè diu «S'inicia la votació», el «present» no s'encén. Ara ho he provat; votaré des d'un altre escó i, per tant, per mi podem continuar.

El president

Moltes gràcies, senyor Camps, per la seva col·laboració en aquestes votacions. *(Remor de veus i rialles.)* Anem a votar l'esmena número 20.

Iniciem la votació.

L'esmena número 20 ha estat refusada per 20 vots a favor, 60 en contra i 27 abstencions. Procedirem ara...

El Sr. Guilot i Miravet

Hi ha un diputat que no ha pogut votar, i no trobo raonable...

El president

Pot canviar-se d'escó a veure si...

El Sr. Guilot i Miravet

Jo no trobo raonable que es vagi aprovant, i es vagin prenent decisions, si hi ha gent que no pot votar i està al Ple. No ho trobo raonable.

El president

Jo he demanat per tres vegades, senyor Guilot, portaveu del Grup d'Iniciativa, que els diputats em diguessin si tenien activades les targetes. (*Remor de veus.*) Ara la té activada, ja? Ho provarem, però la llumeta groga la té encesa? (*Pausa.*) D'acord.

Anem a votar el text de l'article número 2.

Iniciem la votació.

(*La Sra. Neras i Plaja s'aixeca per parlar.*)

La Sra. Neras i Plaja

Senyor president, només per fer avinent –suposo que això ja es donava per entès– que hi va haver un error a l'hora de publicar la primera publicació del Dictamen de la Comissió i, per tant, hi ha una correcció en la...

El president

Ja s'ha dit en començar el debat de la Llei.

Iniciem la votació. És el text de l'article 2, amb la modificació que ara, de nou, ens ha recordat la senyora diputada.

Per 86 a favor, cap en contra i 21 abstencions, el text de l'article número 2 ha quedat aprovat.

Anem ara a votar les esmenes a l'article tercer. Començarem per les esmenes 21, 22, 25 i 26, del Grup d'Iniciativa - Els Verds, si les podem votar conjuntament.

S'inicia la votació.

Aquestes tres esmenes ha estat refusades per 48 vots a favor, 60 vots en contra i cap abstenció.

Hem de votar l'esmena número 24, però d'acord amb la petició feta en el transcurs del debat, votariem en primer lloc la part primera de l'esmena i, en segon lloc, la part segona de l'esmena.

Iniciem la votació.

Aquesta primera part de l'esmena número 24 ha quedat aprovada per 108 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

Votarem seguidament la segona part de l'esmena número 24.

Iniciem la votació.

Aquesta segona part de l'esmena número 24 ha quedat refusada per 48 vots a favor, 61 vots en contra i cap abstenció.

Votarem ara el text de l'article número 3.

S'inicia la votació.

El text de l'article ha estat aprovat per 92 vots a favor, 9 en contra i 6 abstencions.

Les esmenes 27, 28, 29 i 30 han estat retirades.

Votarem ara les esmenes 31, 34, 35, 36, 38, 39..., no, 38, 43, 44 i 45, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, llevat que hi hagi la petició d'alguna votació separada.

El Sr. Novella i Izquierdo

Senyor president, si no ho he entès malament, vostè ha mencionat la número 34, i no és del nostre Grup: és d'Esquerra Republicana.

El president

Perdó, sí. Per tant, repeteixo: 31, 36, 38, 39... (*veus de fons*), 36, 38, 43, 44 i 45.

Iniciem la votació. (*Pausa.*) Què passa?

El Sr. Clofent i Rosique

Hi ha votació separada...

El president

S'ha demanat, ho he preguntat abans... He entès que era la indicació de vot del seu Grup. (*Remor de veus.*)

39 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció: aquestes esmenes han sigut refusades.

Lamento la meua interpretació del senyal del portaveu del Grup Socialista, que en veure el dit amunt he entès que indicava el sentit de la votació del seu Grup. (*Rialles.*)

A veure, procedirem ara a votar les esmenes 32, 34, 41, 42..., i prou, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Perdó, no m'aixequin el dit (*rialles*), aixequin la mà, perquè em penso que indiquen el seu vot. (*El Sr. Novella i Izquierdo demana per parlar.*) Digui'm...

El Sr. Novella i Izquierdo

Senyor president, per demanar votació separada de l'esmena 34.

El president

Doncs, votarem en primer lloc les esmenes d'Esquerra Republicana... (*El Sr. Clofent i Rosique demana per parlar.*) Què? Més votacions separades? D'acord, senyor Clofent.

2700

El Sr. Clofent i Rosique

Nosaltres, senyor president, 32 i 42, per una banda, i 34 i 41, per una altra.

El president

Les hem de votar una per una. (*Remor de veus.*) Les votarem per separat, perquè hi ha creuament.

L'esmena número 32.

S'inicia la votació.

L'esmena número 32 ha sigut refusada per 46 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Votarem ara l'esmena número 34.

S'inicia la votació.

Aquesta esmena ha sigut refusada per 9 vots a favor, 60 en contra i 39 abstencions.

Votarem ara l'esmena número 41, del mateix Grup.

S'inicia la votació.

Aquesta esmena número 41 ha sigut refusada per 21 vots a favor, 60 en contra i 27 abstencions.

L'esmena número 42.

S'inicia la votació.

Aquesta esmena ha sigut refusada per 47 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Ens manca votar l'esmena 35 i l'esmena 39, del Grup Mixt. Si no hi ha oposició, les votarem les dues conjuntament. (*Pausa.*)

S'inicia la votació.

Les esmenes 35 i 39 han sigut refusades per 32 vots a favor, 60 en contra i 16 abstencions.

Procedirem ara a votar la transaccional que afecta l'article 4 i l'article 7.

Iniciem la votació de la transaccional.

L'esmena transaccional ha sigut acceptada per 92 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions.

Procedirem ara a iniciar la votació de l'article cinquè... (*Veus de fons.*) Perdó, la votació del text de l'article quart.

Iniciem la votació.

El text de l'article quart ha quedat aprovat per 92 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions.

Procedim ara a votar les esmenes...

El vicepresident primer

17 en contra i cap abstenció.

El president

17 en contra i cap abstenció; sí, ja ho he dit així.

A l'article número 5, esmenes 45, 47 i 48. Les tres són del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Iniciem la votació d'aquestes tres esmenes.

Aquestes tres esmenes han sigut refusades per 17 vots a favor, 61 en contra i 31 abstencions.

Procedim ara a votar el text de l'article 5.

S'inicia la votació.

El text de l'article número 5 ha quedat aprovat per 92 vots a favor, 1 vot en contra i 16 abstencions.

Iniciem la votació de les esmenes a l'article sisè. L'esmena 49, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

S'inicia la votació.

L'esmena número 49 ha sigut refusada per 16 vots a favor, 61 en contra i 30 abstencions.

L'esmena 50 ha estat retirada. L'esmena 51 forma part d'una transacció; per tant no la votem, queda retirada amb la transacció.

L'esmena número 52, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, que junt amb la... No, són a l'article 6. L'esmena número 52.

Iniciem la votació.

L'esmena número 52 ha sigut refusada per 17 vots a favor, 61 en contra i 31 abstencions.

Procedirem ara a votar el text de l'article número 6.

Iniciem la votació.

El text de l'article número 6 ha sigut aprovat per 92 vots a favor, 9 en contra i 8 abstencions.

Comencem a votar les esmenes a l'article número 7. En primer lloc, l'esmena 53, l'esmena 56... No, perdó, l'esmena 53 i prou; l'esmena 53, a l'article número 7.

Iniciem la votació.

L'esmena ha sigut refusada per 17 vots a favor, 87 en contra i 4 abstencions.

Votarem ara l'esmena número 52, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya..., 53 bis, perdó, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Iniciem la votació.

L'esmena 53 bis ha sigut refusada per 17 vots a favor, 87 en contra i 4 abstencions.

Votarem ara les esmenes 54, 56 i 57, del Grup Socialista.

S'inicia la votació.

Aquestes tres esmenes han sigut refusades per 38 vots a favor, 60 en contra i 9 abstencions.

La 51 i la 58 i 59 són objecte de transacció. Per tant, anem a votar les transaccions, que ja han sigut llegides abans.

S'inicia la votació d'aquestes esmenes transaccionals.

Aquestes esmenes transaccionals han sigut aprovades per 91 vots a favor, 1 en contra i 16 abstencions.

Votarem ara el dictamen del text de l'article número 7.

S'inicia la votació.

El text de l'article 7 ha sigut aprovat per 92 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions.

Votarem ara, a l'article número 8, l'esmena 60, del Grup d'Iniciativa - Els Verds.

S'inicia la votació.

L'esmena número 60 ha sigut refusada per 8 vots a favor, 88 en contra i 12 abstencions.

Procedirem a votar el text de l'article 8 i també dels articles 9 i 10, que no tenen esmenes.

S'inicia la votació.

El text dels articles 8, 9 i 10 han sigut aprovats per 93 vots a favor, cap en contra i 16 abstencions.

Procedim ara a iniciar la votació de les esmenes a l'article 11. En primer lloc, l'esmena número 61, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

S'inicia la votació.

L'esmena 61 ha sigut refusada per 20 vots a favor, 62 en contra i 27 abstencions.

L'esmena 62, del Grup Mixt.

S'inicia la votació.

L'esmena número 62 ha sigut refusada per 12 vots a favor, 62 en contra i 34 abstencions.

L'esmena número 63, del Grup d'Iniciativa - Els Verds.

S'inicia la votació.

Aquesta esmena número 63 ha sigut refusada per 44 vots a favor, 62 en contra i 1 abstenció.

Votarem ara el text de l'article número 11.

S'inicia la votació.

El text de l'article número 11 ha sigut aprovat per 90 vots a favor, cap en contra i 16 abstencions.

Hem de votar l'11 bis, que incorpora l'esmena transaccional. Per a coneixement dels portaveus, ho repeteixo: és l'11 bis, que incorpora l'esmena transaccional.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena 11 bis transaccional ha sigut..., aquest nou article, perdó, ha sigut aprovat per 94 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions.

Votarem ara el text de l'article... No, ja està, no cal, no cal.

Anem ara a l'esmena 64, que és una altra transaccional, que constitueix un nou article, que se'n diu article 12. És així? (*Veus de fons.*) Que substitueix l'article 12.

Iniciem la votació d'aquesta transaccional.

Aquesta esmena transaccional ha sigut aprovada per 101 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

Votarem ara el text dels articles 13 i 14, que no tenen esmenes.

S'inicia la votació.

El text dels articles 13 i 14 ha sigut aprovat per 93 vots a favor, cap en contra i 16 abstencions.

Les esmenes 65 i 66, en base a una transaccional, havien sigut..., i 67, han sigut retirades.

Per tant, posarem a votació l'esmena número 68, del Grup Socialista.

Iniciem la votació.

L'esmena 68, del Grup Socialista, ha sigut refusada per 47 vots a favor, 62 vots en contra i cap abstenció.

Les disposicions addicionals 1, 2 i 3 no tenen esmenes. Per tant, procedirem a la seva votació.

El text de la disposició addicional ha sigut aprovat per 93 vots a favor, 8 en contra i 8 abstencions.

Ara iniciem la votació de les esmenes a les disposicions transitòries. La primera és l'esmena 69, del Grup d'Iniciativa - Els Verds.

Iniciem la votació.

L'esmena 69 ha sigut refusada per 20 vots a favor, 61 en contra i 27 abstencions.

Votarem ara les esmenes a les noves disposicions transitòries, les esmenes 70, 71, 72 i 73.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 16 vots a favor, 62 en contra i 31 abstencions.

Procedirem ara a la votació del text de les disposicions transitòries.

S'inicia la votació.

Aquestes disposicions han sigut aprovades per 92 vots a favor, 1 en contra i 16 abstencions.

Queden per votar, abans de votar el preàmbul, la disposició derogatòria i la disposició final.

Iniciem la votació de la disposició derogatòria i la final.

Aquestes disposicions, derogatòria i final, han sigut aprovades per 92 vots a favor, cap en contra i 16 abstencions.

I, per últim, votem el preàmbul de la Llei, d'acord amb l'esmena transaccional, que ha sigut llegida abans pel secretari primer d'aquesta Mesa, i el títol de la Llei, conjuntament, i haurem acabat les votacions.

Iniciem la votació.

El preàmbul i el títol de la Llei han sigut aprovats per 98 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

Acabat el tràmit de votació de la Llei, queda, com a tràmit parlamentari encara pendent, que els grups parlamentaris que ho desitgin poden explicar el seu vot. Algun grup parlamentari vol explicar el seu vot? (*Remor de veus.*)

Si no és així, es suspèn la sessió fins aquesta tarda a dos quarts de cinc.

2702

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i dos minuts i es reprèn a tres quarts de cinc i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i per la lletrada Sra. Andreu i Fornós i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Declaració institucional sobre l'Any Europeu contra el Racisme

Vull, en primer lloc, llegir una declaració institucional sobre l'Any Europeu contra el Racisme.

«No és la primera vegada que el Consell de la Unió Europea es pronuncia sobre la necessitat de lluitar contra el racisme i la xenofòbia. Atesa, però, la persistència de les actituds racistes i xenòfobes, que posen en perill els principis bàsics de la democràcia i la convivència i amenacen la cohesió econòmica i social a diferents indrets de la Unió Europea, el seu Consell va decidir declarar l'any 1997 Any Europeu contra el Racisme. Aquesta celebració té el propòsit d'involucrar tots els països membres de la Unió en actes destinats a sensibilitzar l'opinió pública sobre la importància i les conseqüències que poden arribar a tenir les actituds discriminatòries per raó de raça, color, religió i origen nacional i ètnic.

»El Parlament de Catalunya, conscient de la importància que té per a la convivència pacífica dels pobles l'eradicació d'aquestes actituds, s'hi ha pronunciat en contra en diverses ocasions. Avui vol reiterar els seus anteriors pronunciaments tot donant suport a la iniciativa de la Unió Europea, a la vegada que encoratja les institucions públiques, les entitats privades i els mitjans de comunicació a donar a la celebració de l'Any Europeu contra el Racisme el relleu que es mereix i a promoure iniciatives positives per fomentar la tolerància i lluitar contra el racisme i la xenofòbia.»

Preguntes

Iniciarem el capítol de preguntes. En primer lloc amb preguntes al Consell Executiu, i el continuarem després amb les preguntes al president de la Generalitat.

Preguntes relatives al desplegament de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra (tram. 310-00185/05, 310-00186/05 i 310-00187/05)

La pregunta número 7, presentada pel diputat senyor Corbacho, ha sigut retirada; la pregunta número 8, presentada també pel diputat senyor Corbacho, ha sigut retirada, i la pregunta número 9, també presentada pel mateix diputat, ha sigut retirada.

Pregunta sobre la inclusió de la branca administrativa comercial a l'institut d'ensenyament secundari Daniel Blanxart, d'Olesa de Montserrat (Baix Llobregat)

Passarem, per tant, a la pregunta número 10, sobre la inclusió de la branca administrativa comercial a l'institut d'ensenyament secundari Daniel Blanxart, d'Olesa de Montserrat, del Baix Llobregat, presentada pel Grup Popular. Té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Oleart, per un temps màxim de dos minuts i mig.

El Sr. Oleart i Comellas

Senyor conseller d'Ensenyament, el Grup Popular està interessat a saber en quina situació es troba la inclusió de la branca administrativa comercial a l'institut d'ensenyament secundari Daniel Blanxart, d'Olesa de Montserrat, ja que les notícies que tenim són que en la modificació del Mapa escolar es pretén treure aquestes especialitats.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula el conseller senyor Hernández.

El conseller d'Ensenyament (Sr. Josep Xavier Hernández i Moreno)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, en l'actualitat, el Departament d'Ensenyament està acabant de concretar la proposta d'oferta de formació professional, que es farà pública properament. Per a la seva redacció definitiva se sotmetrà primerament, a través d'una roda de consultes, a la consideració de totes les organitzacions i institucions que hi són relacionades, així com els agents econòmics i socials del sector i de la zona directament afectats, per tal d'aconseguir el consens més ampli possible.

El que és un fet és que ara funciona la branca administrativa en aquest institut; que puc assegurar amb tota rotunditat que continuarà funcionant també l'any vinent, i que en aquesta redacció definitiva, que encara està pendent —com us acabo de dir—, d'aquestes consultes i d'aquestes conclusions, es tindran molt en compte dos factors que concorren clarament en aquest cas: un, l'existència, ja, d'aquesta branca i, per tant, d'espais de professorat i d'alumnes, i un altre, el fet que per l'Ajuntament d'Olesa i per la comunitat educativa s'hagi fet una sol·licitud de la continuïtat d'aquesta branca.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Oleart.

El Sr. Oleart i Comellas

Moltes gràcies, senyor conseller. Amb això que ens diu vostè sembla que, com a mínim, per a l'any que ve està assegurada la continuïtat d'aquestes tasques d'ensenyament, aquestes assignatures dintre la formació professional administrativa.

Jo voldria recordar-li, senyor conseller, que l'Ajuntament d'Olesa de Montserrat va prendre un acord unànim de totes les forces polítiques, de l'arc parlamentari —allà hi ha el Partit Socialista, CiU, Esquerra Republicana i Partit Popular—, i totes van coincidir en la necessitat que per la història que comporta ja aquest institut a Olesa, i no solament a Olesa sinó als pobles del voltant, com són Martorell i Esparreguera, per tant vol dir que hi ha una comarca important d'alumnes, doncs, que fos imprescindible que en aquest Mapa escolar, aquesta modificació o nou estudi del Mapa escolar es tingués en compte aquesta continuïtat.

Per tant, jo voldria encoratjar el conseller d'Ensenyament, que sempre està, doncs, amb tota atenció, estudiant els temes que són competència d'aquesta zona del Baix Llobregat nord que, com vostè sap, està castigada especialment per l'atur i que, per tant, la formació professional —administrativa i d'altres branques— és important perquè la nostra joventut tingui un futur més esplendorós, que no oblidés aquesta petició que ha fet l'Ajuntament d'Olesa de Montserrat, que té el suport de tota la societat civil d'aquests pobles i també, lògicament, de l'Associació de Pares, que tinc entès que li han enviat, a vostè, una sollicitud perquè els pugui rebre, els pugui explicar *in situ* quina és la situació real i que, en tot cas, doncs, hi prengui el màxim interès.

Jo, per descomptat, la contestació de vostè l'agafo amb especial gratitud, perquè en principi tenim assegurada la continuïtat de l'any que ve, però sí insistir-li que aquesta no és la inquietud de la comarca ni d'Olesa de Montserrat sinó la continuïtat futura en aquest Mapa escolar, que també reculli aquestes assignatures en el centre d'Olesa de Montserrat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a una nova intervenció, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, com he dit, us acabo de dir en la meua intervenció anterior, no puc, en aquests moments, anar donant resposta, una a una, a les peticions o les inquietuds de cada poble, per dues raons: una, perquè el Mapa és un tot, i una altra, perquè està encara pendent d'aquestes consultes que us he dit.

Però sí que podeu tenir la seguretat, i transmetre-la així a la comarca, independentment dels meus contactes amb la gent que ha sol·licitat una entrevista amb mi, que segur, segur que serem molt sensibles a aquestes dues

circumstàncies: una, el fet que aquesta branca ja existeix ara, i una altra, a aquesta petició unànime que la comunitat educativa d'Olesa i l'Ajuntament d'Olesa ens han fet arribar.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Preguntes relatives a l'inici de les obres de construcció d'un mur de contenció de terres en el pk 8,600 de la carretera C-1413 al seu pas per Rubí (tram. 310-00260/05) i a la data prevista per a dur a terme les actuacions per a la millora de la seguretat viària en el tram de la carretera N-152 situat a la sortida del túnel de Terradelles (tram. 310-00201/05)

La pregunta número 11 ha sigut retirada, les números 12 i 13 han sigut posposades, i la pregunta número 14, retirada.

Per tant, li toca el torn a la pregunta número 15. Pregunta sobre els criteris emprats per escollir els símbols esmentats al llibre *Símbols de Catalunya*, presentada pel diputat Pere Jordi Piella, del Grup Socialista. Té la paraula el senyor diputat per formular la pregunta.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. Només una puntualització. La pregunta número 14, evidentment, s'ha retirat, però perquè una part d'aquesta pregunta ja s'havia contestat en la darrera sessió i el conseller..., és a dir, per un problema també de cortesia amb el conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals no són considerats símbols de Catalunya els quatre monestirs reials

Si vostè m'ho permet, senyor president, com que també la propera pregunta és meua passaria primer a formular la 16 i després la 15, si a vostè li va bé.

El president

La 16 i la 15.

El Sr. Piella i Vilaregut

Primer la 16, si li va bé, eh?

El president

El conseller que l'ha de contestar també és el mateix conseller.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, fa poc temps la Generalitat de Catalunya va editar un llibre, que es diu *Símbols de Catalunya*, que en aquests sím-

2704

bols hi posa, doncs, la bandera, *Els segadors*, l'Onze de Setembre, Montserrat, les institucions del Govern, Sant Jordi, la sardana, el pi de les tres branques, els castellers, la barretina, la flama del Canigó i l'art romànic.

Bé, és un criteri com un altre. El que estic veient, per exemple, aquí, és que hi ha temes potser que són importants a la història de Catalunya o, com a mínim, dintre la seva simbologia, com poden ser els monestirs reials, que no surten enlloc. La pregunta és: per què aquesta relació?, i per què els monestirs reials, com el de Ripoll, no entren en aquesta relació de símbols de Catalunya?

El president

Té la paraula, per contestar la pregunta, l'honorable conseller senyor Trias.

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

Senyor president, senyores i senyors diputats, la determinació, el nombre d'aquests símbols procedeix de l'exposició *100 anys de catalanisme*, commemorativa del centenari de les Bases de Manresa, i va ser una tria feta pels membres de la Comissió que va ser creada en el seu dia per la Generalitat. Aquest és el motiu i no pas cap altre.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Piella.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor conseller. Miri, jo li he fet una pregunta, vostè me'n contesta una altra, però, vaja, en definitiva el problema és el mateix.

Pel que es diu en el pròleg d'aquest llibre, aquest llibre pensa ser un llibre formatiu dintre del tema catalanista; crec que valdria la pena que fóssim una mica seriosos. Hem de ser conscients que el moviment catalanista..., doncs, entre ells hi ha l'Almirall, concretament també Morgades, Collell, *la Veu de Catalunya*, i concretament, al seu moment el monestir de Ripoll va ser el mateix que el monestir de Colònia va ser per al nacionalisme alemany. Aquí el que sembla és que hi ha un cert concepte orwellià de la història; és a dir, segons què hi entra, segons què toca i segons què no toca.

Jo crec que la història de Catalunya també està lligada a la història d'Aragó, i després sembla que tot el que es lliga amb els comtes reis o el que ens lliga amb Poblet, amb Santes Creus, amb Sant Cugat, sembla que hi hagi una certa por d'esmentar-ho. Jo crec que valdria la pena que si realment volem formar la gent la formem bé, i evidentment, expliquem la història tal com és, no la història com potser voldríem que hagués set, que no ha set d'aquesta manera.

És purament aquesta observació que voldria fer sobre aquest llibre, concretament, que li esmento.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies. Per a una nova intervenció, té la paraula el senyor conseller.

El conseller de la Presidència

Sí, la veritat és que ja es posa en el pròleg del llibre i a la presentació; símbols de Catalunya, s'explica que els símbols oficials reconeguts per llei són la senyera, la diada nacional de l'Onze de Setembre, l'himne d'*Els segadors*, i que altres símbols s'han fet a través d'una selecció que va fer aquesta Comissió commemorativa de les Bases de Manresa, i escolti, la gent que va fer aquesta selecció va ser el secretari general del Departament de Cultura, l'alcalde de Manresa, el director del Centre d'Història Contemporània de Catalunya, el senyor Josep Maria Ainaud de Lasarte, el senyor Joan Colomines i Puig, el senyor Joaquim Ferrer i Roca, el senyor Albert Manent, el senyor Josep Millàs, el senyor Joan Rigol i el senyor Josep Termes.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris emprats per a escollir els símbols esmentats al llibre *Símbols de Catalunya*

Senyor diputat, per a la segona pregunta, té la paraula. La número 15.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, en definitiva, tampoc vol dir que, siguin unes persones o unes altres, doni que sigui més versemblant la historiografia o no ho sigui. La pregunta que li faig és: per quin criteri es van prendre aquests i no uns altres?, perquè, evidentment, vol dir que, en definitiva, podríem tenir tantes històries de Catalunya com comissions es fessin, i evidentment, això, com a mínim, és poc rigorós i poc seriós, al meu entendre.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo crec que ens podríem passar tota la vida discutint això perquè, evidentment, aquesta selecció no l'he feta pas jo, l'han feta aquestes persones, aquesta Comissió, que els va semblar que els símbols més adients eren aquests. Evidentment vostè pot opinar que n'hi havien d'afegir uns altres, no? És una cosa opinable, em sembla molt bé. Bé, escolti, això és així i ni jo li portaré la contra a vostè ni als que van fer aquesta selecció.

El president

Per a una segona intervenció, vol repreguntar el senyor Piella? Hi té dret.

El Sr. Piella i Vilaregut

Sí, senyor president. Miri, senyor conseller, això li faig perquè, evidentment, si vostè agafa aquest llibre, ara ja només entrant en el fons, és una espècie de calaix de sastre. Miri, quan parlem del pi de les tres branques, després parlem de l'excursionisme, del moviment escolta, fins i tot de la pujada a l'Everest. Ja em dirà quina relació hi ha entre el pi de les tres branques i la pujada a l'Everest. Els escolars que mirin aquest llibre s'assabentaran que Picasso, doncs, ballava sardanes i anava amb barretina; no jo crec que, en definitiva, sigui el principal d'en Picasso. I concretament, quan parlem de les institucions de Govern concretament parlem del call, dels jueus..., és a dir, hi ha aquesta idea de calaix de sastre.

Miri, això no seria massa important perquè, concretament, aquí tinc un llibre editat després de la Guerra Civil, que es diu *Símbolos de España*, editat per l'Editorial Magisterio Nacional, que, en definitiva, evidentment, doncs, al cap d'uns quants anys, quan s'ha fet l'anàlisi d'aquest llibre de *Símbolos de España*, més aviat ha servit, diguem-ne, per ridiculitzar-los. A mi em preocupa perquè l'editorial d'aquest llibre era una editorial, diguem-ne, anònima, no esquitxava ningú, però és que aquest llibre està editat per Presidència i està editat, diguem-ne, per la Generalitat. No creu que seria millor que fóssim més rigorosos en l'edició de llibres que, en definitiva, en certa manera, comprometen el president de la Generalitat i comprometen també la Generalitat? Jo crec que valdria la pena ser més curosos perquè, evidentment, la història també la fan d'aquí un quant temps i potser aquest tipus de llibres i la Generalitat no en sortiran pas massa ben parats.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies. Per a una nova intervenció, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de la Presidència

Miri, no, fins ara estava mitjanament d'acord amb vostè que se n'hi poden posar uns o altres, però jo, sincerament, crec que aquest llibre, *Símbols de Catalunya*, no conté cap mofa ni cap cosa que posi en entredit la institució de la Generalitat i no fa fer el ridícul a ningú.

Una altra cosa és si vostè pensa que hi podrien haver altres símbols que s'hi podrien incloure, però no estic d'acord amb aquesta apreciació última que vostè fa, que això pugui assemblar-se a aquesta altra cosa que vostè diu, que després al cap d'un any ho llegeixes i et sembla ridícul. Jo li asseguro que això no sembla gens ridícul. Jo crec que són uns símbols que són molt nostres. Això no fa riure; jo no sé si vostè ho troba ridícul, jo no ho trobo gens ridícul, sincerament.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Preguntes acumulades relatives al recàrrec dels preus de la prestació de serveis acadèmics universitaris per al curs 1996-1997 (tram. 310-00215/05 i 310-00216/05)

La pregunta número 17 ha sigut posposada. Per tant, la pregunta número 18, sobre l'import del recàrrec del 50% dels preus de la prestació de serveis acadèmics universitaris per al curs 1996-1997, presentada pel Grup Socialista: té la paraula, per formular la pregunta, la diputada senyora Montserrat Duch.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, em temo que aquesta segona pregunta del Grup Socialista substantiada avui passa del conreu de l'imaginari col·lectiu, al qual feia referència el meu company Pere Jordi Piella, a una cosa bastant més prosaica, que fa referència a l'establiment de taxes, en aquest cas per serveis universitaris.

És la segona vegada que el Grup Socialista treu a debat aquesta qüestió –ja vam tenir oportunitat de perdre una esmena de retirada de l'article sisè del Projecte de llei pel qual es fixaven els preus públics–, i volem insistir al voltant del mateix. A més a més, fa poc, sembla, que s'estan distribuint als grups parlamentaris un conjunt de cinc mil signatures d'estudiants afectats que protesten amb relació a això.

És per tots aquests motius que el Grup Socialista vol conèixer quin és l'import d'aquest recàrrec del 50% dels preus, en el cas dels estudiants de segona carrera, i si se'n permet l'acumulació amb la pregunta 25, voldríem conèixer, també, quines són les justificacions del Govern pel que fa a l'aplicació del recàrrec esmentat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. El senyor conseller està d'acord amb l'acumulació de les dues preguntes?

El conseller de la Presidència

Completament d'acord, gràcies, senyor president. Senyora diputada, senyors diputats, la xifra total són 40 milions de pessetes i afecta mil alumnes; d'aquests mil alumnes, cinc-cents, aproximadament –576, exactament–, corresponen a la Universitat de Barcelona.

Com veu vostè, aquest..., no té cap voluntat recaptatòria, aquest recàrrec del 50%; el que sí que em sembla, que ajuda a fer plantejaments d'equitat: quan una persona es troba que l'Administració pública ja li ha pagat una carrera, em sembla d'una certa lògica que hi hagi un increment en la segona carrera. Sap vostè, a més, que s'ha excepcionat això quan la segona carrera és la continuació..., es pot considerar la continuació d'una primera, no? Per tant, sincerament, jo li diria que els motius són uns motius d'equitat, que jo crec que és important anar introduint.

El president

Per repreguntar, té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Duch i Plana

Sí, gràcies, senyor president. Senyor conseller, segurament és normal que no acabem de coincidir en aquesta valoració.

Reconeix que són 40 milions. Inicialment, els estudiants afectats ja ho sabien, això. I en algun dels suplements gratuïts que es distribueixen pels campus universitaris, els estudiants afirmaven com era una mesura precipitada, irresponsable, que fa que l'Administració recapti molt poc però que perjudica molt els estudiants afectats. Suposo que vostès mateixos van ser conscients, en el desenvolupament d'aquesta mesura, que era precipitada, en el sentit que s'havia aplicat als estudiants amb efectes retroactius, fins i tot de cursos anteriors, i després s'ha hagut de procedir al retorn i només ha afectat els estudiants de primera..., d'aquest curs 96-97.

Nosaltres estem d'acord amb el que diuen els estudiants. Pensem que és..., que és escassament pedagògica, que en tot cas probablement discrimini en funció del nivell adquisitiu, que segurament lesiona la igualtat d'oportunitats... Perquè, senyor conseller, suposo que coincidirem que estudiar una segona carrera, en el nostre país, a les acaballes del segle XX, amb les mancances del sistema de preinscripció..., és un luxe? No és un luxe. No és un luxe, i en qualsevol cas aquests estudiants han contribuït ja en un 20% del cost dels seus estudis. Són estudiants que tenen un excel·lent expedient acadèmic –perquè només hi accedeixen el 5% de les places que s'oferten cada any–, tenen un excel·lent expedient acadèmic: jo m'he entretingut a veure quina mitjana tenen de tall els estudiants que hi entren per aquesta via i moltes vegades estan dos punts per sobre de la mitjana amb què s'accedeix..., amb què accedeixen els estudiants procedents de COU.

Per tant, pensem que s'hauria en tot cas de replantejar, en un context de negociació del sistema de taxes. Vostè reconeix que no té afany recaptatori. Nosaltres pensem que segurament el finançament del sistema universitari s'hauria de replantejar seriosament i, per tant, considerem que és una mesura aïllada, anunciada el mes de juliol, sense publicitat, sense cap mena de negociació amb la població afectada, absolutament inoportuna i desafortunada, com el mateix Govern ha reconegut, havent de procedir les secretaries de les universitats –provocant una bona disbauxa i un bon aldarull des del punt de vista del seu funcionament administratiu– a retomar uns diners que van haver de cobrar per ordres del Comissionat.

Moltes gràcies.

El president

Per contestar la segona pregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de la Presidència

Senyor president, senyora diputada, senyors diputats, la veritat és que no és que nosaltres ens haguem retractat

o haguem canviat les coses: han sigut algunes universitats que ho havien aplicat malament les que s'han vist obligades a tornar unes quantitats que havien aplicat malament i que havien fet una interpretació, jo crec, errònia de la voluntat que es tenia. Que és evident que és il·lògic que una persona que ha començat la carrera, doncs, que llavors se li vulgui fer pagar: era els que començaven la carrera de bell nou, no?

Vostè diu: «Escolti'm, és lògic que discrepem en aquest tema.» Jo ho trobo molt poc lògic, que discrepem en aquest tema, no? Això permet que hi hagin 40 milions més, i 40 milions que serveixen... No, no, perdoni'm, això són uns diners que serveixen perquè les tarifes als altres alumnes siguin més baixes; és a dir, això no són uns diners que generen un estalvi, sinó que, això, el que permet és que les tarifes a les altres universitats i a la primera carrera siguin més baixes. I a mi em sembla, absolutament, que això és una cosa d'una lògica absoluta.

Vostè em pot dir que treuen molt bones notes, que... –em sembla molt bé–, vostè em pot dir que quan una carrera és continuació d'una altra... –també em sembla lògic–; ara, un recàrrec de la xifra que és aquest –que evidentment és una xifra, quan s'agafa amb el cost total del que costa aquesta carrera..., és baixa, eh?–, vostè no em pot dir que no sigui una mesura d'equitat. I jo crec que en moltes ocasions –ja ho vaig dir l'altre dia, i ho torno a repetir aquí–, jo crec que vostè confon la gratuïtat amb l'equitat. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

— Preguntes relatives a la celebració d'un espectacle taurí i d'una festa «campera» a Figueres (Alt Empordà) (tram. 310-00224/05 i 310-00225/05)

Passem a la pregunta següent... La pregunta número 19 ha sigut retirada. La pregunta número 20 també ha sigut retirada. La pregunta número 21 ha sigut posposada.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la commemoració de l'any 1997 com a Any Europeu contra el Racisme i la Xenofòbia

Correspon el torn ara a la pregunta número 22, sobre la commemoració de l'any 1997 com a Any Europeu contra el Racisme i la Xenofòbia, presentada pel Grup d'Iniciativa - Els Verds: té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. El molt honorable president del Parlament acaba de llegir la declaració institucional sobre el que és el fons d'aquesta pregunta, sobre la declaració de 1997 com a Any Europeu contra el Racisme i la Xenofòbia. La nostra pregunta és com pensa el Govern de la Generalitat commemorar aquest Any?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per respondre aquesta pregunta, té la paraula l'honorable conseller de Benestar Social, el conseller senyor Comas.

El conseller de Benestar Social (Sr. Antoni Comas i Baldellou)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, el Govern de la Generalitat té per costum, té per norma, adherir-se a totes les propostes, a totes les consideracions que fan tant la Unió Europea, com la UNESCO, com les Nacions Unides, i així ho ha anat fent en els darrers anys, i també aquest any, en proclamar l'Any Europeu contra el Racisme i la Xenofòbia, ho ha fet.

Va estar presentat el programa de la Unió Europea, els últims dies del mes de gener, i a començament del mes de febrer nosaltres vàrem establir el preprograma del que havíem de fer. El primer punt era constituir una comissió catalana per a aquest any; comissió que té una molt àmplia representació, i havíem de donar un temps suficient perquè totes les entitats invitades a adherir-se a aquest acte, doncs, ho poguessin fer. Això, ja estem rebent les darreres adhesions, i és previst que el 8 d'abril hi hagi al Palau de la Generalitat un acte de constitució d'aquest comitè català, la presidència del qual ostentarà el president de la Generalitat, i a partir d'aquí començaran totes les activitats que hi han previstes en aquest moment, més les que es puguin afegir en funció de les aportacions que, a través d'aquesta comissió, existeixin.

Hi ha tant previstes actuacions per als nostres adolescents i joves –reactualitzant la maleta pedagògica que ja es va introduir fa uns anys–, com un bus-tràiler contra el racisme –que farà, doncs, el recorregut per diverses parts de Catalunya–, com l'actuació a través del teixit associatiu, etcètera. Per tant, hi ha un ample..., un ample..., activitats que vostè pot conèixer, segurament –i, si no, amb molt de gust jo li ho facilitaré després–, a les quals, com dic, se n'hi pot afegir qualsevol altra que la comissió que es constituirà el dia 8 cregui adient.

Nosaltres pretenem aprofitar aquest Any, perquè creiem que sí, com he dit, és costum de la Generalitat adherir-se a totes les invitacions que ens fan els organismes europeus, aquest any creiem que és molt important que aprofitem la sensibilització de cara al nostre poble, de cara que aquesta situació de la intolerància, del racisme, realment no s'inscrigui entre nosaltres. Per tant, pensem aprofitar ben bé l'actuació d'aquest Any.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Senyor conseller: com més aviat millor –vostè ja ha donat una data–, diguin el programa d'aquest Any. A més de totes les coses que vostè ha suggerit, jo li recordo que hi ha un seguit

d'acords parlamentaris, presos per unanimitat, que parlen, justament, de temes relacionats amb aquest Any.

Hi han les mocions subsegüents del maig del 95 i del maig del 96 a interpellacions que vostè va contestar sobre, justament, la política amb relació al Pla interdepartamental d'immigració, en què hi havia punts directament relacionats amb la lluita contra el racisme i la xenofòbia, amb punts tan concrets com l'atenció especial a l'habitatge per als treballadors estrangers extracomunitaris; hi ha les recomanacions explícites dels informes del Síndic de Greuges –les hem anat recollint des de l'any 1989, i em penso que són recomanacions explícites importants–; hi ha alguns temes particulars que algun altre conseller, avui present aquí, també havia tingut..., hi havia parat atenció, com és per exemple la discriminació dels gitanos joves a moltes discoteques a Catalunya, i la voluntat de totes les administracions de ser dràstics i severos per evitar que continuï havent-hi aquest tipus d'actes de discriminació. Altrament seria una mena de joc –diria– relativament poc elegant que, d'una banda, celebréssim institucionalment un any europeu de lluita contra el racisme i no connectéssim en les nostres polítiques quotidianes amb tot allò que ens permet dir que lluitem, efectivament, contra el racisme.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per a una nova intervenció, té la paraula el conseller senyor Comas.

El conseller de Benestar Social

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, ja li he donat la data, i li he donat les explicacions per les quals no ha pogut fer-se abans, ni era convenient, perquè s'havia de donar oportunitat que totes les entitats que vulguin col·laborar-hi hi puguin ser representades, en aquest comitè català. Ara, una cosa són les actuacions que farem per tot Catalunya i un altre aspecte –que hi té ha veure, i que realment s'hi pot afegir–, són les actuacions de la Comissió Interdepartamental de Lluita contra el Racisme i la Xenofòbia. El conseller que els parla, la setmana que ve, entregarà al Parlament l'informe de l'actuació d'aquests tres darrers anys i, també, dels acords que el Govern de la Generalitat va aprovar ahir mateix –tres nous programes. Per tant, aquesta és una qüestió que s'hi va treballant; nosaltres anem treballant amb seriositat en aquest tema –i això, com vostè coneix, no és tan sols una apreciació del conseller que li parla, sinó que és una constatació del que diuen totes les entitats i totes les persones que formen part del Consell Assessor en Matèria d'Immigració.

Per tant, aquesta és l'actuació que es farà, i espero, realment, com abans he dit, que aprofitem l'Any...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Benestar Social

Gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre quina valoració es fa del debat sobre l'estat de les autonomies, tingut recentment al Senat

Acabat el capítol de preguntes al Consell Executiu, iniciem el capítol de preguntes al molt honorable senyor president. La primera pregunta al molt honorable senyor president de la Generalitat és sobre quina valoració es fa del debat sobre l'estat de les autonomies, tingut recentment al Senat, presentada pel Grup Mixt; té la paraula per formular la pregunta el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, la setmana passada, al Senat i en comissió, va tenir lloc el debat sobre l'estat de les autonomies, on simbòlicament, pel que s'ha dit, s'ha permès parlar en llengua vernacle. M'agradaria saber si vostè ha tingut la sensació de predicar en el desert o, en qualsevol cas, quina valoració en fa, del debat.

Gràcies, senyor president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Miri, el debat en el Senat crec que va anar com podia anar. En tot cas, el que queda molt clar és que és molt difícil que un debat d'aquestes característiques es pugui fer cada any; el que passa és que el Reglament del Senat ho preveu, no? I jo hi anava, doncs, simplement –potser vostè em dirà que és predicar en el desert–, a explicar la nostra posició; ho vaig fer..., la nostra posició, vull dir, la posició del Govern de la Generalitat, en tot cas. Ho vaig fer, i encara que, efectivament, de vegades pot semblar que es prediqui en el desert, jo penso que, de tota manera, fent-ho, avancem en la percepció que en el conjunt de l'Estat es té del que és Catalunya. Naturalment, cada vegada, com més es percep, més conflictiva és, de vegades, la reacció, però això és senyal, de vegades, també, precisament, que hi va haver una percepció nova.

En tot cas, em va semblar que, encara que fos amb el risc d'anar a predicar en el desert, era la meua obligació d'anar-hi.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Si fem cas de les reaccions al seu discurs, dins i fora del Senat, penso que hem de concloure, president, que efectivament vostè va predicar al desert, on ningú no escolta o, pitjor encara, escolten només allò que els interessa. Vostè, senyor Pujol, no va fer un mal discurs; el que passa és que, quan aquest discurs s'ha fet mil vegades en català i en espanyol, en

prosa i en vers, ara i ara fa cent anys, i quan la resposta és sempre la de la sordesa, la de la indiferència, la de la incomprensió, haurem d'arribar a la conclusió que, per més discursos que fem, Espanya ni escolta ni escoltarà mai Catalunya.

Per això ha sorprès el nostre Grup que en la celebració del centenari del 98, l'any vinent, triï l'eslògan: «Escolta, Espanya», tot recordant Maragall, l'avi. I l'avi Maragall no el van escoltar, ni l'Espriu, ni ningú que de bones maneres hagi intentat fer veure als espanyols que Catalunya és una cosa diferent i que, per tant, ens pertocuen uns drets que ara tenim negats. Espanya no escolta Catalunya, president; Espanya escola Catalunya, i d'això sí que en sap; s'hi dedica amb fruïció i ho fa bé, massa bé. I a més, té la voluntat de continuar-ho fent i amb la màxima discreció possible, com vostè mateix reconeixia en comentar una moció, vençuda per les forces de l'imperi, que pretenia publicitar l'esforç fiscal de cada comunitat. Perquè, a més d'escolar-nos, cal que continuem essent els insolidaris dolents de la pellícula. I si, mentre ells ens escolen, nosaltres ens escarrassem que ens escoltin, això no acabarà bé.

Pertoca, doncs, president, plantejar-nos si és necessari continuar predicant en el desert, o anar per feina i explicar als catalans que Espanya està molt bé com a país veí. És hora, president, d'arribar al final de la poesia de Maragall i dir, com ell: «Adéu, Espanya.»

Gràcies, senyor president.

El president

Per a una nova intervenció, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, jo li admeto que és un discurs que de vegades pot resultar fatigant, perquè un té la sensació, efectivament, com diu vostè, que no és prou escoltat. Té tota la raó, vostè, quan diu que el Partit Popular va votar contra una resolució que havien presentat els senadors de Convergència i Unió i que tenia tota la lògica, precisament, en un moment que de vegades se'ns titlla de..., allò que «los catalanes se lo llevan todo», no? I bé, justament es tractava de fer llum sobre això i veure què passava.

Jo, per tant, a vostè, el comprenc molt bé, però de tota manera li vull dir que si alguna cosa s'ha fet en aquest país durant els últims anys i en el conjunt del catalanisme polític del segle que ara s'escola, doncs, bé, li he de dir que em sembla que ha estat fent-ho d'aquesta manera. Perquè, és clar, vostè diu: «Hem d'anar per feina.» Què vol dir «anar per feina», senyor Tugues? –què vol dir «anar per feina»? Vull dir, concretament, de què es tracta, «anar per feina»? La veritat és que, si algun resultat ha aconseguit el catalanisme polític, l'hem aconseguit per aquesta via de negociació, de diàleg, diguem-ne, de vegades, repeteixo que fatigant; de vegades, és evident, provocant grans reaccions, molt injustificades, però que, cada vegada que es produeixen, jo cada vegada estic més convençut que és que alguna cosa devem representar i que alguna cosa els devem fer; per tant, com més s'enfaden en un cert sentit, més positiu és –i sé que això escandalitzarà algú, però d'ai-

xò n'estic absolutament convençut—, i per aquí nosaltres, doncs, seguirem.

En tot cas, li vull dir una cosa, senyor Tugues: em van escoltar a mi més que al senyor Colom, i per tant, jo penso que ja és un mèrit, doncs, que, encara que sigui amb un cert risc de fer veure als altres que no et senten... —que sí que et senten, que sí que et senten, encara que facin veure que no—, em sembla que és el camí que hem de seguir, una vegada i una altra i una altra, i així ho seguirem fent, d'anar insistint. I sobretot, dintre de Catalunya, actuar també dintre d'aquesta línia constructiva i anar, doncs, construint el cos de la nostra nacionalitat.

Gràcies.

El president

Em demana la paraula el senyor Colom per al·lusions. (*Rialles.*) Mig minut, senyor Colom, per al·lusions.

El Sr. Colom i Colom

Serà exactament així de breu, senyor president. Bé, el van escoltar més, el president de la Generalitat, perquè va tenir tot el temps que va voler per intervenir, que no pas el senyor Colom, que va tenir, exactament, com a senador en representació d'aquesta cambra, només tres minuts.

Però em sembla, president de la Generalitat, president de Catalunya, que el van escoltar a vostè i es va escarrassar en va, i em van escoltar a mi i em vaig escarrassar en va, però que el discurs que fa el diputat Tugues és el discurs que vostè mai ha volgut entendre en aquesta cambra i fora d'aquesta cambra, que és que l'Estat espanyol, Espanya, per més que s'hi escarrassi vostè o el senyor Colom...

El president

Senyor Colom, senyor Colom...

El Sr. Colom i Colom

...no escolta Catalunya...

El president

...per al·lusions, sí, però per..

El Sr. Colom i Colom

I si us plau, no desconsideri la veu dels diferents portaveus que hi van haver en aquella cambra.

Gràcies, senyor president.

(*El president de la Generalitat demana per parlar.*)

El president

El president Pujol té la paraula per al·lusions, també.

El president de la Generalitat

Escolti, cap desconsideració. Només, simplement, dir que em sembla a mi que la política que vostès fan,

doncs, no pot tenir, avui per avui, cap mena d'eficàcia. Però no és cap desconsideració, li ho ben asseguro.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les negociacions fetes per a reduir el dèficit acumulat de la sanitat a Catalunya

Anem a la segona pregunta: pregunta a l'honorable president de la Generalitat sobre les negociacions fetes per a reduir el dèficit acumulat de la sanitat de Catalunya, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per formular la pregunta, la diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, quan es van fer els acords per al finançament de la sanitat, l'any 1994, es va fer un sanejament dels deutes anteriors i Catalunya va cobrar la seva part. En aquell moment es partia, doncs, d'una situació zero. El mateix conseller Alavedra va dir aleshores que amb aquell acord es podria arribar a una eliminació del dèficit de la sanitat pública catalana. Això no s'ha complert, sinó que en tres anys hem acumulat un dèficit superior als 300.000 milions de pessetes, si bé el conseller Trias diu que aquesta no és la quantitat.

Quants milions són, senyor president? Com pensen resoldre-ho? Aviat farà un any dels acords per a la investidura del senyor Aznar. Què hem aconseguit, després d'un any, per reduir el dèficit de la sanitat catalana, i què li ha demanat ara, el president Aznar, que resolgui en dues o tres setmanes? Quants diners li reclama, senyor president de la Generalitat?

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Primera, jo no he dit que es resolgués això en dues o tres setmanes, com ja he precisat bé a la premsa d'avui i d'ahir, no? Però, a part d'això —el que passa és que no he tingut temps—, volia preparar, per contestar-li a vostè, volia preparar la resposta que a una pregunta quasi idèntica a aquesta, abans d'ahir, va donar el president de la Junta d'Andalusia, el senyor Chávez. Perquè resulta que, efectivament, el 94 va passar això que diu vostè, i després no s'ha repetit, i per tant, després, nosaltres, i Andalusia i València —per dir tres comunitats que es troben especialment afectades—, hem acumulat..., no aquest endeutament que es diu, però sí un dèficit la quantitat del qual va lligada —i només aleshores ho podem dir— al reconeixement de deute que faci l'any següent l'Insalud. Quan el senyor Chávez, i nosaltres, i el senyor Zaplana, i tots plegats, i espero que el Partit Socialista, el PSOE, fem tota la pressió suficient

2710

i ens diguin quin és el reconeixement de deute que fa l'Insalud per a aquests tres anys, aleshores li podrem contestar amb precisió aquesta pregunta que vostè fa. Jo i el senyor Chávez, amb molt de gust tots dos.

El president

Per repreguntar, té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Figueras i Siñol

Senyor president, estem al Parlament de Catalunya, i aquí del que parlem és de la gestió del Govern de Convergència i Unió, del seu Govern, a la Generalitat de Catalunya. Vostè mateix, senyor president, l'octubre de 1995 va afirmar que un dels fruits de la seva col·laboració amb els socialistes havia estat el finançament de la sanitat, que havia estat molt important per a Catalunya. Ens van enganyar el 1994, quan ens van dir que s'havia aconseguit un bon acord? Ens enganyen ara? O ens enganyaran quan ens intentin vendre el pacte que aconsegueixin amb el Partit Popular?

Senyor president, els ciutadans i ciutadanes de Catalunya tenen dret a total transparència en tot el que afecta els diners públics. Vostè no m'ha contestat quin és el dèficit real i, si no ensenyen els números, potser és perquè nosaltres tenim raó. Nosaltres estem en condicions de demostrar que el dèficit acumulat arriba i supera els 300.000 milions de pessetes. Tenim les xifres, i nosaltres diem, igual com diuen molts experts, que una de les raons que s'hagi arribat fins aquí és la mala gestió. El mateix conseller Rius ha dit, segons diu la premsa, que a Catalunya s'ha gastat més i s'ha racionalitzat menys.

El cert, senyor president, és que, a pesar del que ens varen voler vendre, els pressupostos de l'Estat per a 1997 no contemplen cap increment respecte del que ja estava pactat, i ni tan sols han aconseguit els 60.000 milions que l'exministre Solbes estava disposat a reconèixer i als quals el Partit Popular es va oposar dient que això ja ho faria el nou Govern.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per a una nova intervenció, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Precisament perquè estem en el Parlament de Catalunya hem de parlar d'aquelles coses que afecten Catalunya, i de vegades, en algun moment, per exemple l'any 95, les coses que en sanitat afectaven Catalunya passaven pel PSOE, i el PSOE va incomplir l'any 95 l'acord que, en canvi, havia complert el 94; el va incomplir. Per tant, d'allà arrenca, precisament, una part d'aquests problemes. Després hem continuat, ara, amb aquestes negociacions –no acabades, evidentment, gairebé ni començades, s'ha de dir, això és veritat– amb el Partit Popular; però en aquell moment va ser el PSOE el que es va negar a això. I de fet hem de dir que, realment, els números sobre els quals després el PP ha treballat per tal de negar-nos segons quines peticions han

estat els números que li va passar el PSOE. Qui enganya qui, no ho sé; no sé si el PSOE al PP o el PP al PSOE. El que sí que sabem és que a nosaltres –ni a nosaltres ni a Andalusia ni a València– no se'ns reconeixen els deutes que van lligats, repeteixo, al reconeixement de deute que s'havia fet abans i que ara no fa l'Insalud, i que esperem que farà.

Quant al tema del deute que hi pugui haver, li torno a dir el que ja li va dir ahir el conseller Trias, a vostè o a algun altre diputat d'aquest Parlament, en el sentit que vostès sumen tota una sèrie de coses que no es poden sumar, perquè hi ha unes coses que són, realment, el deute directe del Servei Català de la Salut, però també hi han les coses referents als hospitals, els quals tenen el seu deute particular, fruit de la seva gestió, la qual cosa no vol dir que ens n'haguem de desinteressar, però que no és un deute pròpiament del Servei Català de la Salut ni de la Generalitat.

La negociació que estem pressionant, efectivament, encara que no posant –com s'ha dit algunes vegades– cap mena de termini immediat, si bé és cert que això no es pot allargassar eternament i no podem permetre que s'allargassi eternament, però sense posar, de moment, en aquests moments, encara, data fixa –com alguns ens han atribuït–, aquestes negociacions, les hem d'enfocar, per una banda, en la línia, com sempre, de la suficiència, d'aquesta suficiència que durant els anys de govern del PSOE tampoc no es tenia en compte, encara que després, moltes vegades, es reconeixia. Es reconeixia d'una manera molt relativa, perquè després ens volien fer creure que havien estalviat 150.000 milions de pessetes...

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps, lamento dir-li-ho.

La tercera pregunta... (*El conseller de Sanitat i Seguretat Social demana per parlar.*) El senyor conseller de Sanitat... Ho lamento molt, però en el temps de preguntes al president és el president el que contesta. (*Remor de veus.*) Hi ha una altra raó: no és diputat, el senyor conseller. (*Remor de veus.*)

La tercera pregunta al molt honorable president és sobre la sobirania compartida... (*El Sr. Camp i Batalla demana per parlar.*) Senyor Camp...

El Sr. Camp i Batalla

Senyor president...

El president

Jo entenc, senyor Camp, que els consellers del Govern poden parlar sempre que vulguin en els seus torns d'intervenció.

El Sr. Camp i Batalla

No, senyor president, el Reglament és claríssim en aquest extrem: el Govern pot intervenir en qualsevol debat que succeeixi...

El president

Obrirà torn. El senyor conseller, si intervé, obrirà torn.

El Sr. Camp i Batalla

I per allusions, és claríssim, senyor president, que pot...

El president

Per allusions, jo entenc que no, però...

El Sr. Camp i Batalla

Donc, pel que entengui el senyor president, la presidència, però... (*Rialles.*)

El president

Em demana la paraula? (*El conseller de Sanitat i Seguretat Social s'aixeca per parlar.*) Doncs, vinga, obre torn; en aquest moment que intervé, obre torn. Li pot contestar la diputada que ha preguntat, és evident.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, per allusions. Jo, en tot cas, una cosa és el que un diu i, a vegades, el que s'interpreta. Jo no he dit mai que a Catalunya gastem més i que a més a més no hàgim racionalitzat. I per tant, li podria..., si vol, algun dia ens veurem amb la senyora diputada, i li demostrarem que a nivell de cost unitari nosaltres gestionem millor que la resta de l'Estat espanyol. I si no, si quelcom s'ha reconegut –i ho han reconegut ells, ho han reconegut els socialistes, l'última ministra ho ha reconegut– és que a Catalunya es gestiona més bé que en altres llocs, perquè tenim els instruments per fer-ho.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. La senyora diputada té la paraula.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Jo ja he dit que eren paraules del conseller senyor Rius, segons que deia la premsa; em refereixo a un article d'*El País* del dia 14 de març que diu textualment: «Diferentes expertos del propio consejero de Sanidad, Eduard Rius, han reconocido que el modelo sanitario catalán es más caro, y que el enorme déficit que arrastra la sanidad catalana se debe en parte a una deficiente financiación, pero también a que en Cataluña se ha gastado más y se ha racionalizado menos.» Això, a més a més, senyor president, obeeix a un estudi d'experts impulsat per ESADE, que en moltes coses, quan analitza les despeses de les diferents comunitats autònomes, diu aquestes coses.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la sobirania compartida

Continuem amb la tercera pregunta al molt honorable senyor president, sobre la sobirania compartida, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula per formular-la el diputat senyor Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Pujol, què entén el president de Catalunya per sobirania compartida?

El president

El president de la Generalitat té la paraula per contestar.

El president de la Generalitat

En el debat sobre l'estat de les autonomies del Senat vaig dir que en determinat moment històric la personalitat diferenciada de Catalunya s'havia traduït en una sobirania compartida, que he de dir que, la veritat, és que els tractadistes no en diuen «sobirania compartida», sinó que en diuen «sobirania imperfecta», i entenen per això –els tractadistes–, entenen per això els tractadistes el tipus de sobirania que tenia Catalunya abans del 1714, que en realitat no era una sobirania d'Estat independent, no era una sobirania plena, però que el marge de poder polític que tenia, de cara a les decisions polítiques, de cara al poder administratiu i de cara al que avui en diríem les competències –molt més exclusives que no pas ara–, de cara al poder fiscal i, en aquell moment, fins i tot, de cara al poder militar li donaven la característica d'un Estat no en el ple sentit de la paraula, però sí amb molt més poder polític que no dóna l'Estatut d'autonomia actual.

La sobirania compartida a què jo feia referència com a fet històric –val a dir-ho, perquè tampoc la vaig reclamar així mateix en el Senat–, concretament, segons el tractadistes, no segons jo, és això.

El president

Té la paraula per repreguntar el diputat senyor Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Un cop més, després d'una nova època de donar recomanacions de com han de fer les coses a Madrid, vostè ens surt amb un avís, un advertiment a Espanya, només verbal, però, per tal de tranquil·litzar la mala consciència de la seva parròquia. I ja sabem el resultat real d'aquestes paraules, el mateix que el cas que li han fet a Madrid: res, o com diuen per la *Villa y Corte*: «un discurso muy interesante».

Vostè va aprofitar l'atenció dels mitjans de comunicació d'aquí i d'allí per intentar presentar-se un cop més com l'adalid de la transformació de l'Estat espanyol, mentrestant, però, Catalunya continua amb el marasme de ser una de quinze. O és que l'anunci que feia pocs

2712

dies després, de l'«Estat discrimina financerament» –vostè també ens dóna la raó–, no és això una confirmació que no és tant que les coses no van bé, sinó que les coses no van bé perquè vostè ha apostat per compartir via amb Extremadura o Cantàbria?

Potser seria l'hora de deixar de parlar de sobirania compartida per passar a exercir-la, i això, avui –i ja toca, senyor Pujol–, passa per una relació bilateral amb l'Estat a tots nivells, fiscal i financera, cultural i comunicativa, seguretat ciutadana i relacions amb la Unió Europea; és a dir, no haver de passar per un Consejo de Política Fiscal y Financiera o per un debat al Senat al costat de les dues darreres colònies africanes, Celta i Melilla, on, això sí, el deixen parlar en català aquell dia.

Senyor Pujol, sobirania compartida vol dir deixar de ser un de quinze, tal com ha deixat clar el lehendakari Ardanza en el darrer debat, no anant-hi. Catalunya no necessita un nou marc per entrar a Europa en condicions. Vostè només ens presenta d'amagatots, és allò de la realitat i de la realitat virtual, la satisfacció com a país normal o el *coitus interruptus* que esdevé cada dia més molest.

El president

Per contestar, amb una nova intervenció, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Fóra molt convenient que ens acostuméssim a no comparar-nos amb el País Basc, perquè això crea un estat d'ànim estrany i, a més, ens portaria, segons i com, a conclusions que tampoc serien massa positives o bé a expressar-nos en termes que els amics del País Basc no voldrien fer. O sigui, per tant, deixem de banda el que hagi estat la decisió del lehendakari Ardanza.

Per la resta, com pot comprendre, jo comparteixo en més d'un aspecte el que vostè diu i, de fet, ho vaig dir, només que, en comptes de dir-ho en el Parlament de Catalunya o dir-ho davant d'uns fidelíssims, ho vaig dir allà. Vaig dir que nosaltres no podíem acceptar un sistema en el qual resultés, un sistema que tant servia per resoldre el problema de Ceuta i de Melilla com el problema de Catalunya.

Bé, això, doncs vostè ho diu aquí i jo ho dic allà, i també té un cert valor i una certa importància que algú ho pugui dir allà, que algú tingui la força política suficient per anar-ho a dir allà. I de fet, només a base de dir-ho allà i a base de ser molt forts aquí i de negociar des d'aquí tot el que sigui, des de la sanitat, amb tots els inconvenients que ens puguem trobar, fins a la policia, fins als governadors civils, fins al que sigui, de mica en mica potser arribarem –almenys aquesta és la intenció que té Convergència i el govern de la Generalitat i el seu president– a una situació que ens vagi acostant a uns graus de poder polític –que en darrer terme poder polític vol dir sobirania– que ens puguin donar satisfacció.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la implantació de la formació professional proposada per la reforma educativa

La següent pregunta és sobre la implantació de la formació professional proposada per la reforma educativa, presentada pel Grup d'Iniciativa - Els Verds. Té la paraula per formular-la la diputada senyora Carme Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Molt honorable president, quina és la política del Consell Executiu pel que fa a l'aplicació de la formació professional, i em refereixo a tota la formació professional, pública i concertada.

Gràcies.

El president de la Generalitat

Doncs, miri, molt senzill: aplicar tant com es pugui la reforma en tot, tal com diu la Llei, també en tot, també en formació professional, i respectant al màxim possible el calendari. Vostè sap que, de molt, Catalunya, més que qualsevol altra comunitat autònoma, és qui el respecta, qui més aplica i més de pressa i més completament està aplicant la Llei.

Per tant, simplement, la resposta és aplicar la Llei.

El president

Per repreguntar té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Tolosana i Cidón

Bé, senyor president. Jo tinc dubtes que es faci una única política que serveixi per a aplicar la Llei. Jo en veig més d'una, de política, en veig dues; una, la dels principis, quan la Llei i allò que es deriva de la Llei parla de recuperar el prestigi de la formació professional –això ho diu la LOGSE i això suposa, com a instrument, la creació d'uns centres que en dèiem instituts d'ensenyament secundari, que trencaven l'aïllament de l'FP i suposava la dotació de recursos i també el reequilibri territorial que deia el Mapa de la formació professional i el Mapa, en general, de la reforma, i també la relació amb el món productiu. Això ho diuen els principis, això ho diu la Llei.

Però què diuen els fets? Els fets diuen que es trenca de bell nou aquella unitat que volíem aconseguir per tal d'aixecar aquest prestigi de la formació professional, i es fan, es concentren els centres d'FP i es fan uns centres on només es farà BUP, ESO i potser algun mòdul molt selecte d'FP. El reequilibri territorial s'abandona perquè es concentra l'oferta. I la relació amb el món productiu, sense la creació d'un consell de la formació professional –repetides vegades demanat– és una relació esporàdica, puntual i poc controlada.

També jo veig dues polítiques de gestió, a més a més: una, la que diu el conseller, i una altra la que apliquen els seus directors generals. Això crea desconcert, desprestigi per a l'Administració pública i, sobretot, entenc

que la Llei no diu que hi hagi d'haver una discriminació d'allò que és públic respecte a allò que és privat.

Per posar-li un exemple, al Bages se suprimeix l'oferta pública de cicles formatius a Sallent, a Sant Joan de Vilatorrada i a altres poblacions, i es concentra a Manresa, però en una resolució del DOGC del 14 de febrer ens trobem que hi ha una concertació de nou unitats d'FP a Navàs, a l'Escola Tècnico professional Diocesana, perquè fan avançament de la reforma, criteri que ja no serveix quan es tracta de l'Institut de la Llagosta, que està experimentant des del 93 la reforma, reconegut pel mateix Departament que ho fa amb èxit, i retira aquells cicles formatius.

Jo entenc que hi ha un estrany criteri aplicat que representa que allò que és privat sempre és millor que allò públic, i això no ho diu cap Llei, la reforma no parlava de l'afavoriment de la privada. Allò públic ha de ser subsidiari d'allò privat? Quin mapa resta per fer, quan el fem, si mentrestant ja es van prenent decisions que condicionen el mapa futur de la formació professional?

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies.

El president

Per a una nova intervenció, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Escolti, per començar, voldria que no s'insistís gaire..., bé, poden insistir-hi tot el que vulguin, naturalment, però aquesta idea que vostès diuen que l'escola pública no es té prou en compte, etcètera. Jo els recomano que llegeixin una circular que acaba de fer la Diputació de Barcelona dirigida a tots els ajuntaments perquè els passin a les seves escoles, per tal d'estimular la matrícula a l'escola pública, la Diputació de Barcelona, amb la qual cosa diu que l'escola pública és molt millor que la privada; diu que té més bons edificis, que té més bones *ratios*, que té més bon proveïment de tot. Ho dic perquè, això, la propera vegada que ens hagin de dir que afavorim l'escola privada en comptes de la pública, vostès abans posin-se d'acord.

Vostè diu que hi ha contradiccions. Doncs, miri, en el que podríem dir el sector que reclama una escola pública, n'hi ha tanta, que es fan manifestacions dient que abandonem l'escola pública i, per altra banda, la Diputació de Barcelona, notòriament socialista i d'Iniciativa, diu que és molt millor el proveïment, les escoles, els edificis, tota mena d'equipaments, etcètera, de l'escola pública; això per començar.

Per la resta, el que li vull dir –i el conseller ho ha aclarit prou clar– és que hi ha una única política, i si en un moment determinat hi pot haver alguna contradicció aparent o no dintre d'una conselleria –cosa que és perfectament normal i possible–, per això hi ha el conse-

ller, i si cal el president, per restablir la unitat d'acció, i el conseller ja va reestablir aquesta unitat d'acció. Unitat d'acció que va en la línia que no hi hagi per concentració una mena de grans centres politècnics ni tampoc de suprimir cicles formatius allà on funcionin, on hi hagi un nombre suficients d'alumnes. El que sí que cal, evidentment, és anar adaptant, i més en un temps de gran caiguda demogràfica i de canvis tècnics i de canvis geogràfics fins i tot pel que fa referència al tipus d'activitats productives, el que pot fer és que hagin d'anar canviant de tant en tant certes orientacions o certes localitzacions.

Tenim un problema ara, evidentment, i és que la LOGSE planteja, de fet, planteja la supressió de la formació professional 1, la Llei, la Llei que vàrem votar i que tothom va dir que era tan i tan bona –tothom no, el Partit Popular no ho va dir, però la resta de partits ho vàrem dir i encara ho diem–, bé, va suprimir de fet la formació professional 1, perquè la va substituir per l'ESO. I per tant ara ens trobem amb una caiguda de l'alumnat de formació professional, perquè, de fet, per entrar a la formació professional –de fet, l'equivalent del que abans era la formació professional 2– han de fer tot l'ESO o tot el batxillerat.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures a prendre per a garantir que l'adquisició de material de seguretat es faci a empreses legalment constituïdes

La darrera pregunta..., no, no és la darrera encara. La següent pregunta al molt honorable president és sobre les mesures a prendre per a garantir que l'adquisició de material de seguretat es faci a empreses legalment constituïdes, presentada pel Grup Popular. Té la paraula el diputat senyor Curto per formular-la.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat, encara que este tema que li plantejo és recurrent, lo dia 6 de març passat un determinat diari assegurava amb grans titulars que els departaments de Presidència i de Justícia van contractar a una companyia pirata –parlo i em refereixo a la descripció literal d'este mitjà de comunicació–, van contractar l'estudi de sistemes de vigilància i l'adquisició d'instruments policíacs.

I encara que jo, senyor president, sóc contrari, no sóc partidari d'utilitzar els mitjans de comunicació per a formular i emparar les nostres iniciatives parlamentàries –criteri que he procurat mantenir en virtut de les meues investigacions en lo passat–, avui i per la gravetat de la notícia no desmentida, per a *despejar* tots los dubtes i perquè una sollicitud d'investigació o de verificació que formuléssim qualsevol diputat equival a l'espera de trenta dies hàbils, d'acord amb el Reglament del Parlament, avui, deia, m'ha semblat necessa-

2714

ri trencar esta dinàmica de no emparar-nos en los mitjans de comunicació perquè per mediació del mateix president de la Generalitat poguéssim conèixer si és cert o no és cert que l'empresa Vanuatu, Societat Limitada, beneficiària d'estes adjudicacions és una empresa pirata i, per consegüent, presumptament illegal en les seves relacions amb l'Administració de la Generalitat.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Miri, en totes les actuacions de la Generalitat, com pot comprendre, ens subjectem a les prescripcions de la Llei de contractes de les administracions públiques, la Llei de l'any 95, i òbviament, si no es compleixen aquestes condicions no hi ha la possibilitat de treballar amb aquesta empresa, condicions que són des de les que van del caràcter estrictament mercantil fins a determinades, de vegades –com li ho diré, jo?–, determinades normatives sectorials, diguem-ne, que són necessàries per a determinades i molt específiques actuacions, com pot ser per exemple, en el cas de presons, no?

Bé, i naturalment, tot això..., després ens n'hem anat per les meses de contractació; o sigui que s'actua d'acord amb la més estricta legalitat, i així es va fer també en el cas de les empreses, d'aquestes empreses a les quals vostè fa referència, sobre les quals, per cert, ja de vegades contestant altres preguntes, ja s'ha informat en aquest Parlament. Aquestes empreses, és a dir els contractes que es van fer amb aquestes empreses es van fer en aquell moment d'una manera que aquestes empreses complien perfectament tots els requisits legals. Una altra cosa és que aquesta empresa, suposant que més endavant vulgui fer nous contractes, haurà d'adaptar-se, d'acord amb el que diu la llei, a noves exigències; però en el seu moment això es va fer d'acord amb la legislació vigent en aquell moment que és l'única que cal tenir en compte... *(Per raons tècniques no han quedat enregistrats els darrers mots de la intervenció del president de la Generalitat.)*

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Per la necessitat d'una resposta immediata, senyor president, en este cas no hi ha hagut ni investigació, ni verificació de cap document, i la pregunta la formulo perquè, evidentment, no tinc coneixement documentat del que jo aquí li he plantejat.

La seva resposta, senyor president, és prou clara. Si es desprèn de les seves paraules hem d'admetre la veracitat d'esta situació. És a dir, perquè no pot ser d'una altra manera, senyor president, la paraula de qualsevol membre del Parlament de Catalunya, en principi, mereix per a tots nosaltres tota la credibilitat i tota la fiabilitat. És a dir, sigui president de la Generalitat, sigui conseller o consellera, sigui diputat o diputada, qualse-

vol manifestació expressada, sobretot a l'interior d'este hemicicle, per convenciment, l'hem de prendre com a certa. I com en tot este cas, com en el cas concret de les adjudicacions de material de seguretat, no volem contemplar cap conseqüència posterior per faltar a la veritat, lo Grup Popular, en principi, acceptem les explicacions del president de la Generalitat i, considerant que estes explicacions queden formalment escrites i registrades...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps. Per contestar, el president no utilitza l'ús de la paraula a què té dret? *(Pausa.)* D'acord.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'ampliació de l'aeroport del Prat (Baix Llobregat)

L'última pregunta, sobre l'ampliació de l'aeroport del Prat, en el Baix Llobregat, presentada pel Grup de Convergència i Unió; formularà la pregunta el diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats. Molt honorable president, vostè, d'una forma didàctica i pedagògica, ha explicat moltes vegades que quan a una multinacional se li encén a la pantalla el nom de Catalunya per fer una inversió és degut al caràcter dels catalans, al seu tarannà treballador, al clima, a mil altres coses, però també, i sobretot, al tema d'infraestructures. I d'aquestes infraestructures, òbviament, les infraestructures aeronàutiques en són una part essencial.

Tenim un aeroport, l'aeroport del Prat, emblemàtic, molt maco, de disseny, però que, al meu entendre, ens sembla que ha quedat encotillat i potser petit. Què en pensa d'una tercera pista? Què en pensa de quan i com es podria fer?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Efectivament vostè té la raó, té raó; tenir un bon aeroport és una condició del tot imprescindible per al bon desenvolupament d'una ciutat o d'un país, concretament en aquest cas de Barcelona, i de fet, de tot Catalunya. I és cert que és previsible que en un termini breu ens trobarem dificultats. Afortunadament, afortunadament ho dic –entengui'm ben bé el que vull dir– en el sentit més, diguem-ne, més ben intencionat de la paraula, acaben de produir-se els fets que vostès saben a Barajas, que han fet encendre el llum vermell del que pot significar no ser prou previsor en un moment determinat respecte a aquest tipus d'affers.

I és en aquest sentit que el conseller d'Obres Públiques, el senyor Artur Mas, i jo mateix ens vam entrevistar fa poc, i encara ara mateix n'hem tornat a parlar amb motiu de la firma de l'acord aquest, el conveni de l'autoritat única de transport, amb el ministre Arias Salgado i ens ha donat la seguretat plena que AENA iniciava els estudis per determinar com s'havia de fer el creixement de pistes i de zona de càrrega i de zona de passatgers també, del futur aeroport del Prat, que, per altra banda, entenem que s'ha de fer allà; és a dir, veiem difícil que es pugui fer una alternativa, que es pugui fer un aeroport del volum i de la importància que caldria en algun altre indret de Catalunya; creiem que s'ha de fer allà i el que hem d'estudiar és com podem combinar la necessitat de la tercera pista amb el respecte màxim possible de l'entorn i del medi ambient d'aquella zona.

En tot cas, el que li puc dir és que vostè té raó en el sentit que el creixement és molt intens: s'ha passat de l'any 94, per exemple, de deu milions de passatgers, a l'any 96, a tretze milions, i altres dades que li podria dir per l'estil; per tant, això és urgent i el que subratllo com a fet positiu és el compromís ferm de la Generalitat en el que li correspon i del Ministeri –i espero que ho complirà– per procedir urgentment als estudis necessaris, i també li puc assegurar que hi ha, per part del Govern de Catalunya, la ferma determinació política que això no quedi encallat.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Agraït per la seva resposta i encoratjar-los, a vostè i el conseller Mas, perquè facin, a prop del ministre Arias Salgado i de qui calgui, els esforços necessaris perquè tinguem aquesta tercera pista... (*Remor de veus.*)

El president

Volen guardar silenci, si us plau, senyores diputades i senyors diputats?

El Sr. Camps i Rovira

...perquè és important per a tots els catalans. I aquí la pregunta la faig no com a diputat de Convergència i Unió, sinó com a ciutadà de Catalunya. (*Remor de veus.*)

El president

El senyor president, vol fer una nova intervenció? (*Pausa.*) Moltes gràcies.

Proposició de llei sobre serveis funeraris

Acabat el capítol de preguntes al president, continuem l'ordre del dia amb el debat del punt número 2 sobre la Proposició de serveis funeraris. (*Remor de veus.*) Pregoo a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci per poder continuar el debat.

Debat i votació del dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposició de llei sobre serveis funeraris, presentada pel Grup Socialista. Atès l'acord pres per la Comissió que el dictamen sigui presentat per un dels signants de la proposta, té la paraula, per presentar el dictamen, el diputat senyor Josep Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc vull reiterar l'agraïment que ja vaig formular a la Comissió de Govern i Administració de la Generalitat i Govern Local per l'honor que m'han fet de designar-me per presentar aquesta Proposició de llei en nom de la Comissió. Si bé és cert que aquesta distinció es correspon amb el fet que va ser el Grup Socialista qui va exercir la iniciativa en aquesta qüestió, no ho és menys que, una vegada presa en consideració, la Proposició de llei passa a ser patrimoni de la cambra en el seu conjunt. Per tant, estaria fora de lloc que qualsevol grup, començant pel nostre, tingués pretensions d'exercir una paternitat que ja no li correspon. En conseqüència, la intervenció que tinc ara l'honor de fer en aquests moments no té per finalitat expressar l'opinió o la posició del meu Grup, sinó la de presentar un treball fet per un grup de diputats representatiu del conjunt de la cambra. Espero, per tant, que les meves paraules estiguin a l'alçada d'aquest fet, a part que també faig avinent que consumeixo en aquesta intervenció el torn d'explicació de vot del nostre Grup.

Aquesta Proposició de llei té per finalitat regular els serveis funeraris en un context de liberalització, tant de la seva titularitat com de la seva gestió. Fa uns mesos, el mes de juny, juliol de l'any passat, els serveis funeraris varen deixar de ser un servei públic afectat de reserva a favor dels ens locals per esdevenir un sector d'activitat econòmica en règim de lliure concurrència. Nosaltres, ni el nostre Grup, ni el conjunt de grups que hem treballat en aquesta Proposició, no pretenem qüestionar aquest canvi radical; canvi que, per cert, ja es venia gestant des de feia alguns anys; no pretenem, per tant, posar paranys a la competitivitat en la gestió dels serveis funeraris. Tanmateix, no podem ignorar que els serveis funeraris tenen una dimensió social, cultural i humana molt i molt especial, tant que no creiem prudent deixar-los enterament al lliure desenvolupament de les lleis del mercat amb total inhibició dels poders públics.

Perquè, senyores i senyors diputats, els serveis funeraris s'han de prestar dignament, encara que els seus destinataris no tinguin capacitat econòmica per costejar-los; perquè, senyores i senyors diputats, tots som vulnerables davant la mort d'una persona estimada i en aquell moment no estem en el millor dels moments

2716

possibles per cercar la millor oferta del mercat; perquè, senyores i senyors diputats, són exigibles uns mínims de tacte, discreció i professionalitat en la prestació d'aquests serveis; perquè també són irrenunciables uns mínims creixents, i que cada vegada ho han de ser més, de qualitat en aquest àmbit: qualitat en les sales de vetlla, en l'existència de tanatoris i en moltes altres prestacions; perquè, en definitiva, senyores i senyors diputats, els poders públics hem d'estar en condicions de garantir pel damunt de tot el tracte més solidari, just, respectuós i correcte als usuaris d'aquest servei.

Per tot això i per moltes altres raons, els serveis funeraris mereixen, al nostre entendre, la qualificació de serveis essencials d'interès general i, coherentment amb aquest plantejament, la Llei que ara els proposem i de la qual demanem l'aprovació defineix uns drets mínims dels usuaris dels serveis funeraris, un catàleg de drets elementals, al nostre entendre, així com també unes obligacions mínimes per a les empreses prestadores d'aquests serveis; drets i obligacions que volem que es puguin fer efectius mitjançant un capítol sancionador molt complert i detallat per si s'escau.

Aquesta Llei també es preocupa per definir l'abast de les competències municipals en la matèria; no podem ignorar que la legislació de règim local defineix els serveis funeraris com matèria de la competència municipal i, per tant, hem volgut fornir els ajuntaments d'instruments eficaços per exercir aquestes competències i per vetllar, també amb eficàcia, per al bon funcionament d'aquests serveis. I tot això —drets dels usuaris, obligacions de les empreses, potestats pels ajuntaments—, sense qüestionar un necessari respecte que no podríem tampoc qüestionar per a la concurrència empresarial com correspon en un sector liberalitzat.

Senyores i senyors diputats, no crec que aquesta sigui la llei ideal que hauria fet el nostre Grup, ni probablement cap grup de la cambra; no crec que sigui la llei ideal de cap grup de la cambra. Tots els grups de la cambra hem renunciat a algun posicionament, en aquest procés, i el resultat d'aquesta negociació no hi ha dubte que probablement és la llei ideal a què podríem haver arribat tots plegats. El fet que tots els grups de la cambra haguem arribat a un text plenament consensuat en un àmbit, que, no ho oblidem, en els darrers mesos ha estat objecte en molts casos de controvèrsies apassionades, no hi ha dubte que, per si mateix, ja és un gran èxit, i probablement és la millor carta de presentació d'aquesta Llei que estem absolutament convençuts que tindrà una inqüestionable utilitat social.

Per acabar ja la meua intervenció, voldria fer, palesar de forma molt concreta i molt clara el meu reconeixement per a algunes persones i institucions que han participat molt activament en el procés d'elaboració d'aquesta Llei. En primer lloc, pels meus companys de la ponència, diputats senyors Codina, Fuentes, Huguet, Morera i Ros: les seves esmenes, el seu treball i sobretot la seva disponibilitat per al diàleg i l'entesa han enriquit el text presentat i han possibilitat fer una molt bona llei. També el meu agraïment per als departaments de Governació i de Sanitat de la Generalitat que, em consta, a través del diputat Codina han fet també aportacions molt i molt valuoses en aquest procés.

També vull palesar l'agraïment al nostre lletrat, el treball del senyor Pere Sol, que amb la seva actitud emprenedora i activa ha donat peu a suggeriments i aportacions molt enriquidores. I finalment, també —i no perquè ho digui per últim vol dir que ho valori menys, sinó tot al contrari—, el meu agraïment a diverses persones que en nom d'entitats i institucions interessades ens han fet arribar les seves inquietuds i les seves propostes. Gràcies, per tant, als representants de la Federació de Municipis de Catalunya, de l'Associació Catalana de Municipis, del Gremi de Pompes Fúnebres de Catalunya, de l'Afues i d'altres entitats del sector, molts d'ells presents —i els ho agraeixo— en aquesta sala, les aportacions i els suggeriments dels quals —en poden estar absolutament segurs— han estat de gran utilitat en aquesta tasca.

En nom d'aquest treball, amb la voluntat per la qual he expressat els motius d'aquesta presentació, senyores i senyors diputats, els demano el seu vot.

Res més. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Em demana el senyor Codina la paraula per fer fixació de la posició dels grups, i no per explicació de vot, no? Explicació de vot...

El Sr. Codina i Castillo

Exactament, senyor president. La voluntat...

El president

Posposem la votació a la fixació de la posició dels diferents grups.

El Sr. Codina i Castillo

Aquesta era la voluntat de la Ponència.

El president

D'acord. Té la paraula, en primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Salvador Morera. Cinc minuts.

El Sr. Morera i Tanyà

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, fins al passat mes de juny els serveis funeraris eren una competència municipal, amb la característica de ser un servei públic prestat directament o en règim de concessió: en definitiva, en règim de monopoli.

Els ímpetus liberalitzadors del Partit Popular han fet que, per mitjà de l'àgil però controvertit sistema del decret, es procedeixi a un canvi radical de configuració jurídica, econòmica i administrativa d'un servei bàsic com aquest. Aquest canvi històric planteja, però, greus inconvenients formals i materials. Així, el Reial decret llei 7/96, en només dues línies, acorda la derogació de la reserva a favor dels ajuntaments dels serveis funeraris, sens perjudici que aquests puguin sotmetre a regulació la prestació d'aquest servei a càrrec de particulars. És amb aquesta contundència, i amb aquesta brevetat, que s'acorda la liberalització del sector. Malaurada-

ment, aquesta tècnica jurídica ha aconseguit crear un seguit d'interrogants extraordinàriament importants. Per exemple: quin abast real té aquesta liberalització?, els serveis funeraris deixen realment de ser considerats servei públic?, la inseguretat jurídica que el Decret-Llei provoca només és esmenable a partir de les ordenances municipals?, podríem assistir a una regulació particular i diferent per a cada municipi? Etcètera, etcètera.

Consegüentment, i per l'actitud del Govern central, no estem només davant d'un conflicte d'interessos, és a dir entre un servei digne i un servei més barat, sinó que la mala destresa utilitzada obliga a parlar també de la inseguretat jurídica que s'ha creat amb posterioritat a la seva promulgació. Com que la qüestió econòmica no és l'única a tenir en compte, i com que els principis i els drets posats en perill pel Decret són tan importants, calia legislar la matèria. És per aquest motiu que vam votar favorablement la presa en consideració de la Proposició de Llei, i que ara tornarem a votar favorablement.

Amb tot, però, convé fer alguns recordatoris i alguns comentaris, al nostre entendre del tot imprescindibles per explicar el Projecte que suara s'ha presentat. Per exemple, la qualificació o no de servei públic dels serveis funeraris. En aquest sentit, jo penso que s'han de destacar dues coses: una és la terminologia que finalment la Comissió ha decidit d'emprar, que pot ser la de «servei essencial d'interès general», i que tots hem de convenir que aquest és un concepte fins ara no massa utilitzat ni per la jurisprudència ni per qualsevol tipus de legislació d'ordre administratiu, però que al nostre entendre té la voluntat implícita de reconèixer, si no estrictament un servei públic, sí les característiques bàsiques d'aquest. I per nosaltres és, des del nostre punt de vista..., probablement que per un altre grup parlamentari no serà així, però per nosaltres el fet que la resta d'articles que desenvolupen aquest significat i aquest sentit de l'article número 1..., és, com he dit, al nostre entendre, és un seguit de característiques que en termes normals i habituals defineixen de per si el servei públic. Però, sigui com sigui, i tot i estar una mica a l'expectativa de què pot passar a partir d'ara, sobretot per la jurisprudència que es pugui crear, nosaltres, malgrat tot, entenem que aquesta ha estat la millor solució que ha permès un consens també en aquest àmbit per part de totes les forces polítiques representades en aquest Parlament.

El garantiment de la lliure concurrència i igualtat també ha estat una altra de les qüestions que més trascendència ha comportat en aquest debat, i que n'ocupa una part important. A partir d'ara assistirem a una concurrència mixta, com algú l'ha qualificat, i el que hem volgut és, evidentment sense entrar en contravenció..., o contradient el mateix decret, el que sí que hem volgut, jo diria, per part de tots els grups, i en especial alguns, és impedir que es produeixi una situació que s'ha viscut en alguns països europeus –pel que jo conec, el cas d'Itàlia–, que es va viure en uns moments determinats una autèntica llei de la selva, i que no volem que, sota cap concepte, això pugui passar a Catalunya.

Són molts, i diferents, els aspectes que es podrien reiterar. Per exemple, el tema de l'Administració local: jo

entenc que ha quedat definit molt clarament que l'Administració local segueix sent l'administració bàsica que controla i exerceix les competències que aquesta Llei i que la legislació local catalana li atorga i li segueix atorgant, i que, per tant, és de destacar aquest paper que seguirà tenint fins ara.

Per acabar, perquè ja no queda més temps, nosaltres entenem que aquesta és la millor llei possible –ho ha dit el Josep Mir, diputat que abans m'ha precedit en l'ús de la paraula–, que probablement no és la llei que firmaríem tots els grups parlamentaris si poguéssim tenir majoria i, per tant, poder imposar els nostres convenciments, però em sembla que malgrat tot hem aconseguit una bona llei, que servirà una vegada més...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Morera i Tanyà

Amb això acabo, senyor president. Que servirà una vegada més, com he pogut saber..., que serà una llei pionera a la resta de l'Estat, pel que fa a la resta de comunitats autònomes, que estava en una situació exactament igual de desemparament, pel Decret que abans he explicat.

Per acabar, res més. Felicitar la intervenció i el paper de tots els diputats en aquesta Comissió, especialment la del diputat Josep Mir, que ha estat el propulsor d'aquesta iniciativa, i la del lletrat senyor Sol, que ha tingut també un paper absolutament decisiu.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Josep Huguet, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Proposició de llei que anem a discutir i que anem a posar a votació, a la qual ja avanço que el Grup d'Esquerra Republicana donarà suport, és una proposició de llei que parteix d'una necessitat d'actualitzar la legislació sobre el tema dels serveis funeraris, en un moment que s'ha optat, a escala estatal, per un model de liberalització. És evident que aquests serveis, històricament, tenien titularitat i gestió en mans dels ajuntaments; és evident que així ho marcava la Llei de règim local i també la legislació sanitària, i que tenien, per tant, la consideració de servei públic essencial, però que la nova legislació estatal, per la qual es liberalitzava el sector, ha fet que fos necessària una actualització i una, diguem-ne, adequació a la realitat i, per tant, aconseguir que els ajuntaments continuessin tenint, d'alguna manera, un control de la qualitat i dels serveis mínims que haurien de prestar les empreses que actuessin en aquest camp.

Per tant, doncs, estem en una situació en què, des de l'òptica de la Comissió que ha treballat, caldria assegu-

rar un cert grau de servei públic d'aquest tipus de prestacions, i alhora, doncs, per tant, que s'assegurés la universalització plena d'aquests serveis, i des d'aquest punt de vista, calia compaginar aquest aspecte amb el del necessari respecte a la competència i a la llibertat de mercat en el sector empresarial que fa front a aquestes prestacions. Aquesta era, per tant, la motivació d'aquesta Proposició de llei que hem debatut, i a partir de la qual hem escoltat les parts interessades, i en aquest sentit hem tingut a la Comissió les compareixences de les associacions municipalistes de Catalunya, l'Associació i la Federació, i també dels representants, doncs, del Gremi Funerari com de l'Afues.

En aquest sentit, doncs, vam escoltar les seves consideracions, que anaven en la línia que no es podia..., la nova legislació no podia comportar una desregulació completa de les competències municipals; que els serveis funeraris havien de tenir una viabilitat econòmica que la gestió, per exemple, de cementiris no té –que aquests serveis funeraris tenen aquesta viabilitat que la gestió de cementiris no té–; que calia també donar pas a una certa i possible intervenció comarcal en aquest servei; que els operadors prestessin els serveis funeraris de forma completa, íntegra; que els ajuntaments conservessin una certa capacitat sancionadora, i que els ajuntaments..., que calia donar una solució als ajuntaments que han de suportar el perjudici econòmic davant d'una possible acció de titulars de concessions que tinguessin aquest servei. En aquest sentit, doncs, hem escoltat aquestes aportacions de les associacions municipalistes.

Vam escoltar les aportacions dels gremis i de les associacions funeràries, que anaven en el sentit, per un cantó, d'assegurar unes regles de joc clares, assegurar uns mínims de servei i de qualitat al client, a la vegada que hi havia potser, dintre de les associacions patronals, algú que insistia més a assegurar la llibertat, diguem, la competència, la lliure competència en el sector. Per tant, calia fer una mica de filigrana, assegurant els dos aspectes, les dues finalitats d'aquesta adequació legislativa. És evident que venim d'un tema, venim d'una àrea en què s'havien comès en el passat en alguns casos –potser excepcionals, però que hi eren– alguns abusos, amb les concessions no transparents, o amb abusos de tracte al client, ja sigui en el preu o en la qualitat del servei. Per tant, ja que anem a actualitzar la legislació, era bo abordar que no es repetissin errors del passat, que asseguréssim, doncs, per un cantó, qualitat de servei i, per altra, llibertat i competència en aquesta àrea.

Queda pendent, com un tema que em sembla que la cambra una hora o altra haurà d'abordar, el tema de la gestió dels cementiris i el seu caràcter públic, que és un altre paquet que, d'alguna manera, caldrà que s'hi avanci, sense que condicioni aquest paquet que avui anem a aprovar aquí. I hem de tenir present –i això també ho vam tenir present, en tot aquest debat– una sèrie de sentències que ja hi ha hagut dels tribunals superiors de Galícia i de Catalunya i Euskadi, en salvaguarda de la lliure competència.

Per tant, doncs, el vot d'Esquerra, com he dit abans, serà positiu, perquè entenem que la llei, després de debatre, doncs, assegura per un cantó els mínims de

millora de servei i de qualitat universal, per al conjunt, diguem-ne, de la població; amb la liberalització s'ha d'assegurar –així ho esperem– un abaratiment, o almenys un nivell de preus assequible a la població, i per tant, doncs, també –que una cosa no impedeixi l'altra–, la qualitat mínima assegurada.

Acabar simplement, doncs, agraint el paper del conductor d'aquesta discussió, el diputat Josep Mir; del tècnic del Parlament, Pere Sol, i agrair també a tots els compareixents que ens han volgut fer arribar les seves aportacions de cara a aquesta Proposició de llei.

Gràcies, senyor president.

El president

Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el nostre Grup, és evident que donarà suport i votarà favorablement aquesta Proposició de llei –ja varem votar favorablement la presa en consideració, quan va ser presentada pel Grup Socialista–, i voldríem destacar que aquesta Proposició –aquesta Llei, que serà a partir d'avui– ha estat absolutament imprescindible, jo crec, per esmenar aquest afany liberalitzador i privatitzador del Grup Popular. A vegades, pensem nosaltres, sense mesurar adequadament les conseqüències i, sobretot, sense preveure els mecanismes adients perquè això es pugui desenvolupar amb el respecte a aquest concepte de la competència, però alhora garantint que un servei que en aquesta Llei el qualifiquem com a essencial i d'interès general es pugui donar amb les degudes garanties per als usuaris, per als prestadors–; en definitiva, amb els mecanismes suficients perquè es pugui desenvolupar amb dignitat, insisteixo, i també amb el ple respecte a les conviccions dels usuaris.

Per això hem de dir que nosaltres... Encara que, com s'ha dit –ho ha dit, i ho ha dit bé, el senyor Mir, i nosaltres ho afirmem també–, segurament aquesta Llei no pot ser al cent per cent la llei que cadascú de nosaltres, dels ponents, hauria fet –nosaltres hem presentat un seguit d'esmenes, que en bona part s'han recollit, però, com és obvi, no han estat recollides en la seva integritat, com tampoc ho han estat les dels altres grups–, el que sí que és cert per nosaltres és que aquesta Llei, pensem, és millorable, com ho són totes les obres i ho són, naturalment, totes les activitats d'aquest Parlament, però que en qualsevol cas és capaç d'assegurar aquest caràcter del servei; és capaç d'assegurar això en aquest marc de lliure concurrència; és capaç de garantir el paper que han de jugar els ajuntaments per a la seva autorització, els mínims que s'han de prestar, aquelles exigències que corresponen al servei, al mecanisme, també, d'infraccions i de sancions adequat, i també un aspecte que per nosaltres era especialment important, com és la transitorietat. Pensem que aquest era un dels elements que havia estat menystingut pel Reial decret del Govern popular de 7 de juny del 96, que és no contemplar mecanismes adients de transi-

torietat. No partim d'una situació de zero: partim d'una situació on hi ha unes concessions, on s'estan donant els serveis, i pensem que dins d'aquest marc la Llei contempla, jo crec que de la millor manera possible, mecanismes suficients perquè això es pugui desenvolupar adequadament, i estableix que aquests serveis legítims es continuaran prestant i, naturalment, en un període determinat s'hauran d'adequar a les previsions de la nova llei, com és obvi.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Per tant, com deia, a nosaltres aquesta Llei ens dóna satisfacció; nosaltres pensem que ha recollit els aspectes essencials, no tots, no en la literalitat, però els aspectes essencials que nosaltres hem plantejat, i que això ha estat fruit de la voluntat de tots els grups. Per això jo volia, en aquest tràmit, agrair a tots els ponents..., al senyor Morera, del Grup Mixt; al senyor Huguet, d'Esquerra Republicana; al senyor Ros, del Grup Popular; al senyor Codina, de Convergència i Unió, i permetin-me que d'una manera especial al senyor Mir, del Grup Socialista, perquè no solament va presentar aquesta Proposició de Llei, sinó que ha estat capaç també de fer una tasca important de recollida d'esmenes i d'opcions que inicialment podien semblar molt contradictòries, i de tot això n'ha sortit un text que tots plegats hem pogut assumir. Alhora, jo volia també expressar l'agraïment del nostre Grup, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, a la Federació de Municipis de Catalunya, a l'Associació de Municipis de Catalunya, també a les associacions, tant el gremi com l'Afues, que amb les seves informacions, amb les seves opinions ens han ajudat en la seva tasca. I, en definitiva, només em queda desitjar que aquesta Llei sigui un bon instrument per convertir en realitat això que volem: que aquest servei, en aquest marc de concurrència, en aquest marc de competència i de llibertat, es pugui donar en qualsevol cas amb el màxim de garanties per als ciutadans, tenint en compte que, sens dubte, és un servei essencial per a la comunitat.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president... Alhora que vull estendre també el meu agraïment als serveis de la cambra i, d'una manera molt especial, al senyor Sol.

Repeteixo, moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Víctor Ros.

El Sr. Ros i Casas

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en el seu moment, el Grup Parlamentari Popular ja va votar a favor d'aquesta presa en consideració, com tots els grups de la cambra –no podria ser d'altra manera–, en la presentació d'aquesta Proposició de Llei..., la presa en consideració de la Proposició de Llei, feta pel Grup Socialista, a través de l'illustre diputat senyor Mir. Avui, després de passar els tràmits de ponència i de comissió, doncs, també donarem suport –no

podia ser d'una altra manera– a aquesta Proposició de llei.

Una proposició de llei que, tal com ha manifestat el senyor Mir en la seva presentació –que jo li agraeixo el to, les formes, la manera..., el fons, fins i tot, tot, tal com ho ha presentat–, no és un projecte de llei –ell ho ha dit molt clarament– d'un grup: és un projecte de llei del conjunt dels grups de la cambra, del conjunt dels grups d'aquí el Parlament de Catalunya.

Mirin vostès, aquest dematí hem tingut a debat un projecte de llei; hi han anat unes vuitanta-cinc esmenes, de cent cinquanta que s'hi havien presentat. En aquest Projecte de llei es van presentar en el seu moment cent esmenes; del Grup Parlamentari, quaranta-quatre. La manera d'actuar, de fer, de tots els il·lustres diputats ponents, i d'una manera especial –jo també vull dir-ho, igual que el senyor Roc Fuentes ho ha manifestat–, doncs, del representant del Grup Socialista va fer que retiréssim algunes d'aquestes esmenes i la majoria d'elles quedessin incorporades. Per això avui estem amb un projecte de llei que de fet és un projecte de llei que vostè reconeixerà, senyor Mir, que no és el mateix que..., perdó, projecte de llei: proposició de llei, que no és la mateixa proposició de llei que va presentar un grup determinat –per això és la proposició de llei de tots els grups–, en el sentit que ha tingut variacions, i variacions importants.

Hi ha hagut punts difícils de trobada, punts molt difícils que tots els ponents hem manifestat la nostra posició i que el respecte que cada u de nosaltres ha tingut entre ells en intentar consensuar per damunt tot, en intentar poder mirar de trobar els punts en comú, ha fet que al final, doncs, haguéssim arribat a un acord d'arribar a una proposició de llei en què hi anaven cent esmenes, aquí al Ple, sense cap, ni una sola d'aquestes esmenes. Aquesta Proposició de llei va sortir indiscutiblement a través, doncs, del Decret que ja s'ha manifestat, 7/96, de 7 de juny; conseqüència d'això, doncs, per regular els serveis funeraris a Catalunya es va tirar endavant aquesta Proposició de llei.

Jo no explicaré ara el sentit de les quaranta-quatre esmenes que nosaltres vam presentar –algunes d'elles, les vam retirar, les que feien relació a cementiris, en aquest sentit–, però sí que en una de les intervencions que hi ha hagut s'ha parlat de l'ímpetu liberalitzador del Partit Popular. Doncs, miri, jo només li vull dir que l'única intencionalitat..., sí, ha sigut el Grup Mixt, el senyor Morera, un gran amic i gran company, però li he de dir que la intencionalitat del Partit Popular, del Grup Parlamentari Popular, del Govern, és acabar amb els monopolis; aquest és el seu sentiment liberalitzador, i per això en l'article primer d'aquest Projecte de llei, que ha sigut difícil congeniar-lo, al final ha quedat un article que evidentment és liberalitzador, encara que marca l'essencialitat del servei funerari. I aleshores creiem que és un projecte de llei..., una proposició de llei –perdoneu–, una proposició de llei que recull els sentiments de tots plegats i que fa que no contradiguem en cap moment el decret liberalitzador; sí que regula, d'una manera, doncs, jo diria, molt particular, aquí a Catalunya els serveis funeraris: farà que hi hagin uns millors serveis, uns serveis més competitius des del

nostre entendre i des del nostre punt de vista, que evidentment aconseguirem entre tots que les ciutadanes i ciutadans del nostre país se'n sentin beneficiats. Aquest és el sentit nostre i el sentit de tots els grups.

Jo voldria acabar, perquè veig que ja se m'ha encès la llum vermella... (*Veus de fons.*) Sí, gràcies, senyor president. Només, l'agraïment, com han fet abans els meus companys, doncs, al senyor Mir, al senyor Huguet, al senyor Morera, al senyor Codina, al senyor Roc Fuentes, al lletrat del Parlament –lletrat de la Comissió–, a la Federació de Municipis, a l'Associació Catalana de Municipis i a tantes i tantes funeràries, agrupacions de funeràries, entitats representatives del sector, que ens han fet arribar, doncs, les seves inquietuds amb l'esperit d'entre tots mirar de tirar endavant un projecte de llei que jo crec que avui és un dia important en aquest sentit aquí a Catalunya, i sobretot, i d'una manera essencial, per al sector i per a les ciutadanes i ciutadans de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és evident que en una intervenció de cinc minuts, com hem tingut cadascun dels que hem intervingut en aquest posicionament..., es pugui arribar a entendre per part de ningú que això és el fruit, el resultat de moltes hores de treball en ponència, d'unes quantes de treball en comissió, de moltes més de passadissos i de totes aquelles que han fet falta per intentar trobar un text consensuat, com s'ha arribat en aquest cas, avui, en el plenari. No puc dir que senti cap..., que estigui content; segurament no seria l'expressió més feliç. Però sí que ens hem de sentir satisfets d'haver aconseguit el text que hem aconseguit.

El dia 3 d'octubre del 96, a aquesta cambra discutíem la presa en consideració o no d'una iniciativa del Grup Parlamentari, del Grup Socialista. En aquell moment, nosaltres, la gent de Convergència i Unió, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, teníem alguna opció a fer: teníem la possibilitat que, en funció que fos el mateix Govern el que elaborés un text, amb això ens excuséssim i no calgués donar el vot favorable per debatre el que era en aquell moment la Proposició de llei. Ho vam debatre en aquell moment, i ho havíem fet també en el si de la nostra coalició, i vam decidir finalment que era important, que era bo, que estava molt bé que el Parlament, des d'iniciatives pròpies del mateix Parlament, fos qui legislés, i no sempre hagués d'anar una mica en funció del que feia el Govern. I vam anunciar aquell dia –i voldria recordar les meves mateixes paraules en el moment del debat– que nosaltres fèiem l'opció de sí acceptar aquella presa en consideració, a canvi que presentaríem un nombre important d'esmenes.

Se n'han presentat un centenar, de les quals una cinquantena, aproximadament, han estat del nostre Grup. Avui, aquí, no és el moment d'explicar –entenc– quines han estat aquelles esmenes que s'han incorporat en el text final, perquè això podríem fer-ho gairebé tots –i dic gairebé tots..., si més no, aquells que vam presentar esmenes–, perquè a partir que la Ponència, en primer terme, i la Comissió, en segon terme, optessin per fer una opció de text consensuat, avui aquest text, ara i aquí i abans de votar-se, ja és un text de tothom, ja és un text de totes les forces polítiques. Per tant, entrar en detalls, en concrecions de quins han estat els posicionaments de cadascun de nosaltres em sembla absolutament balder.

La inquietud naixia des de –com s'ha recordat també– del Decret liberalitzador del juny del 96 del Govern Popular; naixia d'un decret que amb dos articles pràcticament dóna per despatxat un tema tan important com aquest, i passa a les comunitats autònomes que siguin qui hagi de legislar. Catalunya ho ha fet, i ho ha fet des del consens, que sempre vol dir renúncia, que sempre vol dir –com també s'ha recordat–: «Oh!, aquest no és el text que hauria fet jo.» És clar que no!, ni el nostre tampoc! Aquest no és un text al cent per cent de Convergència i Unió: aquest és un text que sí que satisfà gairebé al cent per cent al Grup de Convergència i Unió. Per què? Perquè s'ha legislat, perquè s'ha legislat en unes condicions determinades i concretes, que no hem estat absents de pressions –no hem estat absents de pressions. Perquè és evident que intentar regular un sector com el que estem regulant no és fàcil –es trepitgen ulls de poll, i permetin-me l'expressió–, és difícil poder conjuminar interessos. El ventall dels professionals que donen aquest servei és molt ampli: va de gent molt preparada, molt professional, a altres que no ho són tant. I poder, no només des del punt de vista polític, sinó també des dels interessos comercials, que això doni un resultat que pugui fer viable la llei a Catalunya no ha estat gens fàcil.

Precisament perquè no ho ha estat hem hagut de renunciar des de l'article primer, on hi han hagut posicionaments –s'ha de destacar– durs per poder arribar al consens a què s'ha arribat. El mateix senyor Mir, a qui jo també vull agrair molt especialment –i això ho faig extensiu a tots els membres de la Ponència– el treball que ha fet d'una forma ingent, i que ha sigut capaç a renunciar a molts dels seus propis plantejaments i del seu Grup per donar suport a una proposta consensuada, té més mèrit o és dels que té més mèrit que ningú.

I voldria, doncs, que aquestes darreres paraules..., no ja passant pel terreny de les felicitacions, perquè ho ha fet tothom, i jo m'hi afegeixo, sinó adreçar-me al sector avui representat aquí a la cambra, al sector que avui ens acompanya. Aquesta és la Llei que les forces polítiques de Catalunya creiem que és la millor possible –com també s'ha dit– per al sector. En vostès, en la seva professionalitat està el fet que això funcioni, i que funcioni a partir d'unes condicions que –com dic– des de la seva professionalitat estem convençuts que portaran a terme, i des de la vigilància política que ha de fer el Govern i el Parlament, els comunico que serem absolutament amatents.

Gràcies a tothom; senyor president, gràcies per la seva...

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat i d'acord amb l'article 101 del Reglament, sotmetem el Dictamen a votació. Prego a les senyores diputades i senyors diputats que prenguin les precaucions habituals respecte a l'activació de les targetes.

Iniciem la votació.

La Proposició de Llei ha sigut aprovada per 95 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

Proposició de Llei sobre la regulació dels cabals del riu Ter (presa en consideració)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de Llei sobre la regulació dels cabals del riu Ter, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat amb la presentació de la proposta per part del Grup Parlamentari. Seguidament, hi ha la possibilitat d'un torn en contra, cada un d'ells amb un temps mínim de quinze minuts.

Per presentar la presa en consideració de la Proposició de Llei té la paraula el diputat senyor Francesc Ferrer, per un temps màxim de quinze minuts, com ja he dit. (*Remor de veus.*) Si us plau, senyores diputades i senyors diputats, guardin silenci.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*) Anem a parlar d'un tema molt important i demanaria molta atenció, atès que el riu Ter és un riu que podríem dir que és una mica diferent. I per què és diferent? Perquè té dues característiques que el fan singular. En primer lloc, perquè és un riu que té una llei que el regula, o sigui no és habitual que els rius tinguin una llei que reguli els seus cabals, i per altra banda, és un riu molt treballador i molt aprofitat, perquè estadísticament és el que té, de tota la península ibèrica, el que disposa de més centrals elèctriques. O sigui que jo tinc les dades del 1979 i hi havia 64 centrals en aquest riu, cosa que..., el seguia el Llobregat, el qual només en tenia 44; després venia el Tajo amb 33, el Xúquer amb 34, el Duero amb 31 centrals, i l'Ebre, que en tenia 25. Curiosament, doncs, veiem que és un riu que no és com els altres, sinó que és un riu molt treballador.

Doncs, d'aquest riu, la ciutat de Barcelona se'n va enamorar, i no és d'ara, sinó del segle passat; ja el 1865, un senyor que es diu Ramon Merli va demanar portar un metre cúbic/segon des de Sant Quirze de Besora fins a Barcelona; el 1869 una altra companyia, encapçalada per Eusebi Pons, també un metre cúbic/segon des de Montseny; el 1882 es va fer un altre projecte amb el senyor Manuel Duran, amb un metre/cúbic - 16 metres/

segon, des de Sant Pere de Casserres fins a Barcelona. I així successivament; l'any 12 una companyia basca també va proposar de fer una derivació del Ter cap a Barcelona, fins que va venir el general Franco. (*Remor de veus.*)

El general Franco va ser el que va executar tots aquests projectes. Hi havia l'alcalde Porcioles, l'alcalde Porcioles va ser el que va donar-hi el toc jurídicopolític, i així veiem que, des de l'any 50 a l'any 58, es van fent projectes, es van fent lleis i un enginyer que es diu Joan Maria Compte Guinovart és el que projecta, efectivament, la portada d'aigües des del Ter fins a Barcelona, passant per Cardedeu. I quan diem Barcelona fem una paraula, diguem-ne, abstractiva, atès que no solament és per la ciutat, sinó que també agafa tota la seva àrea, agafa Mataró, agafa Granollers i agafa totes les ciutats perifèriques a la ciutat de Barcelona, des del carrer Balmes cap al nord. Per tant, veiem que a finals, el novembre del 58, de fet, les dades estadístiques no existien, ningú sabia exactament quanta aigua passava pel Ter en aquells moments, però, dels estudis que hi havia -i no s'han equivocat gaire-, es va dir que en total en passaven 18 metres cúbics/segon.

A Girona hi va haver un cert rebombori en uns moments que la dictadura del general Franco no tolerava gaires velleïtats reivindicatives, però es va queixar la Diputació, l'Ajuntament, la Cambra Agrària, la Cambra de Comerç, totes les forces vives, i aleshores va venir el ministre d'Obres Públiques a Girona el mes de novembre de l'any 58, exactament el dia 26. Era un general; aquest general, a més a més de ministre d'Obres Públiques, va apaivagar l'opinió pública i va fer dues promeses bàsiques; va dir: «Ens emportarem el 40% dels cabals del riu Ter cap a Barcelona, però com a compensació i a canvi, farem hectàrees de regadiu, per un costat», les quals encara en aquests moments no s'han fet en la seva totalitat, «i per altra banda, també no ens endurem l'aigua cap a Barcelona, sinó que només hi portarem els sobrants; és a dir, sempre, en qualsevol cas i en tot moment primer s'hauran de complir les necessitats que tinguin les comarques gironines quant a ús industrial, a ús domèstic i a ús agrari, i si en sobra, els sobrants aniran cap a Barcelona.»

Efectivament, doncs, ens trobem que, d'aquelles promeses, la primera, dels regadius, s'han fet els regadius de Bescanó - Salt, el de Sant Jordi - Colomers i Servià, i s'han fet els del riu Muga, però, en canvi, falten tots els regadius del marge dret i del marge esquerre del baix Ter. Aquests regadius encara, a hores d'ara, no s'han executat. I l'altra promesa és que no és cert que s'hi portessin els sobrants cap a Barcelona, sinó que simplement s'ha fet exactament l'inrevés: primer s'han endut l'aigua cap a Barcelona i si n'ha sobrat ha passat pel riu Ter, amb la qual cosa és per això que avui presentem aquesta Proposició de Llei, atès que és llei el que regula el riu Ter i, per tant, ens ha obligat a nosaltres també a fer una llei, perquè aquesta llei pugui anul·lar l'antiga, que va provocar el senyor Porcioles.

Per tant, ens trobem que aquesta espoliació del 40% dels cabals que passen habitualment pel riu Ter quan se'n van a Barcelona ha provocat diversos problemes, com és natural. Problemes quant a la pollució i a la

contaminació del riu, és evident; un riu només es pot contaminar de dues maneres: o posant-hi porqueria o traient els cabals, traient líquid, amb la qual cosa aquesta porqueria no pot quedar dissolta.

Efectivament, durant molts anys això ha anat millorant, però el punt negre del riu Ter era a Sarrià, una fàbrica paperera, que durant molts anys allò de tot Espanya era dels punts més dolents que hi havia de tot arreu de la península. Ara, actualment, encara hi tenim el riu Terri, però, en definitiva, jo diria que aquesta pollució i aquesta contaminació no solament provoca malestar a les comarques que hi passa el riu Ter sinó que ens encareix el sanejament del riu. És a dir, en el cas que no se n'haguessin emportat l'aigua a Barcelona, el preu, el cost de sanejar aquest riu hauria sigut 500 milions cada any més econòmic, amb la qual cosa això té molta importància, atès que, com ses senyories ja sabran, els sanejaments dels rius tenen caixes unitàries per conques hidrogràfiques, amb la qual cosa la conca del Llobregat té uns ingressos per sanejament i aquests ingressos els fa despesa en la mateixa conca, i la conca del Ter té una caixa única, en la qual el que hi ingressa ho dedica al sanejament del riu.

Però, ves per on, nosaltres ens trobem que ens treuen 8 metres cúbics/segon i ens els porten a la conca del Llobregat, la conca del Llobregat cobra sanejament per aquests 8 metres cúbics/segon al Llobregat i, en canvi, nosaltres ens hem de sanejar el nostre riu sense els ingressos que es tenen precisament al Llobregat. Per tant, això és un fet molt important que la Generalitat de Catalunya, amb el seu esperit equitatiu, hauria de tenir en compte en el futur, cosa que serà motiu d'altres interpellacions.

Per altra banda, hi ha un deteriorament de les capes freàtiques, i és molt natural. Tothom sap que a la riba del Ter, des que s'han endut l'aigua cap a Barcelona, els nivells freàtics han disminuït i han baixat; i no solament els nivells de les capes de les aigües subterrànies, sinó també de totes aquelles capes que hi ha a les capes freàtiques, però d'aigües profundes. Tothom sap que els nivells piezomètrics han disminuït des que s'han emportat l'aigua a Barcelona i, a més a més, en alguns pous s'han salinitzat, o sigui que hi ha autèntiques dificultats, i fins i tot això es nota quan les extraccions per regar, per exemple, són molt sovintejades, fins i tot s'han trobat que hi ha camps que tota la terra ha catxat i ha baixat. Això s'ha trobat en diferents anys i només ho saben les persones que estan en contacte amb les parts interessades, no els que només ho llegeixen als diaris.

Aleshores, tenim, per tant, que el fet aquest ja es va dir en un informe fet per la Junta d'Aigües l'any 1989, que és el Pla hidrològic de les conques interiors, en el qual diu: «La important connexió amb el riu a la zona òptima de captació faria recomanable l'existència d'un cabal mínim circulant pel riu en estiatge, que dilueixi la contaminació residual del tram d'aigües amunt i que faciliti la recàrrega de l'aquífer. Actualment, se n'exploiten uns 15 hectòmetres/any, principalment per al proveïment urbà i regadiu, amb problemes significatius en les extraccions per al proveïment de la zona costanera, ja que apareixen clorurs, ferro i manganès.» O sigui

que ens trobem que això ho diu un mateix informe de la Generalitat de Catalunya emès el 1989.

L'altre punt que caldria tenir en compte és que quan es va portar l'aigua a Barcelona varen ser indemnitzades persones que n'havien quedat afectades, però dels tres usos que hi ha —el domèstic, l'agrari i l'industrial— l'Estat només va indemnitzar els industrials perquè no feia prou quilowatts, i ves per on que resulta que aquesta gent varen cobrar més de 1.000 milions de pessetes d'indemnització. I ara resulta que les persones que varen quedar afectades efectivament per la marxa dels cabals, com són tots aquests que els han baixat els nivells freàtics de les capes subterrànies, aquests no han tingut mai cap indemnització.

Per això totes aquestes raons..., n'hi ha una altra que afecta més un punt, que és a l'alçada de la ciutat de Girona. Paral·lelament al riu Ter, discorre un canal, conegut com a sèquia Monar, el qual comença a Bescanó i desguassa a l'Onyar. Aquest canal també ha de portar aigua, amb la qual cosa si la Llei diu que els cabals mínims sanitaris hauran de ser de 3 metres cúbics/segon a l'alçada de Girona, no té present que, paral·lelament, passa una sèquia Monar —que, per altra banda, també és necessari que hi passi aigua perquè també hi ha serveis als industrials d'aquesta sèquia i a tots els regadius—, però que fa que no passin mai per la lleira del riu, pel llit del riu els 3 metres cúbics mínims sanitaris o ecològics, ja que bona part també passa per la sèquia Monar o pel canal. Amb la qual cosa, per tant, hem de tenir en compte que el riu, més que un riu, se'n ha convertit en una riera, i això també s'ha de tenir en compte. I aleshores nosaltres hem cregut que l'única manera de resoldre això és que, efectivament, després de trenta anys d'història estadística sobre el riu Ter, ja nosaltres en comencem a saber, i sabem el comportament, i precisament veiem les oscil·lacions que hi ha hagut en anys de pluja i en anys de sequera. I nosaltres considerem, per tant, que per evitar la pollució, per regenerar els aquífers per garantir aigua per als regadius i per tenir un cabal mínim sanitari i ecològic haurien de passar-hi 5 metres cúbics/segon, i aquesta és la nostra proposta.

Nosaltres, pràcticament, respectem tot el que diu la Llei, llevat que aquest mínim sigui, en comptes de 3..., que passi a ser 5. I vostès em preguntaran: «I per què 5 metres cúbics/segon?» Doncs, en primer punt, és per una qüestió aritmètica i matemàtica: si hom calcula que pel riu hi passen normalment 18 metres, i 8 se n'han d'anar a Barcelona, és evident que en queden 10; atès que aquesta mitjana dels 18 és una mitjana que no té en compte els anys de sequera ni els anys plujosos, aleshores, d'aquests 10, nosaltres considerem que 5-5 com a mínim— podrien ser obligatòriament els que haurien de circular com a concepte ecològic.

Per altra banda hi han les necessitats. Recordem que la mateixa Llei diu que a Barcelona només hi aniran els sobrants; doncs, nosaltres primer hem de saber les necessitats que tenim, perquè, un cop cobertes aquestes necessitats, els sobrants vagin cap a Barcelona. I quines necessitats tenim? Doncs, tenim les dels 3 metres cúbics / segon que considerem mínims com a qüestió ecològica, i tenim els 2 metres cúbics que necessiten els

regadius, aigües avall del Pasteral o en el baix Ter, amb la qual cosa, sumant els 3 dels mínims més els 2 que necessiten els regadius, farien els 5, que són els que haurien de passar a l'alçada de la ciutat de Girona.

El president

Senyor diputat, lamento dir-li que se li ha acabat el temps.

El Sr. Ferrer i Gironès

Bé, i com a última cosa, doncs, l'últim argument és que els cabals aquests són perfectament assegurats, atès que, encara que tot un any estigués sense ploure, amb l'emmagatzemament d'aigua que hi ha a Sau i a Susqueda, en tindríem per a tot un any, sense ploure ni una gota, 13 metres cúbics/segon.

I ja està, doncs, senyor president... Jo només voldria dir-li que la ciutat de Girona, aquest riu, abans, el tenia com a frontera, però ara aquest riu ha esdevingut un eix vertebrador de la ciutat. Nosaltres no podem tenir una riera pel mig de la ciutat de Girona; nosaltres necessitem tenir-hi un riu, com indica el seu nom: el riu Ter.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra? *(Pausa.)* No hi ha cap grup que fixi torn en contra? *(Pausa.)* El senyor Gavín? El diputat senyor Gavín té la paraula, per a un torn en contra, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Gavín i Valls

Gràcies, senyor president. En funció d'alguns dels arguments que s'han manifestat per part del diputat proponent, i també en funció del text que hem tingut a disposició per estudiar aquesta matèria i de la problemàtica que es tracta en aquest text, argumentaré tota una sèrie de motius, que a mi em semblen raonables i consistents i que espero que també els ho semblin a ses senyories, per justificar el nostre vot contrari a aquesta Proposició de llei.

El tema, efectivament, és un tema molt important i, jo diria, molt important i molt sensible. És un tema important perquè, tal com s'ha estat explicant, hi trobem, doncs, la utilització dels recursos hídrics d'aquella zona, limitats, tal com s'ha insinuat, certament. Hi intervé, doncs, el paper del riu a la capital, Girona, els interessos –ja ho hem dit– agraris, industrials, fins i tot la pollució, etcètera. Hi intervenen altres aspectes, ja he dit jo, sensibles de quina utilització han de tenir aquests recursos en relació amb Girona i en relació amb altres zones de Catalunya, perquè això s'ha esmentat –diria jo, un tema especialment sensible. I per tant, és un tema molt important, jo diria –i en parlaré al final; espero deixar-me el temps suficient per fer-ho–, com per tractar-lo en un text i en un tràmit d'aquestes característiques.

Alguns dels elements que s'han estan explicant per defensar aquesta Proposició són el paper estètic i l'eix

vertebrador –s'ha dit– del riu, avui, a la ciutat de Girona; s'ha dit la qüestió de la pollució, contaminació, la baixada del nivell freàtic; s'ha dit allò que «ens treuen...», «espolien...», fins i tot s'ha arribat a dir allò dels 8 metres per segon. Bé, de l'anàlisi de tot això i del text, jo explicaré uns quants arguments que ens fan votar en contra d'aquest text.

Es demana, per exemple, en el text que en lloc de 3 hi passin 5 metres cúbics. La realitat –i el senyor diputat jo crec que ho sap perfectament– és que aquests 5 metres cúbics passen. El text de la Proposició ho explicita d'una manera..., on diu «que passi a un altre cabal de 5 metres cúbics per segon a l'esmentat riu, aigües avall del Pasteral, que permeti computar a l'aforament del pont de la Barca, de la ciutat de Girona, un mínim circulant i instantani de 3 metres cúbics». El senyor diputat sap perfectament... Això és el que diu el text: «que permeti computar a l'aforament del pont de la Barca, de la ciutat de Girona, un mínim circulant i instantani de 3 metres cúbics per segon» –això és el que diu el text.

Cinc metres cúbics del Pasteral avall, hi passen. Tal com ha dit el senyor diputat, hi ha una part d'aquest cabal que es desvia per la sèquia Monar; sèquia Monar que també passa pel centre de la ciutat de Girona, perquè va a desembocar a l'Onyar; les famoses cases de l'Onyar són una façana de la ciutat, del centre de Girona, per on passa el riu Onyar, amb els cabals afeigits de la sèquia Monar. La sèquia Monar també rega unes terres, i també assisteix a altres activitats; en concret, unes quantes minicentrals.

Per tant, aigües avall del Pasteral, aquests metres cúbics, avui, ja hi passen la major part de l'any. I dic la major part de l'any..., si sumem, evidentment, el cabal de la sèquia Monar. I deixi'm dir –i ja li responc aquesta qüestió– que amb 5 metres cúbics del Pasteral en avall, però computant-ne 3 a l'aforament del pont de la Barca, de la ciutat de Girona, que és abans de la desembocadura del riu Onyar –això, disculpo els senyors diputats que no coneixin la zona, però els que la coneixen saben perfectament del que parlo–, voldria dir que per la sèquia Monar no passaria aigua, molt poca.

Per tant, amb aquest text, a mi m'ha semblat insinuar la seva intervenció, que no era la seva intenció..., en realitat aquest text el que planteja és que a la sèquia Monar es limiti el cabal d'aigua que hi passa per garantir els 3 metres cúbics, insisteixo, «que permeti computar a l'aforament del pont de la Barca, de la ciutat de Girona, un mínim circulant i instantani de 3 metres cúbics»; doncs, si aprovéssim això, hauríem de tancar, limitar el pas de l'aigua a la sèquia Monar, perquè amb 5 metres cúbics del Pasteral només en quedarien 2 per a la sèquia Monar –càlcul relativament senzill.

El plantejament d'incrementar aquests recursos de 3 a 5 metres cúbics, segons el diputat i segons la Proposició, està basat que el sistema ho pot absorbir perfectament, i aquí hi ha una discrepància; nosaltres discrepam d'això. El sistema Sau - Susqueda té capacitat per emmagatzemar 400 hectòmetres cúbics –400. Segons l'aplicació de la normativa actual, el decret que està vigent, que es demana de canviar, les demandes que es

dedueixen d'aquest decret són 489 hectòmetres cúbics l'any, i a la conca hi arriben 600 metres cúbics. Primera conclusió: aquesta conca està poc regulada, té poca capacitat d'emmagatzemament. Durant l'any hi passen 5 metres cúbics –i més– perquè no hi ha capacitat d'emmagatzemar-los; durant molts mesos de l'any hi passen més de 5 metres cúbics, perquè l'aigua es llença al mar. Aquest és el motiu, per tant, que durant la major part de l'any hi passen aquests metres.

Però, a més a més, vol dir que ens hem de limitar la capacitat d'emmagatzemament que tenim; aquests 600 hectòmetres cúbics que arriben a la conca, no els podem guardar. Aleshores, què passaria si apliquéssim aquesta modificació? Que, en lloc de tenir unes demandes de 489 hectòmetres cúbics l'any, que ja són superiors a la capacitat d'emmagatzemament que hi ha en aquests moments, passaríem a unes demandes de 552 hectòmetres cúbics l'any, superiors, molt superiors. On arribaríem? Que amb la capacitat d'emmagatzemament actual d'aquest sistema –400 hectòmetres cúbics–, ara, hi ha èpoques a l'any que no hi passen aquests 5 metres; però quan hi hagués sequera, si procuréssim que hi passessin sempre, no tindríem reserves, no tindríem aigua emmagatzemada. I això no perjudicaria altres zones del país, que també les perjudicaria: perjudicaria també Girona per als usos de reg, per a l'aigua de boca que va a Salt, a Girona, a Costa Brava - centre, que s'agafa del Pasteral –un metre cúbic.

Per cert, ja que he parlat que perjudicaria altres zones –és un terreny en el qual jo no m'hi penso esplaïar excessivament perquè ja he dit que considero que és un tema prou sensible com perquè no es frivolitzi–, aquests 8 metres cúbics per segon que es diu que podrien anar com a màxim a Cardedeu comportarien uns 252 hectòmetres cúbics. Doncs bé, a la pràctica, el valor més freqüent anual que s'extreu o que s'agafa o que s'utilitza –ja he dit, com a màxim– és de 210 hectòmetres cúbics. Això és 6,6 metres cúbics. Per tant, del Pasteral marxa una canonada d'un metre cúbic, que dóna aigua de boca a Salt, Girona, Costa Brava - centre, i fins aquests últims anys, les dades que jo tinc d'aquests últims anys, marxen una mitjana de 6,6; no marxen 8 metres cúbics: marxen els que en principi es requereixen per a l'ús d'aigua de boca d'altres zones.

Per tant, l'error de pensar que la capacitat del sistema és superior o permetria mantenir aquests cabals, a nosaltres ens fa arribar a la conclusió que en cas de sequera... Hi ha un concepte tècnic, un concepte tècnic que s'anomena «garantia aplicada a la demanda»; aquest concepte hidràulic, en el cas de Susqueda, és que el dèficit d'un any no superi el 5% de la demanda anual, o que el dèficit de dos anys correlatius no superi el 10% de la demanda, o que el dèficit acumulat en deu anys correlatius qualssevol no sigui superior al 16%. Amb els usos actuals de l'aigua, aquest càlcul de la garantia aplicada a la demanda ens dóna un resultat del 94% de cobriment d'aquesta garantia; és a dir, que, de cada cent anys, només en sis no hi ha capacitat suficient per garantir aquestes demandes. En el cas del cabal que es demana, aquesta garantia respecte de la demanda baixaria al 72%, la capacitat de regulació, i la garantia baixaria fins al 90%; és a dir, deu de cada cent anys no

hi hauria possibilitat de garantir la demanda que hi ha d'aquests cabals si augmentéssim aquest cabal de tres a cinc, que ja he dit que seria un augment fictici, perquè aquí no s'especifica el plantejament..., es fica només del Pasteral avall, i Pasteral avall també hi ha la sèquia Monar.

Per acabar, senyor president, senyors diputats –i ja hi he fet esment, en certa manera–, a nosaltres ens sembla que un tema així no es pot afrontar amb un text així. És un tema molt complex, molt delicat. El cabal ecològic que es pot arribar a deduir d'un determinat sistema d'una conca no el podem establir així com així; per a un càlcul més o menys assessorat o més o menys estimatiu, faria falta un estudi molt més aprofundit. El problema ens sembla que no està ben plantejat, perquè, si em permeten, aquest text no té, fins i tot, ni estructura d'articulat, no té subjecte passiu; és un text..., sembla més aviat una proposició no de llei, en certa manera. Diu: «que es destinin de caire preferent...»; parla «del Pasteral en avall», però després diu: «que es permeti computar l'aforament del pont de la Barca», és a dir, sense comptar la sèquia Monar... Però permetin-me una altra cosa: aquest text és invotable, perquè aquest text va contra una llei que existeix en aquests moments, vigent, que diu que l'aigua, que és un bé escàs i necessari, té un ús preferent i prioritari, que és el consum d'aigua de boca. Això no es podria aplicar, perquè no podem en una proposició de llei dir que, l'aigua, la utilitzarem prioritàriament per a altres usos, perquè està establert en legislació estatal i en legislació catalana que l'aigua té com a ús prioritari l'aigua de boca.

Tot això són motius molt diversos, jurídics aquests últims, tècnics. El fet que el text no aconsegueix l'objectiu..., perquè 5 metres cúbics del Pasteral en avall ja hi són ara; si vostès sumen els metres cúbics de la sèquia Monar i de l'aforament del pont de la Barca, surten bastants més de 5 metres cúbics.

A mi només em falta, doncs, afegir alguns altres arguments. S'ha parlat de la qüestió dels pagesos; s'ha parlat de la pollució, de la contaminació..., a l'estiu, sobretot, és un problema que s'agreuja. I al pròleg de la mateixa Proposició ja es diu: «Precisament, durant l'estiu baixen bastants més dels 3 metres cúbics actuals.» Del 15 de setembre al 15 de juny, que passen, teòricament, han de passar 3 metres cúbics, en la realitat el 80% del temps passen 4 metres cúbics. Per què?

Ja ho he dit abans: la capacitat de regulació del sistema fa que la majoria dels anys plujosos, durant la majoria dels mesos humits –primavera, hivern, fins i tot tardor– passin cabals bastant superiors als 4 i als 5 metres cúbics; per tant, el problema es planteja sobretot a l'estiu. Però, ai las!, i parlem dels pagesos. Del 15 de juny a l'1 de juliol ja es deixen anar 5 metres cúbics, en lloc de 3, per acord de la Comissió de desembassament, per donar servei també a aquests cabals mínims estiuencs per a la ciutat de Girona, però és que, a més a més, per a l'ús dels pagesos, també de l'1 de juliol al 10 de juliol, es passa a 6 metres cúbics per segon i no és fins a partir del 10 de juliol que es torna a uns cabals menors, només motivat per un motiu, ja ho he dit: per la necessitat d'emmagatzemar l'aigua per als anys que hi ha sequera. Per tant, durant una bona part de l'estiu, i pre-

cisament per garantir, sobretot en el mes de juliol, aquests 2 metres cúbics, que es demanen, lògicament per a l'ús dels pagesos, doncs, estan garantits aquests 2 metres cúbics. Com a mínim, aquesta pràctica s'utilitza des de l'any 94, que cada estiu la Comissió de Desembassament deixa anar aquests 2 metres cúbics per als pagesos i, a més a més, aquest metre cúbic de més, durant deu dies per atendre aquestes puntes de reg del mes de juliol.

Per tant, ni per la necessitat dels pagesos, ni perquè el text no permetria l'objectiu que es demana; perquè ens sembla que no s'ha estudiat amb suficient profunditat un problema d'aquestes característiques; perquè està basat, en certa manera, el plantejament, en greuges històrics que a nosaltres ens sembla que no és lícit o no seria correcte plantejar en aquests moments..., perquè, senyor diputat, de greuges històrics, sobretot de l'època que vostè ha parlat, n'hi ha tants de greuges històrics!, que, la veritat, si ens haguéssim de dedicar, d'alguna manera, a recopilar i rehabilitar tots aquests greuges, probablement no ens en sortiríem; perquè el text és il·legal, inaplicable, per tot això que els he demanat i perquè, en realitat, aquesta problemàtica de què es parla és molt relativa, perquè el cabal hi passa en la immensa majoria dels anys, per tot això, senyors diputats, nosaltres votarem en contra d'aquesta Proposició no de llei.

Moltes gràcies.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar llur posició, tenen ara la paraula els grups parlamentaris. Pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president, i molt breument. El tema del respecte al cabal ecològic és un problema general i que afecta la major part de rius catalans, especialment en determinades èpoques de l'any, sobretot en aquells casos en què els rius estan regulats per embassaments que, prioritàriament, emmagatzemen l'aigua per tal de destinar-la a consum humà o a reg, i quan es planteja la disjuntiva de destinació preferent d'aigua qui té les de perdre és el cabal ecològic.

Enguany, any de pluges, no ens podem queixar perquè hi ha aigua per a tot i per a tothom, i també per respectar, i de sobres, els mínims ecològics. Però, justament per això, és un bon moment per discutir sense apassionaments conjunturals sobre un tema que, efectivament, és un problema i té sensibilitzada una bona part de la població. Parlant estrictament de la proposta, en primer lloc, i abans de plantejar-nos qualsevol altra qüestió, es tracta de definir si volem un riu o una riera, perquè no interessa tant que es puguin utilitzar els excedents d'aigua com que es garanteixi un cabal mínim de 3 metres cúbics per segon, en qualsevol tram de la llera compresa entre el Pasteral i la desembocadura del Ter. En cas contrari, es corre el risc que mentre en determinats trams del riu s'utilitzin sobrants d'aigua per

a finalitats no preferents, en algunes zones regables no s'arribi al cabal mínim de 3 metres cúbics per segon amb els conseqüents perjudicis per a l'agricultura. El que no es pot consentir és que, en algunes zones, el riu circuli pràcticament sec, i en d'altres, destinin excedents a activitats no preferents. Per aquesta raó, l'article segon de la proposta que se'n posa a consideració hauria de contenir algunes cauteles dirigides a assegurar, per damunt de tot, aquest cabal mínim reclamat de 3 metres cúbics per segon en qualsevol tram de la llera del riu comprès entre el Pasteral i la desembocadura del Ter. De fet, un cop construït l'embassament de Sau, la funció primordial de la presa del Pasteral és la d'actuar com a contraembassament dels salts de Sau i Susqueda amb la finalitat de lliurar al Ter un cabal pràcticament constant. I per tant, justament en aquest riu, no hauria de ser massa complicat respectar el cabal ecològic si es tenen en compte les consideracions que fem abans.

Entenem, de tota manera, que un projecte de llei, per parlar o per fer respectar el cabal ecològic, hauria de ser general i no només referit a un únic riu, en aquest cas el Ter, per més especial que sigui. Però de tota manera votarem favorablement la presa en consideració, reservant-nos, això sí, la possibilitat de presentar les esmenes que creguem convenientes en cas de prosperar la iniciativa.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara pot prendre la paraula el representant del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; té la paraula el senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, certament és important la regulació dels cabals del riu Ter, però, des del nostre punt de vista, no tant com s'ha plantejat en aquesta Proposició de llei, sinó amb la idea, que ens sembla molt més agosarada, d'establir un programa de gestió integrat dels recursos hídrics del Ter. Aquesta Proposició, de totes maneres, si més no, té la virtut d'obrir les portes per arribar a l'objectiu que jo abans he esmentat. Però, també cal dir-ho, li manquen tot un seguit de justificacions tècniques que, com hem vist, han posat molt fàcil la rèplica negativa del Grup de Convergència i Unió.

Segons el nostre criteri, aquestes justificacions tècniques que s'haurien d'afegir a aquesta Proposició de llei haurien de contemplar: en primer lloc, l'afirmació que la mitjana del cabal circulat pel Ter és de 18 metres cúbics per segon, hauria d'anar recolzada per la seva comprovació a partir de les sèries estadístiques actualitzades de què disposa la Junta d'Aigües de Catalunya. Els treballs del MOPT del 1971 queden superats, pel que fa a la majoria de dades que s'hi exposen, per estudis posteriors sobre la gestió dels recursos hídrics de la conca del Ter; per exemple, els estudis de l'IGME del 1985. Això no vol dir que, en concret, el cabal circulat pel Ter que s'esmenta a la Proposició -18 metres cúbics per segon- no sigui el correcte; només vam dir

que sí que hi hauríem d'aprofundir molt més, en aquests estudis, per saber la sèrie estadística clara.

En segon lloc, aquest cabal a què es refereix hauria de tenir una garantia del 95%. És a dir, que fos un cabal circulant durant el 95% dels mesos de la sèrie estadística. En aquest cas, el cabal de 18 metres cúbics per segon, aplicant-li una garantia del 95%, com he dit abans, seria, aproximadament, de 14 metres cúbics per segon. Amb aquests 14 metres cúbics per segon circulant pel Ter la distribució que es proposava en la Proposició de llei seria molt més ajustada i, potser, no es podria complir: els 8 metres cúbics/segon, per Barcelona; 1 metre cúbic/segon per Girona i la Costa Brava centre; 3 metres cúbics de cabal ecològic; 2 metres cúbics per als regadius del Ter. En aquest cas, caldria veure quines dotacions es destinarien als usos de la zona del Pastoral - Girona i la derivació de la sèquia Monar; un altre dels elements que haurien de tenir-se en compte en relació amb les justificacions tècniques.

Certament, a l'exposició de motius s'esmenten algunes problemàtiques de la conca, com el descens de nivells freàtics, salinització dels aqüífers, causats com a conseqüència del poc cabal circulant pel Ter, certament. Tot i que aquest fet juga un paper important, caldria esmentar-ne d'altres tant o més determinants, com són: les extraccions d'àrids de la llera i riberes del riu, la sobreexplotació d'aqüífers per part de les concessionàries de la captació i abastament a municipis litorals, i la manca d'una programació del reg integrada als tipus de sòl i conreus existents a cada zona que permeti maximitzar l'eficàcia del reg. Per això, demanaven, evidentment, una gestió integrada dels recursos del Ter, a través d'aquests exemples que jo els vaig a exposar.

Pensem que s'hauria d'haver fet referència, també, a la utilització conjunta d'aigües subterrànies i superficials, fet que és determinant per a una correcta gestió global dels recursos hídrics d'una conca, no només la del Ter, sinó de qualsevol conca. El destí exclusiu de les aigües subterrànies del baix Ter per a abastament de la façana litoral que pronosticaven els estudis del MOPT de 1971, si bé assegura el subministrament de la Costa Brava, no garanteix poder satisfer la demanda agrícola. Aquest fet recolza l'opinió d'un ús conjunt d'aigües superficials i aigües subterrànies; la necessitat d'un millor control sobre les societats d'abastament a poblacions, sobretot turístiques. En general, aquestes societats d'abastament han optat pel mètode de major rendibilitat a curt termini, amb la permissivitat, evidentment, de l'Administració de la Generalitat, amb extraccions puntuals molt fortes que han ocasionat descensos generalitzats dels nivells freàtics i problemes greus de salinització, com ja es deia, per exemple, les captacions de Torrent, de Gualta o de Castelló d'Empúries.

Per això és necessari un estudi a fons dels recursos hídrics de la conca del Ter, per poder plantejar solucions pràctiques a la gestió actualitzada dels diferents usos que hi tenen lloc, que en aquests moments no s'està fent i em temo que per part de l'Administració de la Generalitat tampoc interessa fer un estudi d'aquest tipus i una gestió integrada dels recursos hídrics.

Entenem que hi ha una manca de sensibilitat general per part de l'Administració hídrica; per això és important –pot ser– aquesta Proposició de llei, perquè és capaç d'obrir portes o és capaç, si passa aquest tràmit d'avui, a través d'esmenes i de plantejaments més amplis, com el que jo feia esment des del nostre Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, doncs, podria, evidentment, obtenir o establir-se un veritable programa de gestió integrat als recursos hídrics del Ter.

Per aquesta qüestió, nosaltres creiem bàsic que passi aquest tràmit i, per això, votarem a favor d'aquesta Proposició de llei.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Boada. Correspon ara la intervenció del Grup Popular; té la paraula el diputat senyor Enric Herranz.

El Sr. Herranz i Masó

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Bé, he llegit la Proposició que es fa per part del senyor Ferrer. Semblaria raonable pensar que no faria cap mal el fet d'augmentar, com es demana, 2 metres cúbics per segon el cabal del Ter al seu pas per Girona. Però sí que m'agradaria fixar-me potser una mica més en el que passaria o en el que passa realment en aquests moments.

En primer lloc –i s'ha dit abans, els diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula pràcticament han donat moltes de les dades i, per tant, em perdonaran si sóc un xic repetitiu–, en els anys humits –i està demostrat– la poca capacitat d'embassament de Sau - Susqueda fa que s'hagin de deixar anar cabals importants i que, per tant, i basat això amb dades oficials, la petició que es fa en aquesta Proposició de llei, dels 5 metres per segon, ja és actualment..., ja es compleix. És a dir, hi passen 5 metres per segon.

En segon lloc, i s'ha dit abans també, i em consta, la desviació d'aigües a Barcelona molt poques vegades compleix el màxim que té establert. És a dir, dels 8 metres cúbics per segon que té marcat per llei –i s'ha dit abans, la dada–, 6,6 metres són la mitjana anual que es destina al consum de Barcelona.

En tercer lloc, i parlant del cabal que fins ara s'ha donat com a bo, de 18 metres cúbics per segon, fent un petit desglossament d'aquests cabals, un cop trets els cabals destinats a usos urbans, de regadiu, es garanteix un cabal ecològic de 3 metres cúbics per segon i, si els càlculs no són dolents, tot i això, i no tenint en compte els 6,6 metres cúbics per segon, sinó 8, encara quedaria un cabal sobrant de 4 metres per segon per destinar a usos diversos. Això segons un estudi que s'ha fet dels cabals del Ter i la seva distribució.

Per tant, sembla que en el cabal actual garantit per llei que s'està donant en el riu Ter i que actualment tenim, que hem comprovat, queden garantides les necessitats tant d'aigua de boca per a la població com de regadiu, i queden uns cabals raonables com a mínims ecològics. I més, tenint en compte que, de forma habitual, durant

l'estiu –com també s'ha dit abans– i sempre que les reserves ho permetin, s'augmenta el cabal del riu en 2 o 3 metres cúbics per segon, depenent de les èpoques.

Sí que coincideixo –i és evident– amb el ponent que, de vegades, l'aspecte del riu no és el més desitjable estèticament, i sobretot per als ciutadans que vivim a Girona. Però, també, m'agradaria abans de fer un pronunciament definitiu, comptar amb estudis més seriosos. El senyor Boada acaba de fer, també, esment que no només el cabal del riu és la base dels problemes que es donen en els aqüífers i de l'impacte ecològic. És a dir, jo, en aquests moments, no disposo ni conec estudis seriosos que estableixin el possible impacte ecològic a què es refereix en l'exposició de motius el ponent; i per tant, m'agradaria, abans de fer qualsevol afirmació, poder disposar d'aquests estudis.

Per tant, tenint en compte que segons el diputat que els parla, en aquests moments es garanteix i s'efectua, sense cap problema, el subministrament per a necessitats urbanes i agrícoles i que hem de tenir en compte que l'embassament de Sau i Susqueda –com hem dit abans– no té una gran capacitat d'emmagatzemament, i que l'aigua no sempre és constant, és a dir, hem viscut moltes vegades èpoques de sequera on s'ha vist compromès aquest servei, i ja ho dic, sobretot tenint en compte aquesta possibilitat d'èpoques de sequera, pensem que no seria massa procedent el fet d'augmentar de manera continuada el volum d'aigua que va a parar al mar.

Ara bé, també, i fent honor a la veritat, com que no hi han, o no tenim nosaltres, almenys, prou dades ni en un ni en l'altre sentit per afirmar ni una ni una altra cosa categòricament, i –dic– a l'espera de poder comptar amb estudis seriosos, amb estudis que d'alguna manera certifiquin quina repercussió tenen aquests cabals, i si aquest és l'únic factor que intervé en la salinització, en l'esgotament dels aqüífers i en altres efectes sobre l'ecosistema del riu, anuncio que la postura del Grup Popular serà la de l'abstenció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara correspon la intervenció del Grup Socialista; té la paraula el diputat il·lustre senyor Manuel Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Bé, anunciar que el Grup Socialista veu amb bons ulls la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei, presa en consideració que no suposa un posicionament favorable al seu contingut, sinó a l'esperit de debatre el tema dels cabals circulants del riu Ter, i també de debatre en aquest Parlament els cabals ecològics de la resta dels rius. Per tant, votarem favorablement la presa en consideració, però vagi per endavant també que, a més d'un vot favorable, farem una intervenció molt desfavorable al contingut de la Proposició de Llei, tant al contingut com a l'exposició de motius.

És necessari regular els cabals ecològics, d'acord; és necessari regular el cabal del riu Ter, d'acord. En aquest

Parlament, a la Comissió de Política Territorial, hem vist moltes proposicions no de llei formulades per diferents diputats, sobretot a les comarques d'Osona i del Ripollès, demanant que es reguli el cabal circulant en aquells rius, perquè tots sabem que es produeix una derivació important per als canals industrials que han de generar energia motriu, de manera que els rius, en la seva part alta, sovint van secs, i l'aigua circula tota pels canals. Per tant, hi ha un problema real de regulació del cabal circulant dels rius, sobretot a les capçaleres, i tots coneixem multitud de federacions de pesca, d'entitats de pesca esportiva, que ens han reclamat que es garanteixi un mínim de cabal al riu perquè, si no, la fauna desapareix. Per tant, hi ha una necessitat de plantejar algun tema que el senador Ferrer, el diputat senyor Ferrer ens presenta.

Ara, dit això, nosaltres també voldríem dir que creiem que el tema concret del cabal circulant del riu Ter, i molt especialment aigües avall del Pasteral, és un tema que ens preocupa, però nosaltres no ens volem remuntar a les promeses efectuades per un general franquista, el senyor Vigón, ministre d'Obres Públiques en aquells moments, sinó que ens sembla que hem de debatre aquest tema perquè hi han hagut posicionaments democràtics dels ajuntaments de la conca del Ter, que reclamen que es reguli el cabal circulant del riu Ter, i l'Ajuntament de Girona s'ha pronunciat per reclamar garanties de cabal ecològic constant circulant pel riu Ter, amb independència de les desviacions autoritzades. Ens referim que l'Ajuntament de Girona té una preocupació perquè sí que és cert que es produeix una desviació important d'aigua del Ter per anar a la sèquia Monar, i això fa que el Ter, en la zona d'aforament del pont de la Barca tingui, de vegades, cabals inferiors als necessaris per al cabal ecològic. Però nosaltres ens remuntem a aquesta demanda democràtica de l'Ajuntament de Girona, i no ens remuntem a promeses incomplertes dels generals franquistes.

I no podem estar d'acord que se'ns plantegi aquí –i ho ha dit el diputat de Convergència i Unió– un contingut del text que va contra les lleis democràtiques, les lleis democràtiques d'ús de l'aigua. Amb l'arribada de la democràcia s'ha fet una Llei d'aigües que diu, contundentment –i ho ha dit el diputat senyor Gavín–, al seu article 58, que hi ha unes prioritats: primera, d'abastament, i segona, de regadius, i aquest és un tema fonamental. Abastament, en primer lloc, regadius, en segon lloc. No podem anar en contra d'un principi fonamental que amb l'arribada de la democràcia ha regulat i ha establert aquestes prioritats d'usos. Val a dir també una qüestió: que en la conca del Ter, els usos agraris continuen essent els usos que consumeixen més aigua, més d'un 40%; a la conca del Ter, més d'un 40%, el principal ús és l'ús agrari. Per tant, hem de tenir clar, primer, abastament d'aigües, i segon, potser, el que cal també és que els usos agraris intentin ser menys consumidors d'aigües.

També voldria dir que aquest posicionament democràtic de les institucions s'ha produït en aquest Parlament de Catalunya. Aquest Parlament de Catalunya va estudiar els continguts del Pla hidrològic de les conques internes, i el Pla hidrològic de les conques internes, el

seu avantprojecte —que encara espera l'aprovació definitiva per part dels organismes respectius a nivell d'Estat— diu molt clarament que les concessions d'abastament, referint-se al subsistema Ter, Pla hidrològic de les conques internes, avalat per la Comissió d'Estudis de la Problemàtica de l'Aigua en aquest Parlament, diu que en la conca del Ter les concessions d'abastament tindran prioritat sobre les restants sollicituds i usos en competència. Per tant, nosaltres no volem remuntar-nos a precedents franquistes, a promeses franquistes, volem ser coherents amb el posicionament democràtic de l'Ajuntament de Girona, que vol que es reguli el cabal ecològic; amb el posicionament democràtic del Parlament espanyol; amb la Llei d'aigües, i amb el posicionament de les comissions d'aquest Parlament que han estudiat el Pla hidrològic, que també diuen que els usos d'abastament són prioritaris.

I quan dic que no podem estar d'acord amb l'escrit de la Proposició de Llei, ho dic tant pel contingut com per les exposicions de motius. I dic «exposicions de motius» perquè l'octubre del 96 havia entrat un altre text previ, també de proposició de Llei, regulant el mateix tema, en el qual hi havia unes afirmacions que, francament, no podem compartir. Afirmació que per nosaltres, socialistes catalans, però també socialista gironí, em sembla que són un disbarat. Es deia, en aquest text de l'any 96, entrat en aquest Parlament, també, per Esquerra Republicana, i com a primer signant el diputat senyor Francesc Ferrer, que es podria afirmar que primer s'ha d'abastar Barcelona i les poblacions de la seva àrea, abans de les necessitats de les comarques gironines, oblidant que només hi podran anar els sobrants. Els socialistes catalans, els socialistes gironins volem ser solidaris i estem molt d'acord que 8 metres cúbics de cabal del Ter vagin per abastir les comarques centrals de Catalunya, vagin per abastir l'àmbit metropolità de Barcelona, vagin per abastir el Maresme, i esperem que un dia, aquest àmbit de Catalunya tingui resolts els seus problemes d'abastament i que part d'aquests cabals pugui retornar a l'àrea de les comarques gironines, però voldríem que aquests cabals sobrants que retornin a les comarques gironines serveixin per solucionar el problema de la Costa Brava sud i del Maresme nord, a la zona de la Tordera. Per tant, som solidaris i volem que a aquesta prioritat d'abastament, i a resoldre els problemes d'abastament a l'àrea de Barcelona, hi puguem contribuir amb les aigües del riu Ter.

També volem reconèixer que el sistema Sau - Susqueda - Pasteral té uns efectes beneficiosos en la regulació del riu: evita inundacions i permet una regulació. És curiós, i ningú hi ha fet esment, però a mi em sembla que és molt significatiu que, precisament, perquè el riu Ter està regulat i perquè hi ha uns artificis, uns embassaments, es poden prendre acords com el que pren la Comissió de Desembassament, que diu que el desembassament mínim és de 3 metres cúbics en el Pasteral durant tot l'any, excepte des del 15 de juny al 15 de setembre, que el desembassament és de 5 metres cúbics. Estem regulant el riu a la inversa; estem fent que els mesos de sequera hi hagi més cabal en el riu que els mesos de pluvimetria alta, i això és gràcies a la regu-

lació del riu. Per tant, ens sembla que la regulació afavoreix la presència de cabals constants.

Però aquí val a dir que el diputat de Convergència i Unió ens ha dit que aquesta promesa de la Comissió de Desembassament es compleix, i això no es compleix sempre. Jo tinc aquí les dades del mes de juny del 96, el 17 i el 18 de juny del 96, la suma dels cabals al pont de la Barca i a la sèquia Monar són de 2,38 metres cúbics/segon, i d'1,50. El mes de juliol tenim que no sumem 5 metres cúbics, el 9 de juliol, el 15 de juliol, el 18 de juliol, el 30 de juliol, i el mes d'agost també tenim una sèrie de dies, el 20, el 22, el 23 i el 27, que no hi ha 5 metres cúbics per segon en la suma. Per tant, l'acord de la Comissió de Desembassament no es compleix. Per això hi ha la voluntat i l'exigència de l'Ajuntament de Girona que això es reguli més establement, més fixament, i que aquests acords de la mateixa Comissió de Desembassament es compleixin.

I ja per acabar, dir que el tema del cabal ecològic es va començar a esbossar en la Comissió d'Estudi del Pla Hidrològic de les Conques Internes de Catalunya, i que en aquella Comissió d'estudi vam definir que els rius de cabal continu han de deixar circular un cabal mínim del 5% del cabal mitjà en un període de deu anys consecutius, i superior a 50 litres per segon. Per tant, aprofundim en aquesta definició que vam fer en el Pla hidrològic de les conques internes. Nosaltres votarem favorablement la presa en consideració perquè ens sembla que és un debat que hem de fer —he dit que els rius van secs en molts dels seus trams, però també les conques altes—, però en rebutgem el contingut perquè es remunta a períodes ja oblidats i perquè tenim una legislació de l'aigua democràtica, que és la que hem d'utilitzar.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, procedirem a la votació.

S'inicia la votació.

La Proposició de Llei ha quedat rebutjada per 42 vots a favor, 47 en contra i 10 abstencions.

Alteració de l'ordre del dia

Aquesta Presidència fa avinent que, per substanciar el número 5 de l'ordre del dia, degut que la votació exigeix un quòrum determinat, aquesta es farà demà, i no abans de les deu del matí.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de la Llei 17/93, del 16 de novembre, sobre el desenvolupament de l'article 154 de la Constitució (presa en consideració)

Passem al punt quart de l'ordre del dia, que és Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa

del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de la Llei 17/93, del 16 de novembre, sobre el desenvolupament de l'article 154 de la Constitució, presentada pel Grup Parlamentari Popular. Per presentar la iniciativa legislativa, té la paraula l'illustre diputat senyor Simon Pujol. (*Remor de veus.*)

El Sr. Pujol i Folcrà

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Volen guardar silenci, si us plau? Silenci.

Gràcies.

El Sr. Pujol i Folcrà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta nova proposta del Grup Popular, que és modificació de la Llei del Congrés dels Diputats que desenvolupa l'article 154 de la Constitució, és a dir, la Llei que regula les funcions dels delegats del Govern, no pressuposa una vocació permanent de fer la feina que correspon als grups parlamentaris a les Corts Generals, sinó, simplement, actuar amb congruència legislativa.

El passat 5 de febrer vaig defensar –i el Ple ho va aprovar per unanimitat– una proposta de modificació de la Llei orgànica de compareixença davant de les comissions d'investigació del Congrés i del Senat, o d'ambdues cambres, és a dir, de les Corts Generals. Aquella iniciativa tenia com a objecte que recollís la modificació de l'article 502 del Codi penal, que ara obliga, sota delictes de desobediència greu, la compareixença a les comissions d'investigació dels parlaments, de les cambres legislatives, parlaments autonòmics. Argumentava que l'obligació ja existia per la modificació del Codi penal, però que, en un estat de les autonomies, no es podia mantenir sense modificar una llei que marginava –i si no marginava, en tot cas ignorava– les comissions d'investigació de les cambres autonòmiques.

Davant la intervenció en el Ple dels representants dels grups parlamentaris i des de la nostra òptica i interpretació jurídica, aquesta modificació del Codi penal no deixava cap esclatxa que pogués interferir l'obligació que té tothom de compareixer davant de les comissions d'investigació, tant de les Corts Generals –que ja era abans–, com de les cambres legislatives de les comunitats autònomes. Però com que els punts de vista poden ésser diferents, recordo que el diputat que va parlar, que va fer el posicionament en nom del Grup Socialista, el diputat senyor Guitart, va posar un interrogant dient que no estava clar que amb la modificació de la Llei orgànica fos suficient per garantir la compareixença al davant de les comissions d'investigació de les cambres autonòmiques de les autoritats que estan sota l'autoritat de l'Administració de l'Estat. I en paraules seves deia: «El problema, malgrat tot, és un altre; és a dir, les autoritats del Govern central, si el Parlament les cita, si el Parlament les requereix tenen obligació de venir, sí o no?» Deia també que tal com estava ara, des del seu punt de vista, no quedava clar ni en la proposta que jo feia en aquell moment ni en cap projecte de llei, perquè hauríem de modificar –segons el seu criteri– el Regla-

ment del Parlament de Catalunya i hauríem de modificar una altra llei important, que era la que es referia a la que desenvolupava l'article 154 de la Constitució, i a més deia que no dubtava que nosaltres demanaríem la modificació per ser coherents, per ser conseqüents amb el nostre punt de vista l'any 1992.

Encara que no compartim que hi hagi cap dubte que estan obligats a compareixer tant els delegats del Govern com les autoritats de l'Estat a cada comunitat autònoma, ja he dit que per coherència amb el nostre discurs polític ja de l'any 92, quan volíem demanar la modificació de la Llei del delegat del Govern, quan aquests delegats del Govern eren gairebé tots del Partit Socialista, també la demanem ara quan gairebé tots són del Partit Popular.

Per una altra banda, també fem aquesta proposta pels mateixos motius que varem demanar la modificació de la Llei orgànica esmentada, és a dir perquè no volem que continuï sense modificar-se una llei que obliga les autoritats de l'Estat a «facilitar» –entre cometes– informació a les comissions d'investigació dels parlaments autonòmics quan el Codi penal no parla de facilitar, sinó que obliga a compareixer. És a dir que ningú, emparant-se en aquesta llei, la llei que desenvolupa l'article 154 de la Constitució, vulgarment denominada «la llei dels delegats del Govern», que emparant-se en aquesta llei, dic, demani que s'adapti a les modificacions del Codi penal i pugui ignorar el que s'ha modificat en el Codi penal. Per dir-ho d'alguna manera, no volem que quedi cap possibilitat de burlar la compareixença encara que sigui de bona fe.

També modifiquem un altre punt, ja que actualment les assemblees legislatives o parlaments autonòmics han de rebre tota la informació del delegat del Govern per mitjà del govern autonòmic. És una reminiscència del poder absolut que no té en compte la divisió dels poders i tot quedava sota el poder executiu. Com que tots som partidaris del poder legislatiu, amb la modificació que proposem es reconeix el que a la pràctica ja succeeix per un altre cantó, i és que la relació és directa amb el president del Parlament. També comunicar a la cambra que el Grup Popular també va presentar les esmenes al projecte de modificació del Reglament i que pel que he llegit en el *Diari de Sessions* algun portaveu que va intervenir en l'acte de presa en consideració no ho tenia clar.

És a dir, creiem que amb aquesta tercera iniciativa completem i tanquem el cercle referent al fet que quedi garantida la compareixença davant de les comissions d'investigació dels parlaments autonòmics i, per tant, la seva efectivitat. Bé, la seva efectivitat és dir molt; diguem que, almenys, la mateixa efectivitat de les comissions d'investigació de les Corts Generals. Aquesta proposta entendra la cambra que és més incòmoda que la presentem nosaltres que qualsevol altre Grup Parlamentari, tota vegada que és el nostre partit el que governa actualment a tot l'Estat. És una iniciativa, doncs, que vol reafirmar la voluntat autonomista del Grup Popular i la nostra reivindicació que el Parlament de Catalunya és una cambra independent i sobirana, encara que les seves competències no siguin universals.

Demano, doncs, el vot favorable de les senyores i els senyors diputats i manifesto que recolzarem aquelles esmenes d'altres grups que puguin aconseguir millor l'objectiu que ens ha aconsellat presentar aquesta Proposició de llei.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara es pot consumir un torn en contra, si algun grup ho desitja. (*Pausa.*) No essent així, passarem a la posició dels grups. El Grup Mixt, si es vol posicionar, té la paraula el senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. La Llei 17/83, per la qual es regula la figura del delegat del Govern i que desenvolupa l'article 154 de la Constitució, va representar la introducció d'una nova figura, d'un nou esglaó en el ja espès entramat institucional, amb la voluntat –evidentment, mai reconeguda– de crear la figura d'una mena de virrei que actués de contrapoder al president o al govern de les incipients comunitats autònomes.

A la pràctica, almenys pel que fa al cas de Catalunya, la figura del delegat del Govern no ha representat altra cosa que la conveniència d'una altra cadira al protocol, però mai ha tingut ni la presència ni la incidència pública que probablement es volia quan es va decidir la seva creació. Quants ciutadans de Catalunya, per exemple, coneixen o saben qui és l'actual delegada del Govern central a Catalunya? Per tant, el que fóra necessari és que ens plantegegés la desaparició d'una figura estrictament institucional, de la qual se'n pot prescindir perfectament. Òbviament, això no podré esperar que ho proposi el Partit Popular, que de tota manera des que governa a l'Estat s'ha acostumat a presentar al Parlament català propostes de resolució per les quals s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats proposicions de llei que tinc la sensació que, d'òbvies com són, gaudeixen d'un acord si no unànime sí molt majoritari d'aquesta cambra. I com que tinc la sensació que tots els partits de l'Estat no tenen cap objecció al text –o, si més no, al seu esperit– que avui se'ns posa a consideració, fóra molt més raonable que el PP presentés el projecte de llei directament a les Corts de Madrid i així enllestiria la cosa més ràpidament. Perquè d'aquesta manera iniciem un trajecte que quedarà empantanegat ves a saber on, ves a saber fins quan, de tal manera que podem acabar aquesta legislatura amb les coses tal com estan, que no sé si és el que es busca, però és el que sembla que es vol buscar.

Com he dit, el text és perfectament innocu i certament l'article 502 del nou Codi penal ja obliga a allò que la Proposició de llei vol obligar, i hi vol obligar fins i tot fent referència al Codi penal, la qual cosa em sembla baldera i que no caldria que constés en el text de la Llei.

Pel que ja ha quedat dit, senyor president, votarem, evidentment, a favor d'aquesta proposta de resolució, però amb un entusiasme més aviat relatiu.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Tugues. Ara, pel Grup d'Esquerra Republicana, pot intervenir el diputat senyor Joan Ridao. Té la paraula.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com és sabut, l'organització territorial de l'Estat en comunitats autònomes, que aplega el conjunt de nacions i de regions de l'Estat, va comportar ja en el seu moment la introducció de la figura de les delegacions del Govern central prevista a l'article 154 de la Constitució. Als efectes de dotar de major estabilitat aquesta figura –i així figura en l'exposició de motius que va donar lloc a la creació del delegat o delegada del Govern–, el legislador estatal ja en el seu moment va considerar oportú, va voler regular formalment, i en aquest cas ho va fer a través d'una norma amb rang de llei, però també en el mateix sentit, per tal de dotar-la de certa flexibilitat i eficàcia en les tasques de coordinació, que són les que caracteritzen l'activitat de la delegació, coordinació que com és sabut s'efectua amb l'Administració perifèrica de l'Estat però també amb els governs i les administracions autònomes, va voler, en definitiva, dotar-se d'aquest instrument que avui intentem reformar a partir d'aquesta proposta que ens presenta el Grup Popular.

En el primer cas, parlant de la primera tasca o activitat, que és la de coordinació de l'Administració de l'Estat, val a dir que el Govern del Partit Popular, a través d'un instrument com la recentment aprovada LOFAGE, dijous de la setmana passada, ha desaprofitat una oportunitat d'ajustar l'Administració perifèrica a les necessitats –a les exigències, diria, més ben dit– de simplificació que permet l'ordenament constitucional. I voldria aprofitar això i aquest debat per fer avinent, ni que sigui molt breument, des d'aquesta tribuna, la postura del meu Grup, d'Esquerra Republicana, sobre l'anunciada supressió dels governadors civils, una supressió que en la nostra opinió, en el nostre entendre, ha quedat en un simple canvi cosmètic de denominació, passant a ser subdelegats del Govern en les províncies, recuperant –en definitiva– la nomenclatura, la figura i l'esperit que va encunyar en el seu moment Javier de Burgos l'any 1833 i operant, en definitiva, una mera, una simple limitació d'algunes de les seves competències sancionadores.

Més sorprenent encara resulta el fet que es continuï atribuint en aquesta Llei de manera genèrica als delegats i subdelegats del Govern les competències sobre els drets i llibertats, així com les de seguretat ciutadana, mitjançant el comandament de les forces i cossos de seguretat de l'Estat, quan algunes comunitats –com és el cas nostre, com és el cas de Catalunya– tenen atribuïdes estatutàriament, i fins i tot constitucionalment tenen la possibilitat d'assumir-les. El mateix raonament resulta aplicable en la competència sobre protecció civil atribuïda a la LOFAGE als subdelegats/subdelegades del Govern. La simplificació dels serveis perifèrics i la supressió de les duplicitats d'estructures administratives resultants del traspàs o delegació de competències a favor de les comunitats autònomes es realitza de ma-

nera centralista amb aquesta norma, sense possibilitat d'incidir a través d'un òrgan mixt amb participació de les comunitats autònomes i encarregat eventualment d'impulsar la tasca o l'activitat d'unificació administrativa.

Es tracta, en definitiva, d'una llei –aquesta, la LOFAGE– insuficient en el seu contingut i respecte als objectius que fixa el seu propi preàmbul, que no avança satisfactòriament en la necessitat de simplificació i reducció de les duplicitats administratives allà on és necessari, per tal com es produeix una superposició d'una estructura estatal, i per tant, allà on és necessari, i que, en definitiva, no ve a donar satisfacció a les reiterades demandes o peticions de diferents estaments, com el propi Parlament nacional de Catalunya, aquest Parlament.

Dit això, i per tant feta aquesta digressió, pel que fa... –que venia molt a tomb i era escaient–, pel que fa a la primera tasca de coordinació que ve atribuïda a la figura del delegat del Govern, entrant ja a la segona de les tasques de coordinació encomanades a les delegacions del Govern, com ara la de coordinar i cooperar amb les comunitats autònomes, les previsions de l'article 8 de la Llei 17/1983, sobre desenvolupament de l'article 154 de la Constitució per raons evidentment operatives o funcionals, com molt bé deixa assentat l'exposició de motius d'aquesta proposta –i molt bé també ha explicat el diputat portaveu del Grup proposant– han esdevingut, lògicament, conseqüentment, inoperants i manques de funcionalitat. Perquè per bé que la Llei establís, estableixi encara que la delegació del Govern facilitarà al Parlament de Catalunya, posem per cas, a través del Consell Executiu, a través del Govern la informació que necessiti per exercir les seves competències o a la inversa, el cert és que a la pràctica això s'efectua directament a través de la presidència d'aquells dos poders o estaments de la Generalitat.

D'aquí que la modificació que es planteja o plantejada pel Grup Popular, que per analogia conté a més una referència explícita i molt escaient a l'actual tractament legal penal d'obligatorietat de comparèixer a tots els càrrecs de l'Administració de l'Estat davant de les comissions d'investigació de parlaments com el nostre, respon –com aquí ja s'ha posat reiteradament de manifest– a una necessitat política d'adequació a la pràctica, i fins i tot a una necessitat tecnicojurídica.

D'aquí que el nostre Grup ja avança el seu suport i vot favorable, un vot afirmatiu que pretén donar resposta, lògicament, per tot el que he dit, a un plantejament particular –que suara és el que acabo d'exposar, i el diputat del Grup proposant–, a una valoració, en conseqüència, de la inequívoca oportunitat de la iniciativa que avui debatem, sens perjudici, lògicament, com he fet –ho he volgut fer, ho he aprofitat i és obvi–, de deixar ben paleses i ben evidents les contrarietats i les reserves que del model d'organització territorial i d'administració de l'Estat té i tenia el nostre Grup Parlamentari.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar el posicionament del Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el que es tracta en aquest punt és ni més ni menys que debatre i acceptar, si s'escau, la presa en consideració d'una proposició del Grup Popular per modificar una llei estatal que fa referència a les funcions i a les actuacions del delegat del Govern. És evident –i nosaltres ho varem assenyalar clarament fa dos dies, ja, en una compareixença en aquest Parlament– que nosaltres estem en desacord amb molts aspectes de la LOFAGE, sobretot perquè només s'ha arribat al canvi de nom, però encara no a la supressió efectiva dels governadors civils, a potenciar de veritat l'autonomia de la Generalitat de Catalunya, l'autogovern de la Generalitat i, sobretot, a la supressió de l'Administració perifèrica de l'Estat. Però el que aquí se'ns plantegen són dues qüestions, perquè, efectivament, aquest projecte té dues parts molt diferenciades, i jo crec que des del punt de vista jurídic n'hi ha una que és molt discutible. Tan discutible que jo m'hi referiré en segon lloc, però crec, sincerament, que la seva inclusió aquí és profundament desafortunada.

La primera part d'aquesta modificació pretén –vull recordar-ho– establir que aquella comunicació, aquella relació dels delegats del Govern amb el Parlament de Catalunya i amb la Generalitat de Catalunya, amb el Govern de la Generalitat, es faci –diu, deia la Llei, fins ara– mitjançant la Presidència de la Generalitat, mitjançant el Govern. I el que pretenem aquí, el que es pretén aquí és dir: «No, això s'ha de fer, el Govern pel seu cantó, i el Parlament per la seva banda, directament amb el delegat del Govern», amb la qual cosa valorem el paper del Parlament, li donem un protagonisme que no té, i per tant, no necessita un intermediari –si se'm permet l'expressió– per a les seves relacions amb el delegat del Govern. Fins aquí, totalment d'acord, i aquest aspecte ens sembla oportú, ens sembla adequat, i és, en definitiva, un mecanisme, un instrument de millorar la tasca del Parlament i la seva relació amb el delegat del Govern.

Però aleshores, aquí, a partir de la consideració que en una llei orgànica que nosaltres estem intentant modificar per la via, ja, d'una presa en consideració de primers del mes de febrer que va presentar el Grup Popular, que intentava adequar aquesta Llei orgànica, la Llei orgànica 5 del 84, en relació amb l'obligació de compareixences davant de les comissions d'investigació..., intentava adequar el que diu el Codi penal, perquè el Codi penal diu: «El que no comparegui serà sancionat», i en canvi, la Llei encara no havia establert –no estava modificada i, per tant, encara no era clar, en la Llei– aquesta obligació davant dels parlaments de les comunitats autònomes. Per tant, en bona lògica, en coherència, si el Codi penal castiga unes determinades conductes, nosaltres hem d'establir en la llei corresponent l'obligatorietat d'aquestes conductes.

Nosaltres entenem, però, contràriament al que s'ha dit per part del senyor Pujol i que sembla ser que sostenen altres grups o altres diputats d'aquesta cambra, que, quan la modificació que nosaltres fem... –almenys, el text que tenim presentat, i que és susceptible de modificació, de millora, d'esmena, insisteixo, d'una llei orgànica–, diem que tots els ciutadans, espanyols i estrangers, tenen l'obligació de comparèixer davant d'aquest Parlament..., nosaltres volem entendre que els delegats del Govern del Partit Popular són ciutadans espanyols; per tant, que no han perdut la condició de ciutadans i, en conseqüència, estan inclosos en aquesta definició que marca la Llei. Però, si no hi estiguessin, si haguéssim de fer aquesta estranya distinció entre els ciutadans i els delegats del Govern i les autoritats, tampoc seria aquesta la via: la via seria, en tot cas, les esmenes a una llei orgànica. Perquè modificar nosaltres, ara, una llei orgànica per la via collateral d'una llei ordinària i, a més a més, amb un afegitó que hem fet aquí, internament, en aquest punt, em sembla, des del punt de vista jurídic –aquesta és la meua modesta opinió– desentertat.

Per tot això, evidentment, com que hi ha una part d'aquesta proposta amb la qual estem d'acord, i aquesta part que nosaltres pensem que no correspon que estigui aquí..., no perquè pensem que no han de comparèixer els delegats del Govern: naturalment que han de comparèixer els delegats del Govern; però pensem que, quan parlem de tots els ciutadans, els hi tenim inclosos. I pensem també que, si volguéssim –insisteixo– fer aquesta distinció, ho hauríem de fer amb esmenes a una llei orgànica. No podem modificar una llei orgànica per la via –insisteixo– d'una llei ordinària i, a més a més, amb un afegitó dintre d'una proposta que té –almenys jo ho entenc així–, essencialment, un altre objectiu.

Per tant, nosaltres, bé, votarem favorablement la presa en consideració, però ja anunciem que, si això s'accepta en aquests termes, el primer que farem –i pensem que el rigor jurídic ens hi obliga– és demanar presentar les corresponents esmenes perquè això es modifiqui i, en tot cas, si s'ha d'aclarir, s'haurà de fer en el marc que correspongui, que per nosaltres ja no correspon, no cal fer-ho, perquè és evident que els delegats del Govern, del Partit Popular o de qui siguin, són ciutadans o ciutadanes de l'Estat espanyol.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Correspon ara fixar la posició del Grup Socialista. Té la paraula el senyor Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, seré extremament breu, perquè, certament, l'objecte d'aquest debat no és un objecte especialment complex; si ens atenim al que se'ns proposa aquí, de fet, se'ns proposen només dues coses: una, fer una precisió en relació amb l'abast de les comissions d'investigació i del deure de les autoritats a comparèixer-hi, a les comissions d'investigació de les cambres autonòmiques,

i per una altra banda, estendre a les assemblees legislatives el dret de sol·licitar directament informació a les delegacions del Govern. Són dos aspectes molt concrets, molt puntuals i que al nostre entendre són d'una extrema modèstia per justificar tot aquest procediment legislatiu. Màxim si tenim en compte que, tal com ha demostrat de manera molt rigorosa el diputat Roc Fuentes, en el tema de les comissions d'investigació, aquesta Llei o aquesta iniciativa és o bé innecessària, o bé desafortunada des d'un punt de vista jurídic, o les dues coses alhora, probablement. Per tant, a efectes de contingut, l'única cosa que en definitiva pot tenir interès –i per nosaltres, doncs, certament, és un interès modest però, evidentment, que compartim– és que les assemblees legislatives es puguin adreçar directament als delegats del Govern en sol·licitud d'informació per a la seva activitat.

Compartim aquest objectiu i, per tant, donarem el nostre vot favorable a la presa en consideració d'aquesta iniciativa. I avancem, des d'ara, que tenim la voluntat d'esmenar aquesta proposta de manera probablement qualitativa, és a dir, tant per aclarir el tema de les comissions d'investigació, que no veiem gens clar que vingui aquí, com també per plantejar probablement altres elements de reflexió en les relacions entre els òrgans perifèrics de l'Estat i les comunitats autònomes. La Llei del 83 va ser una bona llei al seu moment, i és una llei que ens en sentim responsables en la mesura que la vam tirar endavant i ha jugat un joc important aquests últims anys, però és possible que en alguns aspectes, i entre ells aquest, valgui la pena, potser, començar a pensar a introduir-hi millores. Probablement aquesta iniciativa ens ho pot facilitar, i per tant, és amb aquest ànim d'intentar anar una mica més lluny que hi donarem suport.

Res més; moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Mir. Per fixar la posició del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Jordi Casas.

El Sr. Casas i Bedós

Gràcies, senyor president. El nostre Grup votarà favorablement la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei, i jo els estalviaré ara, senyors diputats i senyores diputades, d'explicar-los quina és l'opinió de fons del Grup de Convergència i Unió sobre la qüestió en concret, perquè crec que no és el moment en el debat d'admissió a tràmit. Queda clar, però, de les intervencions dels altres grups que, tot i que tothom està d'acord que es legisli o que tinguem un debat i dictaminem sobre aquesta qüestió, hi han divergències de fons que han de ser considerades i tingudes en compte.

Jo comparteixo algun dels criteris que s'han dit, especialment algunes coses que ha dit el senyor Roc Fuentes, i anuncio, per tant, que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió presentarà esmenes a aquest redactat, i fóra bo que en la tramitació d'aquesta Proposició de Llei intentéssim arribar a un acord al màxim ampli possible, perquè és una qüestió que no és menor; és una qüestió que no és menor, que hem d'afinar molt

jurídicament –també políticament, però molt jurídicament– i, en ser una qüestió que afecta una llei orgànica i que, per tant, s'ha de tramitar a les Corts Generals, home, fóra bo que el que presentés el Parlament de Catalunya tingués un rigor jurídic i polític que ens deixés a l'altura de les circumstàncies.

Per tant, estalviant-los –insisteixo– la posició del nostre Grup, sí que li dic que farem esmenes, amb el convenciment que per part del Grup Popular es farà un esforç perquè puguem fer un text d'acord amb tots els grups parlamentaris.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, procedirem a la votació de la presa en consideració d'aquesta proposició de llei.

S'inicia la votació.

La proposició ha estat aprovada per 85 vots a favor, cap en contra i cap abstenció... L'admissió a tràmit de la proposició.

Alteració de l'ordre del dia

Senyores i senyors diputats, aquesta presidència vol demanar l'assentiment de la cambra per modificar l'ordre del dia. Per acord dels diputats interpellants i dels consellers interpellats, aquesta presidència demana l'assentiment per posposar per a demà el punt número 6, que és una interpellació pel tràmit d'urgència, i la número 7, que és sobre política de muntanya. (*Veus de fons.*) La 7 ara, també? (*Pausa.*) Ah!, és que havia arribat aquesta presidència una altra indicació. Per tant, no hi ha cap inconvenient. Si hi han aquí el diputat i el conseller, doncs, endavant.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de muntanya

Substanciem, doncs, el punt número 7 de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la política de muntanya, que presenta el Grup Socialista. Té la paraula, per substanciar-la, el diputat senyor Ganyet.

El Sr. Ganyet i Solé

Honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, deia Valle-Inclán que és igual triomfar que fer gloriosa la derrota. Algunes victòries parcials i glorioses derrotes han ornat la trajectòria del Grup Socialista al Parlament català, en la seva constant atenció al Pirineu, i en especial a l'aplicació de la Llei d'alta muntanya, aprovada als inicis de l'any 83, per unanimitat, a partir d'una proposició de llei presentada pel PSC i construïda en col·laboració amb els grups de l'Alt Pirineu i la Unió de Pagesos.

Faré esment ràpidament de les més significatives accions parlamentàries dels últims anys: les interpellacions

i mocions subsegüents de febrer del 89 i de maig del 94. En la primera interpellació va denunciar-se l'incomprendible retard de més de cinc anys en l'aprovació dels plans comarcals de muntanya; encara no n'hi havia cap d'aprovat sis anys després de la promulgació de la Llei. La Moció va aconseguir desencallar un procés obturat per manca de voluntat política, però els vots conservadors de la cambra impediren accomplir el que preveu l'article 13 de la Llei, és a dir, la creació d'un òrgan *ad hoc* que nomenàvem Direcció General de la Muntanya.

En la segona interpellació i en la Moció corresponent, ara fa tres anys, insistíem en la greu desconexió entre la societat pirinenca, teòricament beneficiària, i l'Administració a l'hora de fixar els objectius, les prioritats i les inversions públiques dins dels plans comarcals de muntanya. El triomf parcial de l'any 94 va ser l'aprovació del quart punt de la Moció contra tot pronòstic. Deia: «Iniciar l'estudi d'un pla estratègic del Pirineu, de forma participativa i concertada amb les administracions públiques catalanes i no catalanes concernides, per tal d'avançar en la determinació del paper que li correspon al Principat i al migdia d'Europa a inicis del segle XXI».

Intentant fugir d'allò que advertia el pensador, «no haver fet mai res i morir, malgrat tot, extenuats», convé que fem un balanç catorze anys després de l'aplicació de la Llei d'alta muntanya i de la situació del Pirineu, el 30% de la superfície de Catalunya amb el 3% de la població. En realitat és més: és el 46% de la superfície del nostre país, si hi afegim el 16% de les zones de muntanya. És a dir, gairebé la meitat del territori català. Estem parlant –parin atenció– de 297 municipis, la tercera part dels catalans. Voldria significar a ses senyories i al senyor conseller que la política que s'apliqui en bé o en mal a les comarques i les zones de muntanya i a la superfície forestal, el 58% del total català, sobre la qual varem interpellar al Govern ara fa uns dies sense obtenir cap resposta satisfactòria –també va ser una gloriosa derrota–, incideixen de forma nuclear en els equilibris o desequilibris interns del conjunt del Principat, a través del conreu i del paisatge, de la vigoria o degradació del medi físic i de la distribució harmònica de la població en el territori.

El balanç global, senyor conseller, segons la nostra opinió no és positiu, però hem de ser objectius: hi ha llums i ombres, que assajaré de sintetitzar a continuació. Entre les llums pot esmentar-se l'inici d'un cert tractament diferenciat de les àrees de muntanya, l'establiment d'una certa metodologia de planificació, *rara avis* en el tarannà i en el comportament de govern d'una coalició, Convergència i Unió, tan marcada per derives presidencialistes i essencialistes; l'assaig de coordinació interdepartamental en els plans comarcals de muntanya, en els 70.500 milions de pessetes invertits en les comarques de muntanya fins l'any 93 i –esperem– en els 64.600 milions previstos en els plans comarcals de nova generació.

Però també hi ha ombres, denses ombres, l'opacitat i el gruix de les quals aporten justificats interrogants sobre el periple i el port d'arribada de la política de muntanya a Catalunya. D'entrada, en la gènesi dels plans comar-

cals de muntanya, eines bàsiques d'aplicació de la Llei, cal fer notar dues deficiències molt greus: en l'enquesta prèvia, teòric baròmetre de les prioritats dels ciutadans, no hi participen la immensa majoria de la societat viva i activa del Pirineu. Aquesta és la veritat. Queda tot dins dels circuits administratius amb una certa olor de resclosit i no surt al carrer, per dir-ho ras i curt. A més –i això no és nou, ho saben vostès perfectament–, els consells comarcals que han substituït els originaris consells comarcals de muntanya pateixen d'un agut dèficit de representativitat democràtica des del mateix moment del seu forçat infantament. Els interessos partidaris, conjunturals, de Convergència i Unió van prevaldre sobre els interessos generals del país en l'eclosió –això és molt greu– d'un nou nivell d'administració local, que va ser no consensuat, feble i imperfecte, mal dissenyat, la persistent inadequació del qual a les necessitats dels ciutadans d'avui és cristallina, manifesta i mantinguda per gairebé tothom.

Si els consells comarcals aproven els plans comarcals inicialment, i si els representants del Pirineu al Consell General de Muntanya provenen exclusivament d'uns òrgans que són fruit de la més artificiosa enginyeria política, haurem de concloure que no és estrany que les boires del burocratisme del perill d'esclerosi, del precoç envelliment a l'edat tendre de catorze anys planin amenaçadorament sobre el present i el futur immediat del 46% del territori català a què he fet referència ara mateix.

Si hi afegim –ja per concloure, senyor conseller– dos elements de recent factura entendra perfectament que a la societat pirinenca i al Grup Socialista se li hagin encès tots els llums d'alerta. D'una banda hem conegut, pels diaris, fa molts pocs dies –potser una setmana–, la supressió o la voluntat de supressió de la Direcció General de Planificació i Acció Territorial, que fins ara s'encarregava de l'elaboració dels plans comarcals, per adscriure-la, disgregada –ja m'ho aclarirà–, a la Direcció General d'Urbanisme i a la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge. D'altra banda, segons ens indiquen els ajuntaments del Pirineu, són llargues dotzenes els flagrants incompliments en els últims exercicis pressupostaris de les previsions d'inversió contingudes en els plans comarcals de muntanya aprovats solemnement pel Consell Executiu de la Generalitat. No cal que li digui que la credibilitat davant dels ajuntaments i dels ciutadans, injustament postergats del Govern de Catalunya i de la Generalitat, ha baixat molts enters. La pregunta que es fan és plenament justificada i d'un gran calat polític, que no s'escapa a les senyores i els senyors diputats: és paper moll el que aprova oficialment el Govern de Catalunya?

Per totes aquestes raons, senyor conseller, li formulo la següent interpellació: quins són els propòsits de capteniment del Govern en relació amb la política de muntanya? Atenent la pressa del senyor conseller, no faré torn de rèplica.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ganyet. Té la paraula, per contestar la interpellació, l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Mas.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Ganyet, en primer lloc permeti'm que li agraeixi no només la seva concisió, sinó també l'aportació que novament vostè fa en aquesta cambra sobre el que són les seves –per altra part lògiques i comprensibles– inquietuds, compartides per molts dels diputats, i especialment per mi com a responsable del Departament de Política Territorial, sobre el que és la situació i les polítiques que afecten la muntanya en general, i concretament el Pirineu.

Jo amb tota cordialitat li he de dir que no cal que s'apunti cap gloriosa derrota més, perquè jo estic absolutament convençut que en aquest moment la gran majoria, per no dir totes, però en tot cas la gran majoria de les comarques d'alta muntanya de Catalunya estan en un camí de recuperació ple d'esperança. Aquesta és la realitat tal com nosaltres ho veiem i crec que com comparteix molta gent. Això, certament, no vol dir que tot sigui encertat ni que tot sigui el que s'està fent suficient, segur que –i especialment en aquest moment– hi hauria més coses a fer, i que en aquest moment, doncs, per la raó que sigui, entre altres per raons, diguem-ne, de capacitat pressupostària, doncs, no es poden fer totes de cop. Certament. Però això no ens pot fer perdre de vista el que ha succeït fins ara, i el que ha succeït fins ara és que, concretament, des que s'estan aplicant els plans comarcals de muntanya, hi ha una inflexió positiva en el que és la recuperació de les comarques d'alta muntanya de Catalunya. Ho torno a dir: una recuperació que obre clarament, que vol dir que estem situats ja clarament en aquestes comarques en un camí que jo crec que és ple d'esperança de cara el futur.

Vostè deia: «Els plans comarcals de muntanya s'estan incomplint.» I té raó: els plans comarcals de muntanya en aquests darrers anys s'han incomplert. El que passa és que s'han incomplert perquè s'ha sobrepassat, i de molt, les xifres d'inversió que hi estaven contemplades. Em refereixo als plans que van acabar els anys 95 i 96, abans que es renovessin i es concretenessin en aquesta segona generació dels plans comarcals de muntanya. Això tampoc vol dir –que quedi clar– que tot allò que estava previst fer en aquells plans comarcals de muntanya s'ha fet; tampoc és això, el que passa és que sí que és veritat que les inversions que estaven programades en aquells plans comarcals de muntanya, finalment, es van sobrepassar amb un escreix més que considerable, tant com un 25 o un 30%. Per tant, la Generalitat de Catalunya, a través d'aquests plans, va invertir, va gastar, va programar molt més que allò que estava inicialment previst. Torno a dir, amb el matís, perquè quedi clar, que això no significa que tot allò que estigués programat es pogués finalment executar.

El que passa és que jo els prego, en aquest sentit, una certa benevolència, que ja vaig –diguem-ne– posar sobre la taula quan el diputat del Partit Popular, senyor Fabregat, va insistir també en aquesta matèria, i és que, com vostè més o menys insinuava o reconeixia, el grau de planificació que hi ha en aquests plans comarcals, i especialment el grau de concreció que hi ha a les seves

línies d'actuació, són d'una exhaustivitat importantíssima. Jo, certament, a nivell, diguem-ne, de l'Administració pública, almenys de la Generalitat, no conec plans fets amb aquest detall i amb aquesta concreció, i per tant, el risc d'error o el risc que finalment en cinc anys les coses no puguin evolucionar exactament com estaven previstes, lògicament, s'incrementa. Aquest risc no és el mateix si la planificació és de línies o de directrius molt generals. En aquest cas –ho torno a dir–, hi han línies on es diu estrictament, doncs, pràcticament, quina serà la paret que es reformarà d'un determinat monument o d'un determinat centre històric d'una ciutat o d'una població del Pirineu. Bé, per tant, hi ha hagut incompliment? Sí, però amb escreix durant molts anys.

I ara també els demano una altra cosa, que és que el procés d'inversió o el procés de compliment dels actuals plans comarcals de muntanya els jutgem com un balanç global una vegada s'hagin acabat aquests plans comarcals de muntanya, perquè pot succeir, i això jo crec que és comprensible, que en un any determinat o en dos anys determinats, hi hagi una certa inflexió a la baixa respecte a allò que preveu el pla comarcal de muntanya ics o i grega, però que en canvi, en el balanç global quan s'acabin aquests plans, entre l'any 99 i l'any 2000, al final el resultat sigui el que jo mateix espero, en el benentès que si finalment no es pot complir tot al cent per cent, doncs, certament el que és important és que totes les coses que estan programades s'acabin fent, i aquest compromís, una i altra vegada, nosaltres l'hem reiterat. Que potser això significarà un any més de coll per acabar, doncs, de rematar aquests plans comarcals de muntanya ara per ara vigents? Doncs bé, això ja entenc que podrà ser criticat o criticable, però, en tot cas, no voldrà dir, això no voldrà dir que les inversions i la despesa no s'han portat a terme i que, per tant, la incidència positiva sobre el territori també s'ha pogut mantenir.

Deixi'm per acabar, senyor Ganyet, simplement, doncs, fer un parell o tres de comentaris sobre aspectes puntuals però, per altra part, molt importants que jo crec que estan evolucionant correctament a les àrees d'alta muntanya de Catalunya, i dels quals vull avançar que en som protagonistes tots plegats, no només els plans comarcals de muntanya, sinó de l'acció conjunta del conjunt de les administracions que hi intervenen, els ajuntaments també i d'una forma molt important, i no només les administracions sinó el conjunt dels ciutadans que també hi estan creient. En aquest sentit, jo li diria que, per primera vegada després de molts anys –després de molts anys, i això es podrà comprovar en els dies següents quan es facin públiques les dades del cens, del cens de l'any 96–, es veurà que pràcticament totes les comarques d'alta muntanya de Catalunya, pràcticament totes sense excepció, encara que alguna excepció hi ha, pràcticament totes guanyen població. Pràcticament totes, almenys són les dades que tenim de l'Institut d'Estadística i que, per tant, s'hauran de contrastar en el seu moment, però l'evolució és aquesta: no és que hi hagi un salt espectacular, que quedi clar, estic parlant d'uns 1.250 - 1.300 habitants de més a les deu comarques de muntanya, però el fet qualitatiu és significatiu quin és? És que això no havia succe-

ït fins ara; en els darrers vuit, deu anys, la inflexió era a la baixa, i per primera vegada sembla que en el conjunt de les comarques, sembla que aquesta tendència s'ha aconseguit aturar i que més aviat hi ha un increment a l'alça.

Una altra cosa que també li volia comentar, que també és una dada positiva i que ens n'hem de sentir orgullosos tots plegats, i que lliga també amb la pròpia evolució de la població, i és el mapa de la distribució de la taxa d'atur a Catalunya, que ahir, concretament, en el Consell Executiu de la Generalitat va presentar el conseller de Treball, i és un mapa bastant clar, bastant contundent, on es veuen clarament les zones més fosques i les més..., diguem-ne, les menys clares, que serien totes aquestes d'aquí, corresponen, precisament, a comarques de muntanya.

Vol dir que en aquestes comarques, concretament, és on en moltes ocasions, fins i tot de llarg, hi han els índexs d'atur més baixos de tot Catalunya. Algú podria dir: «Això és com a conseqüència que es perd molta població», però precisament he volgut donar abans la dada de població perquè es vegi clar que no necessàriament es tracta d'aquest fenomen de correlació, sinó que simplement hi ha una evolució econòmica positiva, que, ho torno a dir, és mèrit de tothom i, per tant, tothom se n'ha de sentir legítimament orgullós.

I l'últim comentari, recollint una interpellació seva en aquest sentit, és sobre el fet, diguem-ne, de la refosa de les funcions de la Direcció General d'Acció i Planificació Territorial, entre altres direccions generals. Certament serà així –certament serà així–, i això ve com a conseqüència de l'obligada i jo crec que saludable reorganització orgànica d'alguns departaments de la Generalitat, concretament del que jo tinc la satisfacció de dirigir, en el sentit de contribuir a aquest estalvi general, que no només ha de venir per la contenció de la despesa, per exemple, doncs, de la nòmina, com ha succeït aquest any, no només ha de venir de la contenció de la despesa corrent en general, sinó que també s'ha de fer un cert esforç en la cúpula per intentar que hi hagi aquesta reorganització a la baixa de les unitats directives. En aquest sentit, de tota manera, jo el voldria tranquil·litzar des d'un punt de vista: el fet que desaparegui orgànicament la Direcció General com a tal –que no només portava els plans comarcals de muntanya, no només portava aquests– no vol dir de cap manera –i aquest és el propòsit ferm del conseller que els parla– que la funció es perdi; tant és així que l'equip que fins ara ha dirigit i ha controlat i ha coordinat aquests plans comarcals de muntanya seguirà –a excepció feta, lògicament, del director general, que aquest ja s'entén que no podrà continuar en aquestes funcions–, tot el seu equip continuarà mantenint la tasca que fins ara s'ha portat a terme, i jo crec que d'una forma, ho torno a dir, relativament exitosa i esperançadora de cara al futur.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Ganyet ha anunciat que no volia tornar a intervenir. Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament del sistema català de serveis socials i de la xarxa de responsabilitat pública

Passem al novè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament del sistema català de serveis socials i de la xarxa de responsabilitat pública. Per a un millor ordenament del debat, com que hi ha una altra interpellació, que és la número 11, que presenta el senyor Lora, si és que cregués que el tema pot ser coincident, proposaria acumular les dues interpellacions. (*Pausa.*) Ah!, una darrere l'altra? Doncs, d'acord. Jo feia la proposta, però, òbviament, el diputat pot optar...

Per tant, comencem per la primera interpellació, que és la de la senyora Rosa Barenys.

La Sra. Barenys i Martorell

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Decret 284/96, que és el decret que regula i ordena el sistema de serveis socials, té com a objectiu desplegar la xarxa i respon parcialment al seu enunciat. D'aquí venia aquesta interpellació, perquè creiem que els aspectes fonamentals de la xarxa o del sistema català de serveis socials, establerts a la Llei 26/85 i a la 4/94, no es reflecteixen en aquest decret de desplegament, senyor conseller. L'aportació de la Llei 4/94 havia de suposar –i dic «havia» perquè no ha sigut així– l'ordenació del sistema d'acord amb els principis rectors de la política social que pretenen el desenvolupament del sistema català i promoure i garantir drets, desconcentrar, coordinar i completar la xarxa bàsica de serveis socials de responsabilitat pública.

Aquesta Llei, la Llei 4/94, com vostè recordarà molt bé, el PSC va estar en contra d'una part molt important d'aquesta. No obstant això, hem de reconèixer que fa un pas important en la definició de prestacions i en la definició de serveis *assegurant* –i ho dic subratllat i en majúscules– uns drets socials. Així s'estableixen en el Decret de refosa, el 17/94, en els articles 1, 7 i 8, i en altres articles del mateix Decret de refosa, drets socials que entenem que han d'estar garantits, conseqüentment amb la llei marc –evidentment, la Constitució– i totes les lleis sectorials que li donen contingut. Creiem que es tractava, doncs, amb aquest Decret, d'assegurar, mitjançant la racionalització, la coordinació, la descentralització dels recursos, una redistribució equitativa de les prestacions per fer front a les necessitats bàsiques, tenint en compte els sectors de població a què s'orienta aquesta llei, buscant fórmules no únicament organitzatives, sinó també, senyor conseller, financeres, per fer possible gradualment la universalitat dels serveis. I quan parlem d'«universalitat» vostè sap que ens referim a un sistema vertical i no horitzontal; el que diu la Llei: serveis per a tota aquella persona que els necessita.

Creiem que el Govern de la Generalitat no està actuant en aquesta direcció, i d'aquí venia aquesta interpellació, a la llum del que el Decret 284, de desplegament, ens està demostrant. Nosaltres voldríem, en un debat tranquil amb vostè –i voldria que fos així–, arribar al

fons del que suposa per al Govern el sistema de serveis socials, que s'autodenomina –i no se n'oblidi– «de responsabilitat pública». Fins on obliga el Govern aquesta responsabilitat? Quines creuen que són les limitacions, o quines entén el Govern que són les seves obligacions respecte a la provisió de serveis i recursos, i quins entén el Govern que són els drets dels usuaris?

Si fem un breu recorregut per aquest Decret 284, observem, en primer lloc: dret d'accés. És un dret establert per la Llei. El Decret legislatiu estableix que tota persona té dret d'accés als serveis socials d'atenció primària i als serveis socials especialitzats, d'acord amb les condicions que siguin determinades per reglament. Entenem que això significa l'exprés reconeixement, juntament amb les garanties necessàries per a accedir a la xarxa, a la xarxa de serveis socials. Però a l'article 5.3 del Decret es condiona l'accés a l'existència de recursos disponibles, el que és igual a anul·lar les garanties legalment establertes.

A l'article 6, s'estableix que una de les obligacions dels usuaris és abonar el preu que correspongui, d'acord amb la normativa vigent. I aquí voldríem recordar, com feia la meua companya Marina Geli en l'anterior Ple, la Sentència del Tribunal Constitucional del 14 de desembre del 95, per la qual es va revisar la Llei de taxes i preus públics de Catalunya i en la qual es diu que el preu públic és una prestació contractual i voluntària que no pot ésser imposada coactivament quan el bé, l'activitat o el servei és objectivament indispensable per satisfer les necessitats bàsiques de la vida personal, d'acord amb les circumstàncies de cada moment o lloc. Nosaltres havíem entès que els serveis socials són prestacions imprescindibles per satisfer necessitats bàsiques –així es defineix la xarxa bàsica de responsabilitat pública– i, en conseqüència, creiem que no es podia condicionar l'accés a la satisfacció d'un preu que autoritza aquest Decret i desplega posteriorment el Decret 394.

En tot cas, nosaltres ens preguntem i li preguntem que, si el Govern no té prou capacitat financera per fer-hi front, o potser no té prou imaginació –que també podria ser– per desplegar la xarxa de responsabilitat pública, o bé el Govern creu que el seu model ha de ser més mercantilista, posant a mans del mercat la provisió de serveis..., nosaltres creiem que ho hauríem de discutir, que hauríem d'obrir un debat i, en tot cas, modificar o no les lleis, amb els seus vots a favor i els nostres en contra, però, en tot cas, aquí hi ha unes lleis que diuen unes coses, i el desplegament d'aquests dos decrets orienta la política del Govern cap a un lloc totalment oposat.

Nosaltres creiem que el Decret 284 presenta una gran preocupació –per no dir gravetat– perquè restringeix la legislació aprovada per aquesta cambra i en fa un tractament subsidiari i dependent dels recursos econòmics; oblida l'encàrrec que el Parlament de Catalunya ha fet al Govern en aprovar la Llei, i sobretot demanant-li que desplegui la xarxa de responsabilitat pública, i a la vegada creiem que actua temeràriament en iniciar la política de preus públics amb poc consens, de forma discriminada respecte d'uns sectors cap als altres, encara que anem veient que amb satisfacció de les empreses

d'iniciativa mercantil i, el que és més greu, creient vostès, Govern, que aquesta política afavorirà millor la cobertura de les necessitats i l'expansió de la xarxa.

Sé que vostè em dirà que hi ha un article en el Decret 17/94 que estableix unes garanties mínimes per als usuaris, en el sentit que ningú podrà quedar exclòs de la prestació del servei social per insuficiència de recursos econòmics. Nosaltres li podem dir clarament que el Decret desplegat nega aquesta garantia de drets perquè supedita l'accés a una condició que pot ser arbitrària segons com s'apliqui perquè en aquest Decret no es defineix quines han de ser aquestes condicions, i a la vegada, i sobretot, perquè es contradiu amb la filosofia de no-gratuitat que la Llei estableix. Ho nega també a l'article 10, quan s'estableix que les prestacions ocasionals són de tracte anual i subjectes a limitació pressupostària, qüestió que es reflecteix en les ordres de convocatòria en dir que aquestes prestacions no generen drets. Ho nega a l'article 11, quan limita l'accés a les prestacions..., a la condició de veïnatge i deixa al marge estrangers en situació no reconeguda i els transeünts –contràriament, senyor conseller, al que s'estableix en l'article 7, que tota persona té dret d'accés als serveis socials. Ho nega, com deïem, al Decret 394, que estableix les contraprestacions o preus públics, l'obligació entre parents i l'afectació del patrimoni –si és el cas, evidentment–, al marge de la Llei de taxes i preus públics de Catalunya, regulat per decret. I ho nega també en aquest mateix article 10, quan es fa una minirelació de prestacions econòmiques, inconcretas i indefinides, que per emprendre-les hem de recórrer a les ordres de convocatòria, les que vostè recentment ha tret, que és la del 21 de febrer del 97, sobre les ajudes als col·lectius de persones amb disminució.

Nosaltres creiem, pel que respecta a les prestacions públiques, que vostè ha de fer un catàleg: hi ha un catàleg dels serveis de la xarxa bàsica, hi ha un catàleg com a annex al final del decret de desplegament –era un annex de la Llei 4/94–, i no hi ha un catàleg de les prestacions econòmiques, senyor conseller. Vostè ha de fer un catàleg, perquè, si no, ens podem trobar que també hi haurà una utilització o un plantejament arbitrari d'aquestes, en el sentit que en una convocatòria hi pot haver unes prestacions i en una altra convocatòria n'hi pot haver unes altres, sense conèixer els usuaris a què tenen dret.

Podria dir-li bastants més coses de l'article de desplegament de la Llei de serveis socials –potser en acabat podré continuar, ara tinc el llum ja vermell–, però li vull dir tres coses, per acabar. Primera, que aquest Decret deixa aspectes importants per regular; el reglament marc de la xarxa bàsica que ha de definir la coordinació interadministrativa per a la integració de recursos de cada una de les administracions no regula els sectors; de la integració funcional a la xarxa dels serveis socials de tot allò que depèn de la Conselleria de Justícia, ni se'n parla, dels serveis penitenciaris, dels serveis de justícia juvenil..., vam quedar que eren serveis socials: ho diu la Llei. Es fa un decret de desplegament i no s'hi fa menció. I el que creiem nosaltres que és més greu, senyor conseller, és que pretén reglamentar el sistema català sense una definició territorial de necessitats i de

demandes, sense conèixer quant costarà el desplegament dels mínims, en quin termini de temps creu el Govern que podria fer-ho factible, i moltes altres raons que han portat que les entitats territorials diguessin «no» a l'aprovació del PAS, la qual cosa és realment greu perquè si algú ha de desplegar...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyora diputada.

La Sra. Barenys i Martorell

Acabo, senyor president. Si algú ha de desplegar el Pla d'actuació social són les administracions locals, i aquestes s'han posat en contra de la política del seu Departament.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora diputada. Per contestar la interpellació, té la paraula l'honorable conseller de Benestar Social, senyor Comas.

El conseller de Benestar Social

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyora diputada, vostè ha fet un calaix de sastre on hem tornat a parlar de preus, i aleshores d'això n'havíem parlat ja el dia anterior; en tornarem a parlar després, amb el senyor Lora, i en parlarem tantes vegades com vostès desitgin, però són coses absolutament diferents del que vostè ha assenyalat.

No és cert, senyora diputada, que el Decret 284/96, que regula i ordena el sistema de serveis socials, no respongui a determinats aspectes fonamentals del desplegament. L'objectiu fonamental de la Llei 4/94, com vostè sap, és la garantia dels drets dels usuaris per accedir a la xarxa bàsica dels serveis socials de responsabilitat pública, la qual s'ha de construir utilitzant com a eines la normativa i la planificació, i com a materials, la totalitat dels recursos públics i privats disponibles. Aquesta garantia de drets equival a l'aplicació del principi de legalitat estricta en tota actuació pública. En conseqüència, cal revisar els reglaments vigents per tal d'adequar-los al nou marc jurídic i competencial. I el Reglament general del sistema català de serveis socials, és a dir el Decret a què vostè ha fet referència, el 384/96, conté la normativa general de desplegament de la Llei de serveis socials i la tipologia general de serveis –i vostè ho ha assenyalat– a efectes de registre i autorització. Dins del seu marc, s'han promulgat les normes que concreten els drets dels ciutadans –hi és dins del seu marc– i les obligacions públiques en cada àrea d'actuació.

Els reglaments d'atenció primària, els altres reglaments de la xarxa bàsica a què vostè ha fet referència, és cert, no estan elaborats i s'elaboraran; així ho diu el PAS. El projecte de PAS, encara no és un document aprovat pel Govern, no és un acord de Govern; s'aprovaran en els dos anys primers de vigència del PAS, seguint les pautes contingudes en els respectius programes de cada àrea d'actuació. En tant que afecten als serveis de totes

les administracions competents, aquestes podran col·laborar en la preparació dels projectes i, d'acord amb les seves probabilitats reglamentàries, les corporacions locals podran elaborar ordenances o reglaments complementaris dels reglaments generals de la xarxa bàsica. Realment, hi ha la Llei 4/94, el Decret legislatiu, el Reglament general del sistema català de serveis socials, és a dir el decret a què vostè ha fet referència, i després el reglament que ja marca el PAS, el Reglament marc d'atenció social primària, el Reglament de la xarxa bàsica d'atenció a la família i a la infància, el Reglament de la xarxa bàsica d'atenció social a la gent gran; el Reglament de la xarxa bàsica d'atenció social a la disminució, el Reglament de la xarxa bàsica d'atenció social a la drogodependència i el Reglament dels serveis de suport social a l'atenció sociosanitària, que està previst elaborar en els dos primers anys de vigència del PAS.

El PAS, com vostès saben, és un pla de referència i ningú ha dit mai que nosaltres estiguéssim en condicions ara, en aquests moments, d'universalitzar els serveis socials. Jo ho he dit pel dret i per l'inrevés: no estem en condicions de fer-ho; estem en condicions de tendir-hi i a això anem. Jo crec que realment estem en millors condicions ara que no pas estàvem fa un parell d'anys i espero que dintre d'un any, si seguim parlant d'aquestes qüestions, que suposo que en parlarem, hi estarem més que no pas ara. I aquí va el tercer Pla d'actuació social. Vostè diu: «Oh, és que ha estat rebutjat.» No és veritat, senyora diputada. Com vol dir que s'ha rebutjat? Repassem-ho: vint-i-vuit vots a favor; tots els col·lectius, tots, de disminuïts, de gent gran, tots els col·lectius socials; se'n poden exceptuar dos: Càritas i l'ONCE. L'ONCE tinc aquí una carta que m'ha fet arribar en la qual em diu que, la persona que va venir, venia per primera vegada i que ja que no tenia informació en aquell moment va optar per l'abstenció, però que s'ha de comptar el vot de l'ONCE favorable a tots els efectes. Tinc la carta a la seva disposició, si ho desitja. I Càritas simplement va ser perquè no estava d'acord en determinats aspectes, que creia que es donava massa prioritat als municipis i que es detreien actuacions en serveis d'atenció primària a les entitats..., a Càritas concretament. Bé, potser tenia raó; aquest va ser el motiu de la seva abstenció. Ningú més.

Repassem els municipis. Dels quatre vots negatius, un era perquè la Diputació de Barcelona no era present en el PAS. Com pot ser present, la Diputació de Barcelona al PAS, si en cap llei està determinat que sigui prestadora de serveis socials? Ha d'ajudar els municipis, té el seu camp d'actuació, i així la representant de la Diputació en va fer esment. L'Associació Catalana de Municipis –que no va ser vot negatiu, va ser abstenció–, era en funció que –i així ho diu la seva revista darrera, que, per tant, ells ho han publicat– creien que el finançament de la transferència d'algunes competències no estava prou fixat. Ells marcaven la necessitat, la conveniència que aquest finançament inclogués el cost real; cal determinar què és el cost real, cal aprofundir aquest tema; en això estem en aquests moments. Demà jo tinc una reunió amb el president de l'Associació Catalana de Municipis.

Però amb la Federació catalana de Municipis jo he de dir que estic dolgut personalment, perquè havíem arribat a una entesa que després no s'ha respectat. La va respectar el Consell Permanent de Serveis Socials, es va respectar, es va abstenir, que era l'aspecte que m'havien assenyalat. I després, per raons que no puc arribar a entendre i que no hi estic d'acord i que marquen que en tot cas..., doncs, si he pecat de quelcom amb la Federació de Municipis de Catalunya –i procuraré no tornar-hi a caure– era d'ingenuïtat, aleshores varen canviar el vot i varen dir una sèrie de qüestions que m'agradaria tenir temps i, si és cert, com he llegit als mitjans de comunicació, que es demana la meua compareixença per parlar d'això en la Comissió de Política Social, aleshores m'agradarà poder tenir el temps per debatre el que diu la Federació de Municipis de Catalunya al respecte.

Això és tot; després hi ha el vot d'abstenció de la UGT; és coherent amb el que havia manifestat sempre; res a dir. I també he de dir que el vot de Càritas, que ja he explicat el què, havia votat a favor en la Comissió, en la qual és més pròpia la seva presència, que és la Comissió d'Atenció Primària en Serveis Socials. Això és tot. Per tant, no ha estat rebutjat. Com es pot afirmar això? Vint-i-vuit vots a favor –que ara ja en són vint-i-nou, amb l'ONCE–, quatre vots negatius –que he explicat quins són–, i aleshores, quatre abstencions. Aquesta és la realitat i no es pot, això, tergiversar, senyora diputada.

I potser que anem, donada l'hora que és, a la qüestió concreta. Miri, de preus públics en parlarem després; però ja sap vostè que l'accés –ho ha dit vostè mateixa–, l'accés no en funció de l'abonament... Ja vaig dir el dia anterior quins eren, que la Comissió Jurídica Assessora havia emès un informe explícit que era absolutament correcte, no? I els preus públics... L'altre dia la senyora Geli parlava molt del País Basc; ja ho tenia jo present, però no en tenia la documentació; m'he procurat aquesta informació –la tinc a l'altra carpeta perquè això estava en allò dels preus. El conseller de Serveis Socials i de Treball del País Basc és socialista, el senyor Jáuregui, i la Diputació de Guipúscoa també es gestiona pels socialistes; la d'Àlaba, no; però tant la de Guipúscoa com la d'Àlaba, doncs, tenen un sistema de preus..., jo no dic que igual que els nostres; jo en algun dels aspectes crec, crec, crec, bàsicament, que el nostre sistema és millor. Per tant, a l'Ajuntament de Barcelona ja li vaig dir, etcètera. No hi ha cap ajuntament, cap ajuntament –el de Cornellà, en l'atenció precoç–, cap ajuntament, de les persones que seuen aquí, que són alcaldes, que no tinguin preus públics. Per tant, aquesta és una qüestió que és així i no es pot afirmar el contrari, perquè afirmar el contrari és no respondre a la realitat.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Veig que em queda molt poc temps. Deixi'm dir només que del PAS s'han criticat dues qüestions. Una, que no tenia compromís durant aquests quatre anys, compromís per part del Govern, financer; encara no s'ha aprovat, això; però és un pla de referència –hi insisteixo–, no hi ha hagut mai.. Quin és el pla...? Quins plans de

referència tenen compromisos financers? Me'n poden dir un? No és possible. Els plans de referència són plans de referència, no són plans d'obligat compliment; i es preveu, precisament per això, que sigui de revisió anual, perquè això és absolutament imprescindible tant de cara... Aleshores s'hi compromet en funció del pressupost de l'any el que és la línia, la referència d'on anem, com també emmotllar-se als canvis, als molts i als forts canvis que es produeixen en la nostra societat d'avui.

Algunes de les qüestions que nosaltres hem de rectificar és perquè en el seu moment no hi havia un PAS, ni un document de referència. Avui es fan necessàries residències diferents de les que teníem fa uns anys, atenció precoç diferent de la que teníem fa uns anys, moltes qüestions. Per tant, en el que es faci, amb aquest ràpid canvi social que hi ha, necessitem una adaptació, i això és cada any, i aquí sí que hi ha la previsió de recursos i aquí sí que el mateix PAS estableix tots uns mecanismes d'actuació i de revisió d'aquest. Per tant, aquest és un document vàlid, que l'ha considerat vàlid tothom...

El president

Senyor conseller, lamento dir-li que se li ha acabat el temps. Tindrà torn de rèplica.

El conseller de Benestar Social

Moltes gràcies, senyor president. Ho deixo aquí, doncs.

El president

Moltes gràcies. Per a la rèplica, té la paraula la diputada senyora Rosa Barenys per un temps de cinc minuts.

La Sra. Barenys i Martorell

Gràcies, senyor president. Jo crec que té un defecte, el senyor conseller: que vostè simplifica; fa lectures esbiaixades dels temes i, a més a més, quan puja aquí a la tribuna, simplifica absolutament tots els posicionaments polítics que fem els altres. Quan nosaltres li diem que el PAS no ha sigut aprovat per la majoria, no li ho diem en funció del nombre de les entitats assistents en la reunió del Consell General de Serveis Socials, sinó que qualitativament, quantitativament aquest PAS no respon als interessos dels municipis, que són aquells que fan la política majoritària per a les entitats, per a les persones, per a la societat. O sigui, és aquest vot qualitatiu dels ajuntaments que vostè no ha tingut en compte, senyor conseller. I jo sé per què moltes entitats l'han votat, perquè potser en alguna circumstància perden la subvenció, i això vostè ho sap. Això, vostè sap que a vegades es condicionen els vots amb promeses que es fan al darrere.

La Diputació hi ha votat en contra, evidentment, senyor conseller. La Diputació té un pressupost de 4.000 milions en serveis socials de suport als ajuntaments; si aquesta entitat no en pot formar part, per donar suport a la planificació del PAS, digui'm vostè què ha de fer, la Diputació? Dedicar els diners a una altra cosa?

De totes maneres, jo no volia parlar del PAS; només dir-li que evidentment que el PAS és un pla de referència, evidentment, no és una llei; és un marc en el qual ens hem d'emmirallar per veure què és el que necessitem i com hem de tirar endavant –aquest és el tercer PAS, no és ni el primer, ni el segon–, però precisament perquè és un pla de referència hi hauria d'haver un càlcul del que costaria desplegar la xarxa a Catalunya. Els altres plans del Govern de la Generalitat tenen càlculs aproximats del que costa el seu desplegament; els serveis socials no l'han tingut mai, senyor conseller, i aquesta és una responsabilitat que vostè té perquè almenys sabríem de què parlem i quines són les dificultats per poder desplegar el sistema català de serveis socials.

Jo li parlava que aquest Decret no dona garantia als drets que es van aprovar en la Llei 4/94, reflectits en el Decret 1764; aquestes drets queden, sota el nostre criteri, totalment anul·lats. Vostè en fa o li han fet –la persona que li ha preparat la seva intervenció– una lectura esbiaixada. A l'article 5.3 del Decret 284 condiciona l'accés a l'existència de recursos disponibles, la qual cosa és igual a anul·lar les garanties legalment establertes; a l'article 6.c es diu que un dels drets és abonar el preu que correspongui d'acord amb la normativa vigent –«jo tindrè un servei si pago»–; a l'article 10 estableix les prestacions ocasionals que estan subjectes, i limitació, a pressupost i, a més a més, no generen drets... Digui'm, senyor conseller, si aquesta Llei respecta els drets; el PAS ho diu, que vol assegurar els drets, però el decret que desplega la Llei 4/94 no ho diu. I nosaltres no li diem que el sistema ha de ser universal i gratuït, nosaltres no li diem –li ho deia l'altre dia la senyora Geli– que no s'ha de pagar, que no hi ha d'haver preus públics, no li diem això. Li diem: la manera com vostè està implantant els preus públics no és una manera justa; els preus públics s'han de discutir aquí mitjançant una llei –sentència del Tribunal Constitucional, a la qual nosaltres hem fet referència; per això vàrem aprovar la Llei de taxes i preus públics i vostè no s'hi va afegir–; els preus de serveis socials, regulats per decret. Nosaltres els volem discutir i, per altra banda, el que també volem discutir, i ho farem, buscant, emprant les fórmules que creiem parlamentàriament més adequades, el que també volem discutir és l'obligació dels familiars a poder fer front als preus públics que vostès imposaran i, a la vegada, tota la «incautació» del patrimoni que es podrà fer en un moment determinat en què la família no pugui fer front als preus que s'hagin establert per la residència, pel centre de dia, per la llar, etcètera.

Jo no sé si vostè sap, senyor conseller, que hi ha molt malestar en aquest moment. Aquesta tarda, en aquest Parlament, han vingut seixanta persones representants d'entitats queixoses, preocupades; preocupades pels seus recursos, preocupades pel petit patrimoni que a mesura dels anys del seu treball han pogut anar acumulant per poder tenir el dia de demà una seguretat en el manteniment de la família, i sobretot, quan en aquestes famílies hi ha persones amb disminució psíquica o deficients...

El president

Senyora diputada, lamento dir-li que se li ha acabat el temps.

La Sra. Barenys i Martorell

Sí, acabo, acabo de seguida. Bé, senyor conseller, és això el que nosaltres li diem. Jo no sé si vostè en aquest moment ens comprèn o no ens comprèn, però sàpiga, tingui present que nosaltres volem discutir aquesta qüestió i ens ha de donar la possibilitat de discutir-la. D'alguna manera, el seu Grup ha d'estar d'acord que els grups parlamentaris d'aquesta cambra posem a debat un tema que és de competència de vostè, però també d'aquest Parlament.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller, per un temps màxim de cinc minuts.

El conseller de Benestar Social

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a mi em sembla que qui fa les coses esbiaixades i presentacions molt inadequades, amb tot el respecte que vostè em mereix –i ho sap–, és vostè. Hi han hagut ics persones, no m'ha semblat que en fossin seixanta –les he vistes–; no m'ha semblat que tinguessin cap informació; hem quedat que ens veuríem –almenys, m'he posat a la seva disposició. Però jo he de dir que ha votat a favor tota la Comissió sectorial de persones disminuïdes, tota, sense un vot en contra, i tota la de persones grans. I dir que és que temen que això tingui repercussió en les subvencions, amb tot el respecte, això no tan sols m'ofèn a mi sinó que, sobretot –i jo crec que és pitjor– les ofèn a elles: no hi ha ningú que pugui dir això. Ningú. No hi ha cap dada que, de fet... Però, bé, i ho lamento molt.

Quant a la Diputació, té un pressupost important. Està la Comissió General de Serveis Socials, a la Diputació de Barcelona. En el que no té pas per què intervenir és en el contingut del PAS, perquè no és una institució que tingui en cap llei determinada la prestació de cap servei social: ho fa a través dels ajuntaments, i és aquesta la seva funció. I això a mi em sembla que és suficient per assenyalar el que jo abans he esmentat: no se la margina, la Diputació, i prova d'això és que va votar en contra. És membre del Pla general de serveis socials. És el tercer PAS. Jo crec i tothom ha constatat que hi ha un gran avenç entre el primer, el segon i el tercer. Vostè no ho veu així, què hi farem, però vostè coneix que, a més a més del compromís que el mateix PAS inclou, de promulgar els reglaments a què abans jo he fet referència, i que serà el conjunt de normativa que hi haurà, també està acceptat de fer un pla sectorial, un pla sectorial, perquè ho vam convenir i aquest va ser el pacte, la conversa, l'acord al qual vam arribar amb la Federació de Municipis, i després jo entenc que ells no van complir, com abans he dit; molt dolgut, però això ho farem encara que ells no hagin complert; jo compliré, perquè crec que això és positiu i, per tant, ho faré.

Parla vostè que s'han d'universalitzar els serveis socials. I és clar, que s'han d'universalitzar, però en tots, no tan sols a l'Estat espanyol, no tan sols a Espanya, sinó en alguna part d'Europa, no ho estan, en la pràctica, universals; tenen a veure amb la disponibilitat pressupostària arreu. Si no, digui'm, digui'm quina comunitat autònoma d'Espanya els té universalitzats. Ningú, ni el País Basc. Després ho veurem. «Tindrà uns serveis si paga...» Home!, no ho digui, això! Això no és cert. Com es poden dir aquestes qüestions? Si precisament, pel dret i per l'inrevés, no tan sols la pràctica, sinó el contingut de tota la normativa assenyala que la qüestió econòmica no ha de tenir cap efecte a aquest respecte. Què els poders públics s'han de fer a través de llei? Això, ho vam discutir el dia passat, vostès assenyalen que sí, i a mi em sembla que la Comissió Jurídica Assessora pot tenir una opinió que, almenys, és de més nivell que la meua –ja no dic que la seva–, que la meua, és de més nivell la Comissió Jurídica Assessora, i ho afirma d'una forma completa. Els mateixos serveis jurídics de l'Ajuntament de Barcelona ho afirmen, i així podríem assenyalar altres aspectes, però, molt bé, si ho volen discutir, ho podem discutir com vostès desitgin: ho podem discutir a la Comissió de Política Social, etcètera.

I finalment, perquè veig que tinc el llum vermell, dos segons per parlar del patrimoni. Home!, no ho diguin, això del patrimoni! El patrimoni només s'afecta quan una persona no té pensió però té molt de patrimoni; una persona gran, no de la família, la persona gran, ell té molt patrimoni i aleshores té una pensió ics. És injust que les administracions públiques hagin de pagar a aquell senyor una part molt important o gairebé total de la residència, per exemple, que se li facilita, i en canvi, aquell patrimoni que ell té després passi en herència als seus hereus, quan l'Administració pública realment ha donat aquest servei a la persona. És en aquest cas. Per tant, això és el que diu el Decret; per tant, no ho portin a termes que no són correctes, perquè no és veritat.

Jo espero que, d'això, en puguem tomar a parlar. Abans deia que el senyor Ridao deia que tenia raó i, per tant, espero que en puguem parlar a la Comissió de Política Social. En tinc veritable desig, ja ho vaig dir l'altre dia...

El president

Senyor conseller, lamento dir-li que ha acabat el seu temps.

La interpellació número 10 ha estat posposada.

Interpellació al Consell Executiu sobre el Decret 394/1996, de 12 de desembre, pel qual s'estableix el règim de contraprestacions dels usuaris en la prestació de serveis socials i s'aproven els preus públics per a determinats serveis socials prestats per la Generalitat de Catalunya

Passarem a l'onze punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre el Decret 394/1996, del 12 de

desembre, pel qual s'estableix el règim de contraprestacions dels usuaris en la prestació de serveis socials i s'aproven els preus públics per a determinats serveis socials prestats per la Generalitat de Catalunya, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula per formular-la el diputat senyor Fidel Lora, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, el Decret 394, que aprova els preus per a determinats serveis socials, decret que ha entrat en vigor avui, és prou important per fer un debat profund, debat que va iniciar el Grup Socialista a l'anterior sessió plenària. Des del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds creiem que és important, perquè al centre d'aquest debat, de l'aplicació d'aquest Decret, al centre d'aquest debat, des del nostre punt de vista, existeix una estratègia per a la gestió del minso estat de benestar, de la transformació d'aquest minso estat del benestar que havíem assolit, estratègia que, amb tota sinceritat, crec que té dos eixos, en aquest cas importants: el primer, passar responsabilitats de finançament per part de la Generalitat als usuaris i familiars, i de forma indiscriminada, i una segona expressió d'aquest debat, d'aquesta aplicació del Decret, crec que és obrir mercat per al sector privat, no d'iniciativa social sense afany de lucre, sinó d'iniciativa mercantil.

Em centraré en quatre aspectes que crec que poden clarificar quin és el nucli del contingut del Decret, des del nostre punt de vista, i també en la posició de la coalició Iniciativa - Els Verds. Primer, aquest Decret és socialment injust, s'engloba en la tendència de trencar l'estat social i, per tant, és un retrocés en els drets socials, i en tot cas, després m'explicaré. Segon, l'aplicació d'aquest Decret no ajuda a clarificar i desenvolupar el finançament i desplegament de la xarxa pública, avui deficitària. Tercer, pensar que l'únic model que existeix o que es pot aplicar és el que defensen vostès, en principi ja demostra poca voluntat de diàleg i debat. Intentaré explicar-li quin és el nostre model per als serveis socials i quines propostes tenim. Quart, aquest Decret començarà a aplicar-se sense el debat social i polític necessari: respecte a les qüestions de l'estat del benestar, s'ha de buscar la participació i el debat, no es pot governar per decret.

Deia que aquest Decret, el seu contingut, és socialment injust i un retrocés de l'estat social. La Constitució, l'Estatut d'autonomia, la Llei de descentralització de serveis socials, tota aquesta normativa dóna caràcter universal als serveis socials, però ens trobem amb una xarxa pública insuficient en el finançament, en la planificació i en el grau d'oferta, amb dificultats d'ordenació i, per tant, amb duplicitats. És en aquest context que apareix, l'any 94, la Llei de descentralització i la possibilitat, a l'article 30 d'aquesta Llei, de cobrament als usuaris dels serveis socials. I ja dèiem aleshores, per part de la diputada de la coalició d'Iniciativa - Els Verds Imma Mayol, que aquesta possibilitat era socialment injusta, perquè trencava la concepció universal i definia dos sistemes, dos sistemes per aconseguir igualtat: el de la via impositiva i el de les bonificacions. Aleshores ja

estava clar que nosaltres apostàvem per la primera. I és en aquest context de dèficit de la xarxa pública que entra en vigor el Decret que estableix preus públics, contraprestacions a serveis socials d'atenció primària i especialitzada per a la gent gran i per al sector de discapacitats, amb un sistema clar, aquest Decret que marca, que és el sistema de les bonificacions: primer l'usuari, després la família i, si no s'arriba a cobrir el preu de cost del servei, en aquest moment serà l'ICASS qui ho cobrirà. Aquest és el sistema, aquest és el nucli central, la filosofia que marca aquest Decret. I crec que no m'ho invento: crec que aquest és el nucli central, aquest sistema, i aquest sistema és nou, hi ha novetats en aquest sistema, i novetats que cal debatre. I les novetats, entre altres, són que no és com ara, que tan sols els serveis especialitzats de gent gran, centres residencials, sinó que també es marquen preus i es podran cobrar aquests serveis a l'atenció domiciliària, a l'atenció precària.

Què podem pensar nosaltres d'això? Primer, que el dèficit que hi ha a la xarxa pública vol ser cobert amb el cobrament dels usuaris i familiars, i això és passar responsabilitats a la societat civil, i és competència de l'Administració pública, i en aquest cas de la Generalitat, cobrir aquesta demanda. És redistribució per dues vies: la impositiva i la de cobrament dels serveis. El 94 nosaltres ja dèiem que estaríem d'acord amb el cobrament dels serveis que fossin substitucions de la llar familiar, sempre que l'usuari tingués la capacitat econòmica, però no estem d'acord amb l'increment a l'atenció precoç –que és un servei sociosanitari–, als serveis d'atenció primària. Després, un altre punt és que el sistema deixa la decisió a l'Administració sobre si l'usuari ha de pagar o no, no parteix d'un reconeixement i d'un model col·lectiu de drets, sinó que individualitza aquests drets i serveis, subvencionant directament l'usuari i sempre segons les partides pressupostàries.

Un segon aspecte: com es garanteix el desplegament de la xarxa pública de la inversió, de la planificació? Amb aquest sistema de bonificació no queda clar quines partides pressupostàries i per a què serveixen, perquè en funció de la bonificació individual, per exemple, els centres residencials, siguin públics o privats, vostès fan o faran càlculs i comptaran la plaça pública en funció de la bonificació personal de la subvenció que vostès donin a l'usuari, encara que l'usuari hagi escollit un centre privat. En aquestes condicions, qui planificarà la xarxa, com es planificarà la inversió? I es creen condicions perquè inversió i planificació puguin quedar a mans del mercat del sector privat mercantil, i per tant, la inversió i la planificació es podran desenvolupar no en funció de les necessitats socials sinó de la realitat econòmica que planifiqui el mateix sector privat. Això, des del nostre punt de vista, és un retrocés, també, socialment injust. Un altre aspecte és com es garantirà la qualitat dels serveis que es donin als centres privats i que hi hagi bonificació als usuaris que hagin optat per un centre privat.

Un tercer aspecte que volíem tractar és el tema de quin model. Tothom parla d'universalització. Fins i tot vostès presenten les propostes de cobrament dels serveis com un sistema d'igualtat, però els models són dife-

rents, perquè per a nosaltres la universalització significa, primer, que per via d'un sistema fiscal progressiu, per via impositiva, és a dir, que els que més tenen més paguin. I aquí cal recordar que vostès han recolzat –i cal dir-ho– a Madrid mesures fiscals regressives, que graven les rendes de capital, i després demanen sacrificis a altre sector de la societat. Defensem que per la via impositiva, a partir d'un sistema fiscal progressiu, solidari, és on s'han de concretar les polítiques d'igualtat, i no per vies indirectes. Des d'aquest punt de vista és via pressupostària que assegurarem una xarxa pública que garanteixi que qualsevol ciutadà, sense discriminació econòmica, pugui accedir gratuïtament als serveis socials. Però ja vam defensar l'any 94 que en aquest cas hi ha exempcions a aquesta gratuïtat, serveis que siguin substitutius de la llar familiar, sempre que l'usuari tingui la capacitat econòmica. Avançar en aquesta àrea de serveis socials cap a la universalització és avançar a un model diferent, però amb coincidències, amb el model de l'ensenyament i de la sanitat. I ningú s'estranya que una persona, sigui quin sigui el seu poder adquisitiu, pugui utilitzar el Servei Català de la Salut. Nosaltres no entenem per què, sigui quin sigui el poder adquisitiu d'una persona, si assegurem per via impositiva un pressupost adequat, pugui utilitzar l'atenció precoç, perquè és un servei sociosanitari.

El nostre model es concreta que qualsevol ciutadà té dret als serveis socials en funció de les seves necessitats i que l'Administració pública garanteix, via pressupost, amb xarxa pública, la descentralització, la gratuïtat d'aquests serveis. Aquest és el nucli, i després hi poden haver, en funció d'un procés de transició cap a la universalització, excepcions, com la substitució de la llar familiar. Per nosaltres això és universalització de serveis socials.

Sobre el tema del debat, ja no hi entraré, perquè no em queda molt de temps; després podré parlar més sobre la necessitat d'aprofundir en el debat, que és un tema molt important, que no pot ser tractat mitjançant decret. En tot cas, ja anunciem que nosaltres proposarem i proposem la derogació d'aquest Decret, i la necessitat de crear una comissió d'estudi, en aquest Parlament, per tractar aquests temes.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la resposta, té la paraula el conseller de Benestar Social, senyor Antoni Comas, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller de Benestar Social

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, vejam si centrem el debat amb caire que ens puguem, com a mínim, entendre, perquè, si no, tot això és tota una faramalla de dissertacions.

Cercar la universalització en la prestació dels serveis socials no és dolent, vostè ho ha dit, i realment és quelcom que s'hauria d'acceptar. Què succeeix ara, com ho tenim ara? Ara, en aquests moments, tenim gent que va a residència pública; n'hi ha d'altra que va –per exemple, en vellesa, després podríem passar-ho, si tingués-

sim temps, a altres prestacions– a residència privada, a entitats sense ànim de lucre, i altres que van a residències privades. I hi ha molta gent que té necessitat d'una residència i no té plaça pública, o no té plaça de residència sense ànim de lucre, que també paguen, però, bé, i aleshores la família es veu en la necessitat d'anar a una residència privada amb ànim de lucre, fins que ho poden aguantar. Aquesta és una situació no correcta, que requereix abordar-la. Podríem parlar, també, d'altres qüestions; ho analitzaré després, per no menjar-me el temps.

Com una altra qüestió, crec que eliminar els vicis, les disparitats i les situacions no equivalents que es poden haver produït en el temps, així com ajustar noves prestacions posades en funcionament, això també és bo, i també s'ha de fer. Per exemple, què passa? En atenció precoç, segons on resideixi un ciutadà, li toca un centre que pot ser públic gratuït, pot ser públic pagant –a Cornellà es cobra–, o pot ser privat i també pagant. I això cal arreglar-ho; d'això, ningú havia protestat, però això cal arreglar-ho. O no? Aleshores, per universalitzar-ho gratuïtament, hi ha dos sistemes, per finançar-ho. Un, el que vostè ha dit, els impostos, el sistema tributari, i l'altre, la contribució en funció de les possibilitats de cadascú, cobrint l'Administració la part que el ciutadà no pugui. No hi ha altres sistemes. Aleshores, el sistema primer, els nous impostos, la part tributària, en aquest Parlament no en podem parlar, no és competència d'aquest Parlament, no està en la nostra capacitat, i que no ha estat tampoc el model del Govern socialista, ni és el model del Govern actual. Però és que, a més a més, jo entenc que no és just, i no ho entenc jo, només. Jo vaig llegir l'altre dia –i avui m'hi entretindré una mica més, perquè prescindiré d'altres qüestions que ja vaig dir, d'altres persones–, els demano que llegeixin l'article del senyor Juan Coscubiela, que alguna relació té amb vostès, al *País* del dia 22 de febrer. Ell diu, concretament: «Debemos ser conscientes de que el mayor efecto social redistributivo se consigue hoy no por la vía de oferta de servicios de gratuidad universalizada...» Una mica més endavant diu: «Propuestas planas como pretender universalizar la cobertura pública de estas necesidades con financiación exclusivamente presupuestaria, lo que ocasionaría un efecto indeseado de redistribución regresiva de la renta en beneficio de los sectores económicamente más poderosos...» Ho diu el senyor Coscubiela. I diu: «Pero rechazando también una globalización de nuestras redes asistenciales con un funcionamiento estanco y separado en función del sector social o de la capacidad económica de las personas, lo cual nos devolvería automáticamente a concepciones casi caritativas de la red de centros públicos...», etcètera. Jo li recomano que llegeixi aquest article, que jo, moltes vegades, amb el senyor Coscubiela, hi han punts de molta discordança, però en aquest article crec que, realment, jo hi estic d'acord, amb ell. (*Remor de veus.*)

L'altre dia vàrem parlar, també, sobre aquests temes, i es deia: «Oh, és que hi han països, sabem el que passa a França, a Bèlgica...», bé, el sistema que nosaltres proposem és el que avui dia els països europeus empen i tenen tendència a emprar, però també aquí a casa nostra. La consellera, bona amiga meva, Elena Vázquez, de

la Comunidad de Madrid, que va ser una molt bona consellera –ara també hi ha una molt bona consellera, a Madrid, la senyora Rosa Posada, però la senyora Elena Vázquez era una molt bona consellera–, va establir el sistema de preus, existeix, i a Astúries, quan manava el Partit Socialista, també. A vostès no els puc dir exactament el lloc, però els puc dir, per exemple, que el sistema de preus públics és de l'Ajuntament de Barcelona, que alguna relació vostès hi tenen, però és més, a Sabadell, el Consorci Hospitalari del Parc Taulí, residència Albada, un projecte de conveni on realment la gent, la família s'obliga a pagar la diferència del cost real de l'estada, i aquí el vicepresident..., no sé si és l'alcalde o és el primer tinent d'alcalde –és igual– de l'Ajuntament de Sabadell. Per tant, aquesta és una qüestió que es fa, i en l'avantprojecte de llei especial de la ciutat de Barcelona es diu: «Autoritzar les activitats recaptatòries de suport en relació amb la prestació de serveis socials realitzada públicament.» Per tant, aquesta és una qüestió que no ho fa només el Govern de Convergència i Unió, és el que s'estila ara, i el senyor Coscubiela diu tot el que jo li he dit fa un moment.

Perquè, si això no s'accepta, quina alternativa es presenta als objectius d'universalitzar? És que ens hem de mantenir donant cobertura a qui ho necessita? Ens hem de mantenir així? Jo crec que no. Fins ara no s'ha dit res respecte a aquesta qüestió; sembla que ja ha anat bé. Jo els he de dir que, els darrers quatre anys, això no ha vingut perquè sí, ha vingut preparat des de fa molt temps. Amb el Decret de suport residencial, de fa quatre anys, i que està experimentat, sense que hi hagi hagut una sola protesta, una sola reclamació respecte a això, és el que ara s'universalitza, en vellesa. Per tant, aquesta és una qüestió que ha anat experimentada, i que aleshores això ens portarà –que no s'ha fet per això–, ens portarà a una altra qüestió: totes aquestes residències que cobreixen els mínims molt justets, en el moment que una persona pugui portar el seu pare escollint la residència i la Generalitat li pagui el que li toqui, no el que vulgui, com vostè ha assenyalat o m'ha semblat que deia..., no, no, això està molt reglat. Pot pensar que l'Administració pública no pot fer-ho a base del que vulgui un funcionari, està molt reglat: a què té dret, a què no té dret, què ha de pagar, què no ha de pagar... Doncs, en el moment que pugui, totes aquestes residències que es paga, desapareixeran. Ja ha passat bastant, no prou, des que hi ha aquest Decret de suport residencial, aquesta és la qüestió.

I en atenció precoç jo accepto que hi hagin diferents opinions, però en atenció precoç no podem tenir dues xarxes, i que aleshores un pagui i un altre no pagui en funció d'on visqui: això no pot ser i, per tant, això s'ordena. Per tant, aquesta és una qüestió: cal intentar la universalització, cal intentar-la, cal treballar de cara a ella, situant tots els ciutadans de la mateixa forma.

Jo voldria..., vostè ha assenyalat..., ningú em parla d'una qüestió que a mi em sembla que és..., volia parlar del País Basc, però, en tot cas, si tinc temps, després, però no voldria que em quedés al tinter una qüestió que per mi és el més important. Saben quan paguen, per exemple, quan està previst que paguin tot l'import les persones que tenen algun fill en una residència de dis-

minuïts profunds? Quan cobrin un milió i mig de pessetes al mes! Vostè creu que, a una persona que cobra un milió i mig de pessetes al mes, l'Administració pública li ha de pagar la residència del seu fill? Jo crec que no, jo crec que no. I no paguen re, no paguen ni cinc cèntims fins que no cobren 420.000 pessetes al mes, netes, perquè es descompten tots els impostos més el cost d'hipoteca o de lloguer de la primera residència. Per tant, aquí comencen a pagar, a partir de 420.000 pessetes, 8.000 pessetes al mes. És una mesura molt lògica, no podem, amb diner públic, pagar la residència d'un fill disminuït psíquic a un senyor que cobri 1.500.000 pessetes al mes.

L'atenció precoç. L'atenció precoç està previst el preu del servei en 35.000 pessetes, es paga totalment quan es cobren 750.000 pessetes al mes. Un senyor que cobri 750.000 pessetes ha de poder pagar l'atenció precoç. Per tant, aquesta és una mesura..., miri vostè, jo voldria que parléssim d'aquesta qüestió..., veig que només em queden segons, i no parlo ara de les de vellesa, perquè, aquestes, fa quatre anys que s'experimenten i són les mateixes d'aquests quatre anys, però també les podem repassar, les tinc, no les he portat aquí, però les tinc al meu seient, les tinc. Per tant, això, jo pensava que m'ho preguntarien uns i altres, i ningú no em pregunta res, sembla que no interessi, això, i això és el moll de l'os, perquè realment tothom ha de tenir possibilitats de ser atès, amb aquesta universalització de serveis socials, en funció de les necessitats reals, de la puntuació. Una altra cosa és que vostè em crítiqués –i faria bé de criticar-m'ho, si això existís, s'ha produït en el passat– l'entrada en residència pública, ja no dic en altres residències, que també subvenciona la Generalitat, de persones que no tenien la puntuació necessària. Vés a saber per què han entrat; això sí que és criticable, però el que hem discutit, em sembla que amb tota la deixò, no ho és.

Si em dona temps, després, en la rèplica, senyor president, ja ho diria, perquè veig que el llum ja fa una estoneta que està encès.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Lora, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. Bé, sembla que estem d'acord que és necessari cercar la universalització dels serveis socials. Des del nostre punt de vista, hi ha dues formes de cercar aquesta universalització: primer, el pressupost, i el desplegament de la xarxa pública. I avui la realitat ens diu que, a Catalunya, de centres residencials, tenim el 15% públics, i els altres, com vostè deia, són privats d'iniciativa social. Al País Basc és a l'inrevés: el 88, 90% són públics. Això ja és una garantia que els criteris dels serveis socials, la planificació, estan en mans públiques, i estant en mans públiques es poden definir polítiques en funció de necessitats socials, perquè és la societat, amb els seus òrgans representatius,

2744

els qui decideixen com es despleguen aquests serveis socials.

Sobre el finançament, nosaltres no diem que no es cobrin serveis; entre altres coses estem dient: anem a fer aquest debat, entre tots, no mitjançant decrets, sinó entre tots. Si estem d'acord que hem d'anar a cercar la universalització, fem un debat de quins serveis i com s'han de cobrar als usuaris i en quines condicions als familiars, però fem el debat. El que no pot ser és que sigui mitjançant un decret. (*Remor de veus.*)

I vostè sap que els països europeus..., i està bé, tot el tema d'Europa, i el mirall d'Europa, però vostè sap també que Europa té unes condicions socials i que els nivells d'estat de benestar estan molt més endavant, molt més avançats que no a Catalunya i a l'Estat espanyol.

Hi ha qüestions que vostè deia, sobre els ajuntaments, però hi ha una diferència clara de com treballen els ajuntaments en relació amb com s'ha publicat aquest Decret per part del Govern de la Generalitat, i és que la normativa que marca preus, que defineix preus, que és mitjançant una normativa de taxes públiques, es decideix en un ple municipal, i aquí no ha passat això –aquí no ha passat això. És una diferència.

I jo, sobre la xarxa d'atenció precoç –tinc aquí un document, però ara no...–, jo el que diria és que és un servei sociosanitari. Jo el que no puc entendre és per què tota aquesta diferenciació: si un senyor que té una renda d'un milió de pessetes al mes pot anar, si està cotitzant a la Seguretat Social, a un hospital de Sant Pau o pot anar..., i ho pot cobrir, per què no l'atenció precoç?, sempre que, en un procés de transició..., assegurant, mitjançant la via impositiva, les transferències, el debat a Madrid, assegurant un pressupost i una xarxa pública que pugui atendre la demanda que hi ha.

En tot cas, nosaltres seguim pensant que per diferents motius aquest Decret està creant un malestar a la societat, estar creant malestar, i la gent s'està preguntant què passarà amb això dels serveis socials, perquè hi ha novetats. Això que paguin els familiars, que es pugui, la propietat..., tot això és una cosa que hi ha en la societat inquietud de saber què passarà amb això. I per tant, cal avançar en el debat, perquè és una qüestió prou important, el tema de l'estat del benestar, com perquè hi hagi un bon debat. Per tant, nosaltres seguim pensant que cal frenar l'aplicació d'aquest Decret i iniciar un debat des dels grups polítics, però també a nivell social. En tot cas, espero poder continuar aprofundint en aquest debat.

En tot cas, gràcies, senyor president, i gràcies, senyor conseller, també.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar el segon torn de resposta, té la paraula el senyor conseller, per un temps màxim de cinc minuts.

El conseller de Benestar Social

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, no hi ha inquietud social: hi ha gent que

no vol pagar res. I jo els convido que visitin residències. La quantitat de diners que la Generalitat paga d'enterraments d'avis que moren en residències públiques, que no volen fer-se càrrec els familiars, dels enterraments –sí de les llibretes i dels pisos–, té algun nivell. Per tant, quan es parla de pagar, hi ha gent que aleshores es refugia i fa la seva presentació; però no hi ha inquietud.

Aquí hi ha hagut debat, n'hi ha hagut a la cambra; tinguem-lo allà on vulgueu, on vostès creguin que sigui oportú: estic a la seva disposició, mai he defugit cap debat; em sembla enriquidor, el debat. I si es tracta de donar en alguna ocasió la raó, no serà la primera vegada que la donaré, quan s'ha formulat una opinió que he cregut..., potser això no és gaire polític, però jo ho he fet més d'una, més de dues i més de tres vegades, de dir: «Escolti'm, em sembla que vostè té raó.» I per tant, si això succeeix, tornarà a passar.

Però el que els polítics no podem fer..., podem discutir models, podem discutir alternatives, és la nostra funció, però el que no podem fer és crear inquietud. En això de la propietat no es pot dir el que es diu en ocasions, el que he vist aquests dies que algú deia; no es pot fer. La propietat no s'afecta..., només –repassin-se la legislació– quan una persona que va a una residència, per exemple, té moltes propietats, o té propietats, i té una renda baixa; aleshores s'afecta, mentre... Mentre visqui aquella persona res, però després creiem que l'Administració pública, sigui ajuntament, sigui Generalitat, ha de cobrir el que s'ha gastat, però només en aquest cas.

Per tant, és aquesta la qüestió. Per tant, ja dic, de debat, n'hi ha hagut, ha estat aprovat per unanimitat de tots els sectors socials que estan en les comissions de participació... Jo no puc promulgar ni una sola ordre del Departament sense que passi per una comissió de participació. Per tant, aquí va ser per unanimitat, tant de..., per tots, per als d'atenció primària, per a disminuïts i per a vellesa.

No sempre els ajuntaments s'aproven en el Ple. Precisament el que diu l'informe de l'Ajuntament de Barcelona a què jo he fet referència és que aconsellen, per assegurar-ne la validesa, que s'aprovi, però a vegades s'ha fet per reunió de govern. Però, de qualsevol manera, el Govern és perfectament..., és lícit haver fet el Decret, i aleshores és perfectament legal –ho diu la Comissió Jurídica Assessora. Ho volem debatre al Parlament? Debatem-ho, debatem-ho. Fins ara no ha estat donat el debat, fins l'altre dia amb la senyora Geli, i avui amb vostès. Si volen, parlem un dia a la Comissió de Política Social, si és que creuen que n'hem de parlar, perquè per aquí no..., no hi ha cap raó. En tot cas, hauríem de..., jo no ho sé veure, honestament, no?

Vostè ha dit que a Catalunya teníem un percentatge –no el recordo– molt baix de residència pública. Em sembla que això ho haurien de revisar; no és així. No tinc aquí tampoc les xifres ara exactes, però a Catalunya hi ha en aquests moments unes trenta-sis mil places residencials, de les quals unes nou mil són públiques amb ànim de lucre, i després hi ha un gruix que jo ara no sé precisar molt, però jo entenc que les residències públiques deuen ser, entre ajuntaments i Generalitat, unes

dotze mil, i la resta deuen ser entitats sense ànim de lucre; d'això en podem parlar. Però, de qualsevol manera, nosaltres, a partir d'aquest Decret, no subvencionarem cap residència privada sense ànim de lucre –perquè, amb ànim de lucre, no les hem subvencionat mai– que no sigui en funció que compleixin l'ingrés d'aquestes persones que tenen la puntuació necessària, i només per la part que realment l'Administració hagi de pagar. S'han acabat les subvencions generalitzades, que això també ens portava que moltes vegades –com jo deia– s'hi ingressava gent que aleshores no tenien la qualificació deguda, i ara això ja no podrà ser; si hi volen ingressar, els hi ingressaran –la residència és d'ells–, però sense pagar la Generalitat una sola pesseta. Em sembla que això també és un avenç. I a Europa, el nivell d'Europa és superior –qui ho discuteix?–, però aquestes mesures que nosaltres posem no van en contra del que es fa a Europa, sinó a favor del que es fa a Europa.

I veig que se m'ha encès el llum, és molt tard; el senyor president aviat em dirà que ja hem acabat, i tindrà raó. Per tant, jo crec que, si això volen que ho discutim, jo estic a la seva disposició, en la Comissió de Política Social o on ho desitgin, perquè segur que jo només en puc treure aspectes positius, de sentir altres arguments, no? Però jo estic molt segur que la Generalitat ha fet un pas endavant molt important de cara a tendir a la universalització. Jo no em vull comprometre a res, però

seria molt, molt possible que ara, en un any, nosaltres poguéssim donar residència, per exemple, de vells a tothom que ho necessiti que compleixi la puntuació que ha marcat l'ICASS...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Benestar Social

Gràcies, senyor president...

El president

...lamento dir-li que se li ha acabat el temps.

El conseller de Benestar Social

Perdoni per la seva... Gràcies per la seva benevolència.

El president

Moltes gràcies.

Es suspèn la sessió fins demà a dos quarts de deu, 9:30 del matí.

La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre i deu minuts.